WILLIAM S.
BURROUGHS

Prânzul dezgolit

Unul dintre cele mai importante romane ale secolului XX

WILLIAM S.
BURROUGHS

Prânzul dezgolit

Unul dintre cele mai importante romane ale secolului XX

PANDORA M

Anansi
CLASIC

COLECȚIE COORDONATĂ DE
BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU

Anansi
CLASIC

WILLIAM S.
BURROUGHS

Prânzul dezgolit

Traducere din limba engleză și note
de **Sorin Gherguț**

Ediția a II-a, revizuită

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir
FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994
DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu
DESIGN:
Andrei Gamarț
DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban
DTP:
Dan Crăciun
CORECTURĂ:
Oana Apostolescu
Irina Mușătoiu

Titlul original: Naked Lunch
Autor: William S. Burroughs

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-294-1

ISBN (epub): 978-606-978-489-1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Prânzul dezgolit la tribunal

Curtea Supremă a Statului Massachusetts, printr-o decizie datată 7 iulie 1966, a declarat *Prânzul dezgolit* de William S. Burroughs drept lipsit de caracter obscen. Prin respingerea acuzațiilor de obscenitate aduse romanului și plasarea sa sub protecția Primului Amendament al Constituției Statelor Unite, cea mai înaltă curte din Massachusetts a infirmat o decizie anterioară a Curții Superioare din Boston și a îndepărtat amenințarea unei interziceri a cărții la nivelul statului. De la publicarea pentru prima oară a *Prânzului dezgolit* în Statele Unite în 1962, singura acțiune de cenzură împotriva cărții în afara statului Massachusetts a avut loc în Los Angeles, unde romanul a fost absolvit de acuzațiile de obscenitate într-un proces desfășurat în 1965.

La procesul din Boston care a precedat decizia Curții Supreme a Statului Massachusetts, Norman Mailer, Allen Ginsberg și John Ciardi s-au numărat printre martorii care au pledat în favoarea *Prânzului dezgolit*. Avocatul care a apărat cartea și pe editorul ei a fost Edward de Grazia, asistat de Daniel Klubock. Mai jos se află textul integral al deciziei majoritare a Curții Supreme a statului Massachusetts, urmat de extrase din mărturiile domnilor Mailer și Ginsberg, precum și o declarație a domnului de Grazia.

Procurorul general vs. o carte intitulată Prânzul dezgolit

CURTEA. Cartea a fost declarată obscenă de către Curtea Superioară, G.L.c. 272, §§ 28C, 28E, 28F (fiecare introdus de St. 1945, c. 278, § 1). Curtea Supremă a Statelor Unite a considerat că, pentru a justifica un verdict de obscenitate, „trebuie să fie întrunite trei elemente: trebuie stabilit că (a) tema dominantă a materialului luat ca întreg stârnește un interes lubric pentru sex; (b) materialul este în mod patent ofensator, întrucât contravine standardelor contemporane ale comunității... și (c) materialul este *în mod vădit* lipsit de o valoare socială compensatorie" [subliniere în original]. O *carte intitulată „John Cleland's Memoirs of a Woman of Pleasure*" v. *Procurorul General al Mass.* 383 U.S. 413, 418-421 (denumit mai jos cazul *Memoriilor*). *Prânzul dezgolit* poate stârni interesul lubric al devianților sau al celor curioși cu privire la devianți. Pentru noi, este profund ofensator și este, așa cum autorul însuși îl numește, „brutal, obscen și dezgustător".

În ceea ce privește eventuala valoare socială compensatorie a cărții, dosarul conține numeroase cronici și articole apărute în publicații literare și de alte tipuri care discută cu seriozitate această carte controversată, care înfățișează halucinațiile unui dependent de droguri. Se constată, astfel, că un grup substanțial și inteligent din cadrul comunității consideră că această carte posedă o anume semnificație literară. Deși opiniile altora cu privire la carte nu ne constrâng în vreun fel, nu putem ignora acceptarea și importanța pe care i-o atribuie atâtea persoane din comunitatea literară. Prin urmare, nu putem spune că *Prânzul dezgolit* este lipsit de „valoare literară compensatorie din perspectiva celor care o publică sau o difuzează în temeiul acelei valori". A se vedea cazul *Memoriilor* de la p. 421.

Dosarul nu demonstrează că volumul a fost „exploatat comercial pe baza interesului lubric, prin excluderea tuturor celorlalte valori".

Instanța dispune în consecință.

Președintele Curții nu a participat la judecarea acestui caz.

Extrase din procesul de la Boston al romanului Prânzul dezgolit

EDWARD DE GRAZIA: *Domnule Mailer, v-ați referit la faptul că în unele dintre scrierile dumneavoastră tratați aspecte politice. Ar fi incorect să se spună că, într-o mare parte din scrierile dumneavoastră, atât ca romancier, cât și ca eseist, tratați teme și probleme morale?*

NORMAN MAILER: ... Încerc s-o fac. E ca și cum aș spune —

ÎNTREBARE: *Ce e bine și ce e rău?*

RĂSPUNS: Dacă ești jucător de baseball, nu-ți convine să spui că ești un bun apărător de linia a treia, încerci să joci în linia a treia. Încerci să tratezi teme morale. Dacă le tratezi bine e o altă problemă.

ÎNTREBARE: *Referitor la cuvântul „moral", încercați să tratați chestiuni care țin de bine și de rău?*

RĂSPUNS: Da, încerc să tratez astfel de probleme.

ÎNTREBARE: *Ați citit* Prânzul dezgolit*, cartea supusă acum judecății Curții?*

RĂSPUNS: Da, am citit-o.

ÎNTREBARE: *Aveți vreo opinie cu privire la importanța ei?*

RĂSPUNS: Am o opinie schimbătoare cu privire la importanța ei, pentru că acum am citit cartea, nu în întregime, ci am citit-o în întregime de două ori. Am citit mai mult de două treimi din carte, cu alte cuvinte, de trei ori. M-am întâlnit cu această carte în decursul unei perioade de doi sau trei ani; sau, ca să fiu mai precis, am întâlnit-o pentru prima oară în 1959, în revista *Big Table*. Am citit un fragment din ea; apoi am citit-o în întregime cu aproximativ doi ani în urmă, când a apărut. În ultimele câteva zile am citit-o foarte încet și cu mare atenție. Am citit primele 110 pagini.

CURTEA: *Care este legătura între* Big Table *și* Prânzul dezgolit?

MAILER: *Big Table* este o revistă.

CURTEA: *Presupun că e o revistă specializată.*

MAILER: *Big Table* a fost o revistă scoasă de câțiva dintre editorii care au plecat de la *Chicago Review*, care era revista literară a Universității din Chicago.

DE GRAZIA: *Domnule Mailer, ne puteți spune, cu propriile dumneavoastră cuvinte, importanța pe care i-o acordați acestui roman, fie ea și schimbătoare?*

MAILER: …schimbarea pe care am amintit-o, schimbarea — dat fiind ceea ce e interesant în legătură cu ea pentru mine — am început să citesc cartea. Mi-a plăcut cartea foarte mult când am citit-o. Ultima oară mi-am zis, „bună treabă“. Am început s-o citesc trepidând, chiar dacă nu mi-a mai plăcut la fel de mult.

CURTEA: *V-a preocupat într-o asemenea măsură?*

MAILER: …Dacă urmează să depun mărturie cu privire la ea —

CURTEA: *În această perspectivă, scuzați-mă.*

MAILER: Așadar am constatat, citind-o —

CURTEA: *Când citești o carte o dată și ai chef s-o citești a doua oară și nu-ți place, nu-ți pui viața-n joc pentru ea în aceste condiții, nu?*

MAILER: Nu. În orice caz, am constatat că lectura mi-a impus mai multă considerație de această dată. Încă n-am terminat-o. A trebuit să citesc încet și să mă gândesc foarte mult la ea, ca și la considerația mea pentru ea. Am sentimentul că înseamnă mult mai mult ca operă literară decât mi s-a părut data trecută, chiar în condițiile-n care data trecută am perceput-o ca pe o operă de mare talent. Acest om are un talent excepțional. E posibil să fie cel mai talentat scriitor din America. Ca scriitor profesionist, nu-mi place să-mi fac un obicei din a conferi credibilitate oricăror alți scriitori.

CURTEA: *L-ați mai citit înainte?*

MAILER: Am citit o carte, *Junkie*, într-o ediție broșată; și e chiar un roman foarte bun, de genul fără menajamente. E un fals roman. L-a scris ca să câștige niște bani; dar e bine scris. Mici fragmente din el, de fapt, apar în *Prânzul dezgolit*, ca una dintre teme.

Dar am simțit, citindu-l cu atenție această ultimă oară, am avut sentimentul că opera prezintă un fel de complexitate pe care n-o s-o compar cu *Ulise* a lui James Joyce, aș spune că nu este lipsită de termen de comparație. E posibil, fiind vorba de o operă care cere un studiu și o cercetare considerabile. Am găsit-o semnificativ mai puțin șocantă, recitind-o acum. Am simțit tot mai mult ținta din diversele ei părți. Prima oară când am parcurs-o mi s-a părut bine scrisă. Acest om are un stil extraordinar. Surprinde exact o fărâmă de frumusețe. Cred că surprinde frumusețea și în același timp depravarea, răutatea și emoția vorbirii obișnuite, înțelegeți, felul de-a vorbi al infractorilor, soldaților, sportivilor, toxicomanilor.

Există un gen de exprimare, descris cu expresia „limbaj de canal“, care are adesea o nuanță foarte fină, incisivă, spectaculoasă; și Burroughs captează acest limbaj așa cum niciunul dintre scriitorii americani pe care-i cunosc n-a făcut-o. De asemenea — și asta îl face remarcabil pentru mine ca scriitor — are un simț

poetic cu totul deosebit. Imaginile lui poetice sunt intense. Adesea sunt dezgustătoare; dar în același timp există în ele un simț al impactului, al montajului care este cât se poate de neobișnuit. Și, cum spuneam, toate acestea împreună îmi impun o considerație pentru stilul lui. Dar am început totodată să simt că realmente de data asta își propune ceva mai important decât îmi dădusem seama înainte; că această operă e una mai profundă, o operă calculată, după un plan. Cu alte cuvinte, arta ei e mai deliberată și mai profundă decât credeam înainte. Deci, după ce acest proces se va încheia, fapt e că abia aștept s-o termin. Cum spuneam, am terminat de citit doar prima jumătate de data asta.

DE GRAZIA: *Domnule Mailer, fiindcă ați atins acest subiect, s-a făcut o referire mai devreme de către domnul Cowin (asistentul procurorului general) la chestiunea notițelor, a notițelor despre care autorul nu-și amintește cu claritate cum le-a scris, care au devenit mai târziu baza pentru* Prânzul dezgolit*; și mă întrebam dacă ne-ați putea spune opinia dumneavoastră, ca scriitor, despre ce-ar putea să fie vorba aici.*

RĂSPUNS: Da. Am ascultat cu mare atenție, pentru că mi-am amintit că am citit asta la începutul cărții; și mi s-a părut, pe măsură ce citeam cartea, am început să mă gândesc la un fapt care e unul dintre misterele scrisului. Se poate-ntâmpla foarte des să te trezești dimineața și să-ncepi să scrii, și ai această experiență: lucrul despre care scrii e cel la care nu te gândiseși. Iese la iveală la nivel de detaliu. Lucrurile cel mai bine scrise par să nu aibă vreo legătură cu cele la care te gândești. Există un calcul inconștient care pare să aibă loc în timp ce dormi. Opera este produsă-n timpul somnului; și disciplina scrisului constă, în cea mai mare parte, în abținerea de la a interveni în opera de creație care e făcută de inconștient. Cu alte cuvinte, când cineva lucrează la un roman, și obiceiurile lui sunt regulate și precise... — divaghez aici cu un scop. Cele mai bune dintre obiceiurile lui sunt regulate pentru că el nu înfățișează opera pe care o execută când e conștient.

În opera lui Burroughs cred că se petrece ceva cu totul extraordinar, întrucât autorul este, conform propriei mărturisiri, dependent de droguri. Am auzit diverse versiuni despre cum a scris *Prânzul dezgolit*. Se pare că a scris — cum scrie undeva, obișnuia să scrie în perioadele în care încerca să iasă de sub influența drogurilor, alteori a spus că scria în perioadele de dependență, când era dependent de droguri. E posibil să fi scris această carte în toate cele trei faze. Posibil s-o fi scris când era dependent, în timpul curei și atunci când se eliberase de dependență.

Dar ce e fascinant pentru mine e că această carte posedă o structură, vedeți dumneavoastră, care e fără-ndoială imperfectă. Cred că unul dintre motivele pentru care nu o putem numi o carte mare precum *În căutarea timpului pierdut* sau *Ulise* e imperfecțiunea acestei structuri. Nu există nicio-ndoială cu privire la talentul autorului; stimulat și stârnit fiind de influența drogurilor, a fost în același timp și afectat. Acest om ar fi putut fi unul dintre cele mai mari genii ale limbii engleze dacă n-ar fi fost dependent. Astfel, în compoziția acestei cărți răzbate o senzație de mare trudă. Eu percep în ea și un stil anume, subconștientul trecând prin multiplele încercări și cazne ale dependenței, autorul se ține totuși de un plan în carte; există și un sens profund. E surprinzător felul în care aceste teme revin mereu.

N-am idee cum a fost pusă cartea cap la cap. Ingredientele sunt cu totul speciale, ca și cum ai lua parte la un banchet cu treizeci, patruzeci de părți componente. Poți mânca în orice ordine. Poți sări peste ele. Temele sunt profund îngemănate; orice pagină pusă alături de o alta creează o aură. Există o concepție foarte adâncă în spate.

În fine, se poate ca această carte să fie așa — cum spuneam, să nu aibă altă structură decât profunzimea experienței avute de autor, încercările aparte prin care acest om a trecut în viața sa; sau se poate să aibă o structură solidă. Mă bazez doar pe aceste trei lecturi. Simt că opera e îndeajuns de complexă încât să nu-mi pot da seama acum — mi se pare absolut fascinantă pentru că mă face s-o tot citesc, așa cum s-a-ntâmplat cu *Ulise* când am citit-o în perioada colegiului, ca și cum ar exista mistere de dezlegat pe măsură ce o citesc.

ÎNTREBARE: *Când folosiți aceste cuvinte, „absolut fascinant“ și așa mai departe, vreți de asemenea să spuneți că este importantă pentru dumneavoastră ca scriitor și pentru alți scriitori? Dați o măsură a importanței ei?*

RĂSPUNS: Are o importanță enormă pentru mine ca scriitor.

ÎNTREBARE: *Mai devreme, ați menționat inconștientul și subconștientul. Aveți sentimentul, ca scriitor, că o probă importantă pentru un scriitor este să evoce, să facă apel la o materie inconștientă și să o pună în formă artistică, iar asta ca să-și aducă o contribuție, ca scriitor, în societate? Percepeți asta drept una dintre sarcinile sau problemele scriitorului? Dacă da, a făcut Burroughs acest lucru foarte bine?*

RĂSPUNS: Cred că n-aș vrea să mă-ntind prea mult vorbind despre ce cred eu.

ÎNTREBARE: *Permiteți-mi să reformulez întrebarea într-un mod mai simplu. Credeți că Burroughs, în această carte, a scos la lumină din inconștient, într-un fel*

sau altul, o cantitate mare de materie care a devenit folositoare și care, dându-i-se o formă artistică, a devenit ceva deosebit?

RĂSPUNS: Cred că nu e doar deosebită și folositoare, mai cred și că oferă un portret în această lucrare. Cred că această operă — după cum unul dintre domnii care au depus mărturie mai devreme a vorbit despre Sf. Augustin, mie nu mi-ar trece prin minte Sf. Augustin. Pentru mine, aceasta este pur și simplu portretizarea iadului. Este iadul întocmai. De fapt, onorată instanță, am ceva scris despre asta — pot să citesc, dacă doriți?

ÎNTREBARE: *Aveți niște notițe, înțeleg?*

CURTEA: *Aveți câteva notițe?*

MAILER: Am niște notițe.

CURTEA: *Puteți.*

MAILER: Deci, în aceste notițe, spuneam —

CURTEA: *O paranteză, când ați scris aceste notițe?*

MAILER: Le-am scris duminică. Am mai scris despre William Burroughs înainte; și am scris despre el în *Esquire* acum doi ani, cred, un an și jumătate. Dar n-am fost tentat să revin asupra lor. Observațiile erau pozitive, dar am simțit că-mi doresc ceva nou. Dacă vreți, pot să vă dau asta.

CURTEA: *Continuați, domnule Mailer.*

RĂSPUNS: William Burroughs este, după părerea mea — oricare i-ar fi intențiile conștiente — un scriitor religios. Există în *Prânzul dezgolit* un sentiment al distrugerii sufletului, care este mai intens decât oricare altul de acest fel pe care l-am întâlnit în vreun alt roman modern. Este o viziune a modului în care ar acționa omenirea dacă legătura între om și eternitate ar fi ruptă în totalitate. Ceea ce conferă acestei viziuni o limpezime de răpăit de mitralieră este lipsa vădită de sentimentalitate. Exprimarea sentimentalismului în chestiunile religioase apare adesea ca un soi de pietate îndulcită, care contravine oricărei idei de sentiment religios pentru cei dotați cu sensibilitate, discernământ sau profunzime. Burroughs se ferește chiar și de posibilitatea unui asemenea sentimentalism (care ar putea, evident, să distrugă valoarea lucrării), asociind un vocabular dur, coroziv, unei serii de situații precise, teribile și un gen de umor negru care constituie ultima mândrie a unui om învins, mândria că nu și-a pierdut, cel puțin, causticitatea. Astfel, acest gen de umor înflorește în închisori, în armată, printre consumatorii de droguri, la cursele de cai și-n sălile de jocuri, *graffiti* ale unui spirit rece, sau chiar furibund, bazat pe funcțiile trupești și pe slăbiciunile trupului, neajunsurile, umilințele și chinurile pe care le poate suporta

un trup. E un umor sălbatic și crud, la fel de implacabil și neutru ca un impozit pe vânzări; e moneda comunicării în fiecare dintre acele lumi. Amar ca un alcaliu, scufundă fiecare temă importantă în substanța caustică a experienței celei mai teribile; ce rămâne neatins este dur și neted ca un os. Din punctul meu de vedere, substanța emoțională a scrierii lui Burroughs e acest fel de reziduu uscat și fin.

Așa cum Hieronymus Bosch a desenat cele mai diabolice și mai înfiorătoare detalii cu o delicatețe a trăsăturii și cu un umor malițios care te lasă să întrevezi ororile de toate felurile la pândă în Infern, la fel și Burroughs îți comunică o viziune amănunțită, pregnantă a cum ar putea să arate Infernul, un infern care ar putea urma ca o culminare, ca produsul final al revoluției științifice. La capătul medicinei e drogul; la capătul vieții este moartea; la capătul omului ar putea fi infernul care izvorăște din vanitățile minții. Nicăieri precum în colecția de monștri, genii pe jumătate nebune, handicapați, șarlatani, infractori, perverși și fiare putrede din *Prânzul dezgolit* nu mai e de găsit o asemenea panoplie modernă a vanităților voinței umane, a exceselor maligne care apar când ideea de putere personală sau intelectuală stăpânește peste compasiunea trupului.

Suntem mai bogați cu această dare de seamă; și suntem mai impunători ca națiune pentru că un editor poate tipări această dare de seamă și o poate vinde liber într-o librărie, o poate vinde legal. Aceasta sugerează chiar că „Marea Societate“ despre care vorbește Lyndon Johnson ar putea să nu fie doar vorba-n vânt a unui politician, ci e posibil să conțină germenii unui nou adevăr; pentru că nicio societate obișnuită nu ar putea avea temeritatea și onestitatea morală să privească-n abisul din *Prânzul dezgolit*. Dar o Mare Societate poate să se uite în genunea propriului infern potențial și să realizeze că este mai solidă, ca Națiune, fiindcă posedă un artist care se poate întoarce din infern cu un portret de dimensiunile acestuia.

Și aș mai adăuga, astfel se justifică tot, poate.

DE GRAZIA: *Nu mai am întrebări.*

*

* *

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, ați citit cartea intitulată* Prânzul dezgolit *de William Burroughs?*

ALLEN GINSBERG: Da.

ÎNTREBARE: *De mai multe ori?*

RĂSPUNS: Da, de câteva ori.

ÎNTREBARE: *Îmi puteți menționa, în fața Curții, câteva exemple sau ilustrări ale unor idei care au o importanță socială și pe care le vedeți exprimate în această carte?*

RĂSPUNS: Da. Există în ea un număr mare de idei care au importanță socială; și toate sunt legate între ele în felul în care se prezintă cartea. Una dintre ele este o teorie a dependenței de drog sau o teorie a dependenței de heroină aplicată ca model pentru dependența de multe alte lucruri în afară de droguri. Este fenomenul la care se face referire în carte cu sintagma „Algebra nevoii", și celelalte dependențe care sunt menționate sunt tratate într-o manieră impresionantă — dependența de homosexualitate, care e considerată de Burroughs tot un fel de dependență; și, pe o scară mai largă, ceea ce el concepe drept dependența Statelor Unite față de bunuri și posesiuni materiale. Dependența de bani este menționată în carte de mai multe ori; și, în primul rând, dependența de putere sau dependența de control asupra altor oameni prin puterea exercitată asupra lor. Astfel, de-a lungul cărții există imagini frapante ale unor oameni a căror obsesie sau dorință intimă este să aibă controlul asupra minților, inimilor și sufletelor altor oameni.

Chiar la începutul cărții această teorie generală a dependenței, „Algebra nevoii", este menționată în *Introducere*, de la pag. v la xvi; ea este amintită din nou la paginile 21 și 168 din carte.

ÎNTREBARE: *Înainte de a face aceste trimiteri la paginile din carte în care este menționată „Algebra nevoii", v-ați referit la Burroughs afirmând că această carte tratează problema controlului indivizilor asupra altor indivizi, al instituțiilor asupra indivizilor. Aveți în vedere o limitare a trimiterii — cum cred că ați spus — la domeniul spiritual?*

RĂSPUNS: Ar fi vorba despre controlul politic.

ÎNTREBARE: *Cred că nu ați menționat sexualitatea și mă-ntreb dacă ați intenționat s-o faceți.*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *În acest sens, acum câteva minute, domnul Jackson a depus mărturie cu privire la câteva episoade în care oroarea situației descrise părea să implice relația homosexuală aproape prin constrângere, o legătură homosexuală constrînsă social! Așadar, revenind la ultimul dumneavoastră răspuns —*

RĂSPUNS: Această temă la care vă referiți, a controlului sexual, ocupă cu siguranță un loc important în carte și este tratată pe larg în episoadele în care apare Carl și, de asemenea, în practicile doctorului Benway, de spălare a creierelor unora dintre pacienții săi.

ÎNTREBARE: *Ați găsit în carte, printre numeroasele idei pe care le-ați amintit, că aceasta ar conține vreo idee legată de problema — de problema socială, dacă tratamentul punitiv sau tratamentul psihiatric medical al dependenților este metoda cea mai nimerită sau cea mai bună?*

RĂSPUNS: Da. Cartea abordează această problemă din perspective multiple, diferite. Cred că opinia autorului cărții, după cum o exprimă foarte direct în *Introducere* și de asemenea, cred, în *Anexă*, în concluzie, e că un tratament medical pentru dependența de heroină este de preferat unui tratament punitiv. Și el ilustrează sau dă exemple pentru această opinie, prin reprezentări dramatice ale unor dependenți tratați punitiv, ducând aceste reprezentări la extrem, înspre fantastic sau neobișnuit; precum imaginile pe care le oferă la pagina 16 și mai departe, cu Bradley Clientul, care e agentul forțelor punitive, care în cele din urmă devine dependent de calitatea de agent și găsește o plăcere în puterea pe care o are asupra consumatorilor de droguri, iar în cele din urmă nu mai resimte nicio plăcere, în afara momentelor în care se află în contact fizic direct cu un consumator.

CURTEA: *Domnule Ginsberg, admiteți că această carte ar fi obscenă?*

GINSBERG: Nu cred, nu, domnule.

CURTEA: *Așadar, ați fi surprins dacă autorul însuși ar recunoaște că e obscenă și trebuie să fie, în mod necesar, obscenă ca să-i transmită ideile și impresiile?*

GINSBERG: Propoziția la care vă referiți —

CURTEA: *E la pagina xii din* Introducere*: „Întrucât* Prânzul dezgolit *tratează această problemă de sănătate, este în mod necesar brutal, obscen și dezgustător: Boala are adesea detalii respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile*“.

GINSBERG: Da, a spus asta. Nu cred că prin asta are-n vedere o obscenitate în vreun sens juridic sau chiar și un caracter obscen din propria sa perspectivă sau din aceea a unui cititor deschis, favorabil. El abordează probleme fundamentale și înspăimântătoare.

CURTEA: *Ce credeți că vrea să spună cu propoziția: „Ca-ntotdeauna, prânzul e dezgolit?“ Vă deranjează că pun aceste întrebări?*

DE GRAZIA: Nu.

GINSBERG: Această propoziție apare, cred, atunci când discută despre pedeapsa capitală.

CURTEA: *Unde discută despre pedeapsa capitală?*

GINSBERG: Chiar acolo.

CURTEA: *O discută în* Cuvântul-înainte *sau în* Introducere?

GINSBERG: În paragraful de pe aceeași pagină. „Lasă-i să vadă ce se află la capătul lungii linguri de ziar."

CURTEA: *Ce este o „lingură de ziar"?*

GINSBERG: Ni se dau sau suntem hrăniți cu lingura cu știri despre moarte, despre pedeapsa capitală sau execuții.

CURTEA: *Folosește expresia „lingură de ziar"?*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *La ce pagină e asta?*

GINSBERG: Exact pagina de la care citiți, pagina XII, „Întrucât *Prânzul dezgolit* tratează această problemă de sănătate" — următorul paragraf începe cu „Anumite pasaje din această carte" — sfârșitul paragrafului: „Dă-le voie să vadă ce se află la capătul lungii linguri de ziar".

CURTEA: *Credeți că titlul* Prânzul dezgolit *e legat de pedeapsa capitală?*

GINSBERG: Nu, nu. E legat de dezgolirea vederii, a fi capabil să vezi clar dincolo de deghizări înșelătoare, să vezi prin deghizare.

CURTEA: *Aceasta e interpretarea pe care o dați titlului?*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *Sau sensul titlului?*

GINSBERG: Al cuvântului „dezgolit" din titlu; iar „prânzul" ar fi banchetul deplin al acestei conștientizări dezgolite.

CURTEA: În regulă.

DE GRAZIA: *Printre ideile pe care le-ați observat în carte, ați vorbit despre ideea de control și problemele care țin de control, al individului asupra individului, al instituțiilor asupra individului. Are aceasta vreo legătură cu controlul celui dependent așa cum este folosit în carte termenul „dependent de control"?*

GINSBERG: Da. Conceptul de dependență este făcut să cuprindă, cum spune Burroughs, „dependenții de control", sau oamenii care sunt obișnuiți să comande alți oameni. Ceea ce înseamnă a-i controla sexual, politic, social. De la pagina 21 avem o imagine a doctorului Benway, care este descris în mod caracteristic ca un dependent de control cu specializare înaltă, pregătire științifică și expertiză tehnologică. Este cineva care, în acest caz, este dependent de controlul și spălarea

creierelor unor mari grupuri sociale. Este un fel de — e cumva o parodie a unui superbirocrat modern, eficient. Și, de asemenea, în paginile care urmează după pagina 21 și mai încolo, în cuprinsul cărții, în Libertia și în următoarele secțiuni, autorul oferă expuneri aproape științifice cu privire la controlul în masă, precum și teorii ale dictaturii moderne, teorii ale statelor polițienești moderne, sugestii cu privire la posibilitatea folosirii deopotrivă a drogurilor și a șocului electric — în altă parte, a gazelor neurotoxice.

ÎNTREBARE: *Când aceste sugestii apar sau sunt abordate, sunt abordate în sensul recomandării lor, sau ca fiind lucruri de temut?*

RĂSPUNS: Nu. Cred că el le analizează laconic, satiric și oferă dovezi despre prezența acestor activități în cultura noastră modernă, pe alocuri într-un stil science-fiction, proiectându-le în situații de coșmar din viitor, în cazul în care controlul ar prevala.

CURTEA: *Domnule Ginsberg, aveți cartea în față?*

GINSBERG: Da, am un exemplar.

CURTEA: *Vreți să vă uitați la pagina XIV din* Cuvânt-înainte*?*

GINSBERG: Prefața?

CURTEA: *Da. Paragraful trei:„Unii dintre noi ne Scoatem Altfel, și asta-i ceva la vedere, așa cum îmi place să văd ce mănânc și viceversa, mutatis mutandis, după cum devine cazul. Salonul de Prânz Dezgolit al lui Billl... Intrați cu* încredere... *Recomandat pentru tineri* și *bătrâni, oameni* și *lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de* șarpe *ca să-ți ungi rotițele* și *să-ți dai drumul pe fund la vale. Cu cine ești? Hidraulic Fro-Zen? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul Bill?*“

Există vreo asociere între aceasta și titlu? Și dacă da, cum o interpretați?

RĂSPUNS: Se referă, cred că *aici* se referă la toată cartea ca la Salonul de *Prânz dezgolit* al lui Bill Burroughs, un salon de prânz, astfel: „Poftiți cu încredere“, aruncați o privire. Acestea sunt produsele pe care le oferă, sau acestea sunt ideile pe care le oferă; și o face aici într-un stil amuzant, de precupeț de carnaval când vorbește despre „ulei de șarpe“ și „recomandat pentru tineri și bătrâni, oameni și lighioane“. Produsele pe care le oferă în acest paragraf, ideile la care se referă, sunt idei despre care vorbește în paragraful următor, Problema de Sănătate Mondială numărul unu, care, crede el, este tendința din partea — tendința prezentă într-o civilizație mecanizată ca foarte puțini oameni să obțină controlul asupra unor puteri imense.

CURTEA: *Nu ați face nici măcar o asociere îndepărtată între titlu și vreo întâmplare din carte unde sunt descrise acte nefirești?*

GINSBERG: Da, acea parte a ei de asemenea. Actele nefirești descrise sunt o parte a exhibărilor controlului.

CURTEA: *Ați merge până la a-l considera asociat cu o descriere a unei persoane mâncând excremente, servite pe o tavă, aici, în prima parte a cărții?*

GINSBERG: Această asociere anume nu mi-a trecut niciodată, explicit, prin minte.

CURTEA: Și *ce ați spune acum?*

GINSBERG: Sunt convins că și asta ar putea fi inclusă aici. Cu siguranță, și asta s-ar putea include. Toate nivelurile din titlu sunt admisibile, cred.

CURTEA: În regulă.

DE GRAZIA: *Există în carte vreo abordare a unor idei care pot fi asociate cu partidele politice prezente sau viitoare, poate ceva de genul scrierilor lui H.G. Wells și Kafka?*

RĂSPUNS: Da.

*

* *

ÎNTREBARE: *Referitor la întrebarea pe care începusem s-o formulez, sau la care ați început să răspundeți, în privința partidelor politice reale, imaginare sau proiectate în viitor: puteți să identificați, pentru noi, câteva dintre aceste partide, așa cum apar în* Prânzul dezgolit?

RĂSPUNS: Da. De la pagina 144 încolo, până la, să zicem, pagina 165 sau 169, avem o expunere completă și foarte amănunțită despre vreo patru partide politice imaginare. Acesta este miezul politic al cărții; și cred, în cele din urmă, al celor mai interesante părți ale cărții, și cele mai semnificative.

CURTEA: *Există un partid conservator?*

GINSBERG: O, da, există două partide conservatoare.

CURTEA: *Puteți, vă rog, să mi le indicați?*

GINSBERG: Depinde de definiția pe care o dați termenului de „conservator". Dacă aveți în minte un partid conservator cu adevărat respectabil, aceștia sunt Factualiștii. Ei sunt cei împotriva controlului exercitat de către un viitor stat polițienesc. Ei au avertizat cu privire la controlul ansamblului, controlul publicului, ca în cazul doctorului Benway. Ei se situează, într-un anumit sens, pe poziții foarte împotriva statului sau a statului exacerbat.

CURTEA: *Sub ce înfățișare ni se prezintă în carte partidul radical?*

GINSBERG: Dat fiind că domnul Burroughs însuși se consideră pe sine Factualist, atunci Factualiștii ar putea fi considerați și radicali. Burroughs se consideră Factualist. Partidul extremist ar fi în același timp de stânga și de dreapta. Aceștia ar fi Lichefianții.

CURTEA: *Societatea Birch se ocupă de factualitate, nu?*

GINSBERG: Nu le-am citit proza.

CURTEA: *În regulă.*

DE GRAZIA: *Există aici partide extremiste?*

RĂSPUNS: Da. Există două partide extremiste. Sunt Lichefianții. Ei sunt prezentați la pagina 163.

ÎNTREBARE: *În termenii simțului comun, ar putea fi comparați cu fasciștii?*

RĂSPUNS: Cât se poate de clar. Cuvântul *a lichefia* provine de la fasciști sau comuniști, politicile de lichidare despre care vorbește Stalin. Vor să lichideze sau

să lichefieze toată opoziția, și toți trebuie lichefiați sau eliminați, cu excepția unei personalități care deține controlul și va conduce toată lumea.

ÎNTREBARE: *Ce ne puteți spune despre Divizioniști?*

RĂSPUNS: Ei au o metodă diferită de a se impune. Au o facțiune sau un om pe care-l descriu ca Emițătorul, care va supraviețui prin inundarea lumii cu replicile sale. Se divide și își creează replici. Oriunde va călători, va avea pe cineva căruia să-i vorbească. Nu se va mai simți singur.

CURTEA: *Divizioniștii sunt homosexuali?*

GINSBERG: Da. Divizionismul e și o parodie a unei situații homosexuale; dar Burroughs *atacă* realmente și homosexualii în această carte.

CURTEA: *Conservatorii sunt plasați într-o anumită categorie sexuală în carte?*

GINSBERG: ... Cred că aceștia, dacă îi considerăm pe Factualiști conservatori, cred că au o aplecare spre *laissez-faire*, orice e natural, orice nu dăunează va fi acceptabil. Când homosexualitatea devine o obsesie, un impuls necontrolat sau o încercare de a-i controla pe alții, atunci trebuie dezaprobată. Și cred că Factualiștii, ca partid conservator, au emis mai multe buletine de probă care apar, cred, la pagina 167 și care tratează această chestiune.

CURTEA: *Ca nu cumva cineva să ia toate acestea în serios, desigur, e evident că e vorba despre o creație imaginară.*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *Și cred că ar trebui cu siguranță arătat aici că nu există absolut nicio legătură cu vreun partid politic din Statele Unite, așa cum înțelegem și eu, și dumneavoastră.*

DE GRAZIA: *Cred că e ceva în genul prozei de anticipație.*

GINSBERG: Da, cum spuneam, acestea sunt povești despre partide politice imaginare. Cred că Burroughs ar spune că acestea sunt reprezentative pentru marile forțe care acționează în lume astăzi. Poate că există argumente, atâta vreme cât există în lume locuri unde funcționează state polițienești.

CURTEA: *Există vreo implicație semnificativă cu privire la partidele politice din viitor?*

GINSBERG: Chiar și cu privire la aspecte politice din prezent, nu în mod necesar din America, ci de peste tot, *inclusiv* din America.

DE GRAZIA: *Credeți, de exemplu, când se referă la Partidul sau grupul Divizionist care a fost amintit acum câteva clipe, că, deși vorbește despre acesta ca despre un fel de posibil partid din viitor, un partid politic, vizează de fapt nu partide*

politice, ci grupuri de azi, grupuri sociale de astăzi care sunt implicate în luptele politice din Statele Unite?

GINSBERG: Da.

CURTEA: *În ce lupte politice sunt implicați homosexualii?*

GINSBERG: Aceasta ar putea ține de părerile personale ale fiecăruia.

DE GRAZIA: *Cred că martorul a spus că aceștia sunt doar o parte dintre Divizioniști.*

GINSBERG: Homosexualitatea, așa cum apare aici, e doar una dintre încercările de a dobândi controlul asupra altora. Există alte căi pentru asta în afară de manipularea sexuală directă; o alta este spălarea creierului, echivalându-l pe cel care prin aceasta încearcă — în mod sadic — să domine o altă persoană cu un homosexual care încearcă să domine fizic o altă persoană.

CURTEA: *Permiteți-mi să întreb din nou: credeți că autorul sugerează în mod serios că într-un anumit moment din viitor un partid politic va avea de-a face, în vreun fel, cu sexul?*

GINSBERG: Cred că da, da.

DE GRAZIA: *În 1984 —*

CURTEA: *Scuzați-mă. Când spun „a avea de-a face cu sexul", nu mă refer la o tentativă de schimbare în privința perversiunii. Nu mă refer la vreo cruciadă pentru a face lumea un loc mai bun în care să se poată trăi, așa cum o înțelegem acum; ci vreau să spun, bazându-mă pe răspunsul dumneavoastră — ceea ce încearcă autorul să prezinte aici este că, într-un anumit moment din viitor, va exista un partid politic compus, de pildă, din homosexuali?*

GINSBERG: ... Cred, spunând asta, că așa ceva s-a-ntâmplat deja într-un anume sens — sau din devianți sexuali — și putem să-l dăm ca exemplu pe Hitler, Germania sub Hitler, acela era un partid politic care nu era în regulă din punct de vedere sexual.

CURTEA: *Pot exista homosexuali în orice partid politic, dar nu cred că sunt predominanți.*

DE GRAZIA: *Nu cred că domnul Ginsberg vrea să facă o afirmație cu privire la problema dacă Hitler era sau nu pervers, sau dacă fascismul sau partidul politic al lui Hitler era homosexual sau altceva de felul acesta; cred că ceea ce încercăm, ce încearcă domnul Ginsberg să arate este că autorul abordează aceste probleme și unele dintre categoriile de oameni și de partide în care se implică; și că abordează teme care au o semnificație politică și teme care au implicații și legături chiar cu lucruri precum partidele politice din prezent sau partide politice din trecutul recent.*

GINSBERG: Pot să fac un comentariu?

CURTEA: *Da.*

GINSBERG: Ar putea să limpezească unele lucruri. Un partid, unul imaginar precum Divizioniștii — deși homosexualitatea e un aspect al Divizionismului, există alte aspecte politice. Nu e ceva exclusiv — Divizioniștii nu sunt doar un alt nume pentru homosexualitate. Divizioniștii din carte au alte intenții: sunt implicați în afaceri, afaceri internaționale cu produse defecte, la un moment dat și cu cealaltă grupare, Lichefianții. De pildă, cred că i-ar compara nu cu gruparea sexuală, ci cu o grupare rasială. Ar compara Lichefianții cu rasiștii. Lichefianții doresc ca toți să fie lichefiați sau eliminați, mai puțin ei înșiși. Vor ca imaginea lor să domine. Nu există nicio legătură sexuală între partidele politice; iar denumirile de aici, precum Lichefianții — vreau să spun că se aplică *mai mult* decât la un nivel sexual. Aceasta e una dintre asocierile verbale intenționate.

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, există referiri în carte la acest personaj, Grefierul Districtual?*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *Care a fost menționat —*

CURTEA: *Acesta de la pagina 144 la 165?*

GINSBERG: Grefierul Districtual apare imediat la pagina 169. Avem, aș spune, un exemplu al unuia dintre Lichefianți. Este un portret deplin, dar redus la termeni jurnalistici, la limbajul plat al actualității, în sensul felurilor de oameni despre care am citit în ziar — anti-negri, anti-Nord, antisemiți, birocratul alb, rasist din Sud. Portretul este compus aici, poate, ca un exemplu contemporan a ceea ce Burroughs ar numi un Lichefiant. Cred că aceasta este, în fapt, una dintre cele mai amuzante și mai strălucite părți ale cărții, pentru că a fost scrisă, să ne amintim, înainte ca acești oameni să intre în atenția ziarelor; și este o proză scrisă într-un stil foarte frumos, în sensul că genul autentic de vulgaritate și argotism al limbajului personajului înfățișat este redat de autor cu mare acuratețe.

CURTEA: *În special cu referire la spițeria din Dalton Street.*

GINSBERG: ... Bucata continuă, cred, de la 169 la 177. E un lung monolog al unui Șerif din Sud sau Grefier Districtual, la pagina 177, la sfârșit, care începe cu „Grefierul privi legitimația cu suspiciune. Nu-mi păreți un Porc Spinos de-adevăratelea și pe bune... Ce părere ai despre evreeei...? Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o tragă la o fată creștină... Într-o zi o să le retezăm ce le-a mai rămas acolo".

CURTEA: *La ce pagină sunteți?*

GINSBERG: Pagina 177. E realmente foarte amuzant.

CURTEA: *Permiteți-mi să vă întreb: este această propoziție ofensatoare, profund ofensatoare, pentru dumneavoastră?*

GINSBERG: Sunt evreu și ar trebui să fiu ofensat. Ceea ce face Burroughs este o parodie a acestui monstru; îl parodiază pe acest antisemit.

CURTEA: *Nu este ofensator pentru dumneavoastră?*

GINSBERG: Nu. Burroughs apără evreii aici. Nu vă dați seama că parodiază procesele discursive și mintale monstruoase ale sudistului rudimentar, genul plin de ură, care urăște pe toată lumea, evrei, negri, oameni din nord? Burroughs adoptă o poziție foarte morală, apărând aici binele, după părerea mea.

*

* *

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, puteți să spuneți, vă rog, în fața Curții dacă, sau în ce măsură cartea* Prânzul dezgolit *a fost importantă pentru propria dumneavoastră muncă de creație?*

RĂSPUNS: A fost, într-o foarte mare măsură.

ÎNTREBARE: *Prin caracterul experimental sau sub alte aspecte?*

RĂSPUNS: A avut o influență și o înrâurire profundă asupra mea de-a lungul anilor în care am citit-o și recitit-o, și această carte, și alte cărți ale autorului; de această dată, în special, pentru că a deschis o breșă vastă spre exprimarea autentică a ceea ce se petrece în mintea sa, fără bariere. A făcut o mărturisire cu adevărat completă, a scos totul la vedere, în fața tuturor ochilor.

A găsit o cale de a o face cât se poate de economic. A găsit un fel de metodă a mozaicului pentru a așeza toate aceste elemente diferite în ordine. Dar faptul important care m-a frapat a fost curajul enorm necesar pentru a face o asemenea confesiune totală. Nu există absolut nimic ascuns sau lăsat deoparte.

ÎNTREBARE: *Ce ne puteți spune despre arta implicată?*

RĂSPUNS: Cât privește arta literară —

ÎNTREBARE: *Răspunzând la această întrebare, când ați vorbit despre „curajul enorm" etc.*

RĂSPUNS: Aceasta face parte din arta literară, cu adevărat, după părerea mea.

ÎNTREBARE: *Că a fost capabil să-i dea o formă artistică?*

RĂSPUNS: Da. Acest gen de curaj și acest gen de impuls ca un fel de idealism din partea autorului, le văd ca pe o parte integrantă a artei literare. La un nivel mai superficial se pune problema stilului compoziției, asemenea mozaicului, spuneam. Pasajele au fost așezate precum un mozaic, abordat cu mare finețe și un mare simț al frumuseții în această carte. Că principalele calități literare pe care le-am observat și mulți alții le-au observat sunt, înainte de toate — are o ureche fantastică pentru vorbirea obișnuită, cum ar fi un doctor făcând o expunere despre medicină, un drogat înmuindu-și felia de chec, un ofițer de la narcotice față-n față cu șeful de secție, un copil arab al străzii în Africa de Nord, o casnică între două vârste de la periferie, un grefier districtual din Sud. Este o gamă fantastică de ritmuri de vorbire, dicții și un stil de natură moartă, capacitatea de a le reproduce cu mare precizie, concis și economic.

ÎNTREBARE: *În felul acesta și-n celelalte moduri pe care le-ați indicat, dumneavoastră, ca poet, ați avut ceva de învățat din această carte, și alții asemenea dumneavoastră, alții pe care-i cunoașteți, au avut de învățat, de asemenea, din ea?*

RĂSPUNS: Da. Și mai e un lucru — există mult limbaj pur și poezie pură în această carte, care nu e mai prejos decât orice poezie scrisă în America, după părerea mea, în special un rând pe care aș vrea să-l citesc: „Motel... Motel... Motel... arabescuri frânte de neon... vaiete de singurătate peste continent precum cornuri de ceață deasupra apelor calme, uleioase ale râurilor la reflux..."

ÎNTREBARE: *N-ați scris cândva un poem despre* Prânzul dezgolit?

RĂSPUNS: Da, demult.

ÎNTREBARE: *Îl aveți?*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *Unde apare?*

RĂSPUNS: Într-o carte a mea numită *Sendvișurile de realitate.*

CURTEA: *Unde pot găsi această carte?*

GINSBERG: Probabil la Cambridge. Este un poem pe care l-am scris după lectura pasajelor citate aici. Acesta este „Despre lucrarea lui Burroughs". Pot să-l citesc?

CURTEA: *Da, vă rog.*

GINSBERG:

Metoda să fie cea mai pură fibră
fără vreun veșmânt simbolic,
viziuni & recluziuni reale

când și când, ieri și azi.

Recluziuni și viziuni expuse
cu puține descrieri
întru totul conforme acelora
din Rose și Alcatraz.

Un prânz dezgolit e-n firea noastră,
noi mâncăm sendvișuri de realitate.
Dar alegoriile-s doar frunze de salată.
Nu ascundeți nebunia.

DE GRAZIA: *Nu mai am întrebări.*

*

* *

DE GRAZIA: ... Cu permisiunea onoratei instanțe, aș vrea să citesc, acum, dintr-o scrisoare pe care am primit-o nu de mult de la William Burroughs: „Întrebarea: Ce înseamnă sex? Și întrebarea simultană privitoare la ce înseamnă obscen, impur, nu este pusă, cu atât mai puțin nu i se răspunde, întocmai din cauza barierelor de anxietate semantică aflate în calea examinării în mod liber sau, cred, în mod științific și obiectiv a fenomenelor sexuale. Cum pot fi studiate aceste fenomene, dacă este interzis să scrii sau să gândești despre ele?

În cazul în care, sau până când o examinare liberă a manifestărilor sexuale nu va fi permisă, omul va continua să fie controlat de sex, mai degrabă decât să-și exercite controlul. Un fenomen complet necunoscut din cauza ignorării deliberate și a excluderii sale ca subiect al scrisului și al cercetării.

Avem de-a face aici cu o barieră din partea a ceea ce nu poate fi numit altfel decât superstiție și teamă medievală, exact aceeași barieră care a ținut științele naturale, câteva sute de ani, în sfera dogmei, în locul examinării și cercetării. Pe scurt, aceleași metode obiective care au fost aplicate în științele naturale ar trebui acum aplicate fenomenelor sexuale, astfel încât aceste manifestări să poată fi înțelese și controlate. Un doctor nu este criticat pentru descrierea manifestărilor și a simptomelor unei boli, chiar dacă se-ntâmplă ca simptomele să fie dezgustătoare.

Cred că un scriitor are dreptul la aceeași libertate. De fapt, cred că a venit timpul ca linia de demarcație dintre literatură și știință, o linie de demarcație pur arbitrară, să fie ștearsă“.

Acesta este sfârșitul citatului.

Onorată instanță, am fost învățați de mult — acesta este sentimentul exprimat de domnul Burroughs, pe care l-am adoptat în concluzia mea — de multă vreme, că artiștii și scriitorii au de adus contribuții la cunoașterea și edificarea civilizației, la fel de mari, poate, ca și acelea ale oamenilor de știință.

Dați-mi voie să citez încă o dată, foarte pe scurt de data asta, din fondatorul științei psihiatrice moderne, Sigmund Freud: „Scriitorii de imaginație sunt colegi valoroși și mărturia lor trebuie prețuită foarte mult, pentru că ei se nutresc din surse pe care noi nu le-am făcut încă accesibile pentru știință. Portretizarea vieții psihice a ființelor umane este, cu siguranță, sarcina dintâi a scriitorului de imaginație. El a fost întotdeauna precursorul științei, iar astfel și al psihologiei științifice“. Un punct de vedere foarte apropiat a fost exprimat de unul dintre pedagogii de frunte ai țării, John Dewey; citez: „Eliberarea artistului în domeniul expunerii literare este o precondiție a producerii dezirabile a opiniei adecvate cu privire la chestiunile publice, tot atât de mult ca și eliberarea în domeniul investigației sociale. Artiștii au fost întotdeauna adevărații aducători ai noutăților, căci nu evenimentul exterior, în sine, constituie noutatea, ci înflăcărarea, prin el, a emoției, percepției și aprecierii“.

Onorată instanță, subscriu și cred că martorii pe care i-am ascultat astăzi, care au citit *Prânzul dezgolit* și au depus mărturie în fața Curții, a noastră și a dumneavoastră, subscriu de asemenea; sunt convins că și Curtea Supremă a Statelor Unite va fi de acord, în situația în care va fi necesar; sper că și dumneavoastră sunteți de acord.

Introducere

Depoziție: mărturie cu privire la o boală

M-am trezit din Boală la vârsta de 45 de ani, liniștit și cu mintea limpede, și într-o stare de sănătate rezonabilă, cu excepția ficatului slăbit și a unui aspect de carne de-mprumut, comun tuturor celor care supraviețuiesc Bolii... Cei mai mulți dintre supraviețuitori nu-și amintesc în detaliu delirul. Se pare că eu mi-am notat amănunțit impresiile din timpul bolii și al delirului. Nu-mi amintesc exact cum am scris aceste note, publicate acum sub titlul *Prânzul dezgolit*. Titlul mi-a fost sugerat de Jack Kerouac. Nu am înțeles ce vrea să spună până recent, după însănătoșire. Titlul înseamnă întocmai ceea ce spun cuvintele care îl compun: NAKED *Lunch* — Prânzul DEZGOLIT — un moment înghețat, în care fiecare vede ce se află la capătul fiecărei furculițe.

Boala este dependența de droguri, iar eu am fost dependent vreme de cincisprezece ani. Când spun dependent, mă refer la *junk* — „marfa“ sau „praful“ (termen generic pentru opiu și/sau derivate, incluzând toate produsele sintetice, de la demerol la palfium). Am folosit marfa sub multe forme: morfină, heroină, dilaudid, eukodal, pantopon, diocodid, diosan, opiu, demerol, dolofină, palfium. Am fumat-o, înghițit-o, prizat-o, injectat-o în venă-piele-mușchi, introdus-o sub formă de supozitor. Acul nu-i esențial. Indiferent dacă o prizezi, o înghiți sau ți-o bagi în cur, rezultatul e același: dependența. Când vorbesc despre dependența de droguri, nu mă refer la canabis, marijuana sau orice alt preparat din hașiș, mescalină, *Bannisteria Caapi*, LSD 6, Ciuperci Sacre sau alte droguri din grupul halucinogenelor... Nu există nicio dovadă că uzul vreunuia dintre halucinogene are ca rezultat dependența fizică. Acțiunea acestor droguri este, din punct de vedere fiziologic, opusul acțiunii drogurilor pe bază de opiu. S-a creat o confuzie regretabilă între cele două categorii de substanțe, din cauza zelului brigăzilor pentru narcotice din SUA și din alte părți.

În cei cincisprezece ani în care am fost dependent, am observat modul precis în care operează virusul în cauză. Piramida drogului, un nivel înghițindu-l pe cel de sub el (nu e o întâmplare că baronii drogului sunt totdeauna grași și că dependentul din stradă e totdeauna slab) și tot așa până la vârf, sau vârfuri, căci sunt multe piramide ale drogului, hrănite cu oameni din toată lumea, toate construite după principiile de bază ale monopolului:

1. Nu da niciodată nimic pe degeaba.
2. Nu da niciodată mai mult decât e nevoie (întotdeauna prinde-l pe client flămând și fă-l să aștepte).
3. Dacă poți, ia totdeauna totul înapoi.

Furnizorul recuperează întotdeauna tot. Dependentul are nevoie de tot mai mult drog ca să-și păstreze o formă omenească... ca să astâmpere maimuța[1].

Drogul este matricea monopolului și a posedării. Dependentul stă și așteaptă, în timp ce picioarele purtate de marfă îl duc drept pe făgașul mărfii la recădere. Marfa este, din punct de vedere cantitativ, măsurată cu acuratețe. Cu cât folosești mai multă marfă, cu atât ai mai puțină, și cu cât ai mai multă, cu atât folosești mai multă. Toate drogurile halucinogene sunt considerate sacre de cei care le folosesc — există culte pentru Peyote și culte ale Bannisteriei, culte ale Hașișului și culte ale Ciupercilor — „Ciupercile Sacre din Mexic te fac să-L vezi pe Dumnezeu" —, dar nimeni n-a sugerat vreodată că marfa ar fi sfântă. Nu există culte ale opiului. Opiul este profan și cantitativ ca banii. Am auzit că ar fi existat odată în India un derivat de opiu benefic, care nu dădea dependență. Se numea *soma* și era reprezentat ca un frumos val albăstrui. Dacă *soma* a existat vreodată, dealerul a fost acolo ca s-o-mbutelieze, s-o monopolizeze și s-o vândă, și a transformat-o în MARFA dintotdeauna.

Marfa e produsul ideal... sortimentul suprem. Nu e nevoie de abilități comerciale. Clientul se va târî prin rigolă și se va milogi ca s-o cumpere... Negustorul de marfă nu-și vinde produsul consumatorului — îl vinde pe consumator produsului. Îl degradează și-l simplifică pe client. Își plătește oamenii cu marfă.

Marfa produce o formulă de bază a virusului „răului": *Algebra Nevoii*. Chipul „răului" este totdeauna chipul nevoii totale. Un narcoman este un om care are o nevoie totală de drog. Dincolo de o anumită frecvență, nevoia nu cunoaște absolut nicio limită și niciun control. În termenii nevoii totale: „*Tu n-ai face-așa?*" Ba da. Ai minți, ai înșela, ți-ai turna prietenii, ai fura, ai face orice ca să-ți satisfaci nevoia totală. Pentru că te-ai afla într-o stare de rău total, de posedare totală, și nu ai fi în situația în care să poți alege să faci altfel. Narcomanii sunt oameni bolnavi, care nu pot acționa altfel decât o fac. Un câine turbat nu poate alege, nu poate decât să muște. O atitudine de superioritate nu slujește la nimic, dacă nu e cumva tocmai în slujba menținerii în stare activă a virusului mărfii. Iar marfa e o mare

industrie. Îmi amintesc ce-mi spunea un american care lucra pentru Comisia pentru Aftoză din Mexic:

— Cât va mai dura epidemia? l-am întrebat.

— Atât cât putem s-o-ntreținem... Da... și poate că aftoza va izbucni în America de Sud... — mi-a răspuns visător.

Dacă vrei să modifici sau să distrugi o piramidă de numere în serie, modifici sau scoți numărul de la bază. Dacă vrem să distrugem piramida mărfii, trebuie să începem de la baza ei: *Dependentul de pe Stradă*, și să-ncetăm să umblăm, donquijotesc, după așa-zișii „baroni", care pot fi, toți, înlocuiți instantaneu. *Dependentul de pe stradă care are nevoie de drog ca să trăiască este factorul de neînlocuit* în *ecuația drogului*. Când nu va mai exista dependent care să cumpere marfa, nu va mai exista trafic. Atâta timp cât nevoia de marfă există, cineva îi va veni în întâmpinare.

Dependenții pot fi vindecați sau puși în carantină — adică să li se permită o rație de morfină sub o supraveghere minimală, precum în cazul purtătorilor de tifos. Când se va face asta, piramidele drogului din toată lumea se vor prăbuși. Din câte știu, Anglia e singura țară care aplică această metodă în problema drogului. În Marea Britanie există în jur de cinci sute de dependenți în carantină. Pentru următoarea generație, când dependenții în carantină vor fi pierit și se vor fi descoperit analgezice acționând după principii diferite de cele ale mărfii, virusul drogului va fi precum variola, un capitol închis — o curiozitate medicală.

Vaccinul care poate face ca virusul drogului să devină istorie există. Este tratamentul cu apomofină descoperit de un medic englez, al cărui nume nu-l pot dezvălui, până când îmi va acorda permisiunea s-o fac și să citez din cartea sa, care acoperă treizeci de ani de tratare cu apomorfină a dependenților și a alcoolicilor. Compusul numit apomorfină se obține prin fierberea unui amestec de morfină și acid clorhidric. A fost descoperit cu mult înainte de a fi folosit în tratarea dependenților. Multă vreme, singura utilizare a apomorfinei, care nu are proprietăți narcotice sau analgezice, a fost aceea de emetic, pentru a provoca voma în cazuri de intoxicație. Substanța acționează asupra centrului vomitiv din creierul posterior.

Am găsit acest vaccin când mă aflam la capăt pe drumul mărfii. Locuiam într-o cameră în Cartierul Băștinașilor din Tanger. Nu făcusem baie de un an, nu-mi mai schimbasem hainele, și nici nu mi le mai scoteam, cu excepția momentului în care, din oră-n oră, înfigeam un ac în carnea cenușie, lemnoasă a dependenței în faza terminală. Nu făcusem niciodată curat în cameră și nu ștergeam praful. Cutii

goale de becuri și gunoi de tot felul se adunaseră în grămezi până-n tavan. Lumina și apa fuseseră oprite de mult pentru neplată. Nu făceam absolut nimic. Puteam să-mi privesc vârful pantofului opt ore-n șir. Nu mă urneam decât când clepsidra drogului își termina scurgerea. Dacă vreun prieten venea în vizită — ceea ce se întâmpla rar, căci cine sau ce rămăsese de vizitat — stăteam pur și simplu, fără să-mi pese că intra cineva în câmpul meu vizual — un ecran cenușiu tot mai șters și mai gol — și fără să-mi pese când ieșea. Dacă ar fi murit atunci, acolo, aș fi stat și mi-aș fi privit vârful pantofului, așteptând să-i scotocesc prin buzunare. Tu n-ai face-așa? Pentru că nu aveam niciodată destulă marfă — nimeni nu are vreodată. Două grame de morfină pe zi și tot nu era destul. Și așteptări prelungite în fața farmaciei. Întârzierea e o regulă în afacerea cu marfă. Dealerul nu e niciodată punctual. Nu-i o întâmplare. Nu există întâmplare în lumea mărfii. Dependentul e învățat, iarăși și iarăși, ce se-ntâmplă dacă nu-și face rost de rația de marfă. Fă rost de bani, sau altfel... Și, la un moment dat, nevoia a început să-mi crească în salturi. Trei, spre patru grame pe zi. Și tot nu erau de-ajuns. Și nu aveam cu ce plăti.

Stăteam cu ultimul cec în mână, și mi-am dat seama că e ultimul. Am luat următorul avion spre Londra.

Doctorul mi-a explicat că apomorfina acționează asupra creierului posterior, reglând metabolismul și normalizând circulația sângelui, în așa fel încât sistemul enzimatic al dependenței e distrus într-un interval de patru-cinci zile. Odată reglat creierul posterior, tratamentul cu apomorfină poate fi întrerupt și reluat doar în caz de recădere. (Nimeni nu folosește apomorfină ca să „se simtă bine". *Nu s-a înregistrat niciun caz de dependent de apomorfină.*) Am fost de-acord să urmez tratamentul și m-am internat într-o clinică. În primele 24 de ore am fost literalmente căpiat și paranoic, așa cum sunt mulți dependenți când sunt privați, brusc, de drog. Delirul a dispărut după 24 de ore de tratament intensiv cu apomorfină. Doctorul mi-a arătat fișa. Mi se administraseră cantități infime de morfină, care nu ar fi putut să explice absența unor simptome mai severe ale privării, precum crampele la picioare și la burtă, febra și simptomul meu specific, Arsura Rece, o senzație de erupție frecată cu o soluție mentolată, pe tot corpul. Fiecare dependent are propriul lui simptom specific, care înfrânge orice control. Lipsea un factor din ecuația privării — și acest factor nu putea fi decât apomorfina.

Am văzut tratamentul cu apomorfină făcându-și efectul. Opt zile mai târziu, am părăsit clinica mâncând și dormind normal. Am stat departe de drog doi ani

întregi — un record în ultimii 12 ani. Am avut o recădere vreme de câteva luni, din cauza durerii și a bolii. O altă cură cu apomorfină m-a ajutat să trăiesc fără marfă până-n clipa de față, când scriu aceste rânduri.

Cura cu apomorfină e diferită calitativ de alte metode de tratament. Le-am încercat pe toate. Renunțare bruscă, renunțare treptată, cortizon, antihistaminice, tranchilizante, cure de somn, tolserol, rezerpină. Niciuna dintre ele nu a ținut dincolo de prima ocazie a recăderii. Pot să spun cu toată convingerea că nu am fost niciodată vindecat *din punct de vedere metabolic* înainte de cura cu apomorfină. Statisticile din Spitalul pentru Toxicomani din Lexington, care indică un procentaj covârșitor de recădere, i-au făcut pe mulți doctori să spună că dependența nu e vindecabilă. Cei de la Lexington folosesc un tratament „reductiv“ cu metadonă și, din câte știu, n-au încercat niciodată apomorfina. În fapt, această metodă de tratament a fost în mare parte ignorată. Nu s-a făcut niciun studiu despre utilizarea unor derivate ale apomorfinei sau a unor produse de sinteză. E neîndoielnic că se pot crea substanțe de 50 de ori mai puternice decât apomorfina și că efectul vomitiv poate fi eliminat.

Apomorfina este un regulator psihic și metabolic a cărui administrare poate fi întreruptă după ce și-a îndeplinit scopul. Lumea e inundată de tranchilizante și energizante, dar acestui regulator nu i s-a dat atenție. Niciuna dintre marile companii farmaceutice nu a făcut vreun studiu. Sunt sigur că investigația despre varietățile apomorfinei și posibilitatea sintetizării ei va însemna depășirea unei noi frontiere medicale, cu un impact care ar putea depăși cu mult problema dependenței.

Vaccinului contra variolei i s-a opus un grup gălăgios de țicniți și de militanți antivaccin. E neîndoielnic că un urlet de protest se va auzi dinspre indivizi interesați sau rătăciți când le va fi smuls virusul mărfii. Drogul e o mare afacere; există tot timpul manete și operatori. Ei nu trebuie lăsați să se amestece în activitatea esențială a tratamentului prin inoculare și a carantinei. *Virusul mărfii este problema de sănătate publică numărul unu din lumea de azi.*

Întrucât *Prânzul dezgolit* abordează această problemă de sănătate, este inevitabil brutal, obscen și dezgustător. Boala are adesea trăsături respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile.

Anumite pasaje din carte, care au fost considerate pornografice, au fost scrise ca un pamflet împotriva Pedepsei Capitale, în felul *Smeritei Jalbe* a lui Jonathan Swift. Aceste pasaje își propun să prezinte pedeapsa capitală așa cum este: un anacronism dezgustător, barbar și obscen. Ca întotdeauna, prânzul e dezgolit.

Dacă țările civilizate vor să se-ntoarcă la Ritualurile de Spânzurare ale Druizilor din Pădurea Sacră sau să bea sânge ca aztecii și să-și hrănească zeii cu sânge și sacrificii umane, atunci să vadă ce mănâncă și ce beau cu-adevărat. Să vadă ce e la capătul acelei linguri lungi de ziar.

Când scriu aceste rânduri, aproape că am încheiat o continuare la *Prânzul dezgolit*. O extensie matematică a Algebrei Nevoii, dincolo de virusul mărfii. Fiindcă există multe forme de dependență, care, după părerea mea, se supun acelorași legi fundamentale. Cum spunea Heisenberg: „Se poate ca acesta să nu fie cel mai bun dintre toate universurile posibile, dar s-ar putea vădi unul dintre cele mai simple". Dacă omul ar *vedea*.

În original: *The Monkey* — lit. „maimuța“ — termen care desemnează dependența de drog, în expresia „to have a monkey on one’s back“ — „a duce o maimuță în spate“; „maimuța“ este o personificare a nevoii de drog resimțite de consumator.

Post Scriptum... Tu n-ai face-așa?

Și vorbind PERSONAL, iar dacă vorbește cineva altcumva, am putea prea bine să ne uităm după Tăticul său Protoplasmatic sau Celula sa Mamă... *Nu mai vreau să aud niciun fel de vorbărie și de vrăjeală obosită de drogați*... Același lucru spus de un million de ori și mai mult și fără niciun rost pentru că *NIMIC nu se întâmplă niciodată în lumea mărfii.*

Singura scuză pentru această cale obosită a morții e RĂUL când circuitul drogului e întrerupt pentru neplată, iar pielea intoxicată moare din lipsă de drog și supradoză de pauză, și Pielea cea Veche a uitat de țepe croindu-și drum mai simplu sub acoperământul mărfii cum fac pieile ca să-și scape... O stare de vulnerabilitate totală se instalează precipitat când Dependentul-Care-Se-Lasă nu are de ales decât să vadă, să asculte și să miroasă... Grijă mare la mașini...

E vădit că drogul e Ocolul-lumii-mpingând-cu-nasul-o-bilă-de-opiu. Numai și numai pentru Scarabei — treabă de boschetari luați și mâncați. Și ca atare de-ndepărtat. Sătul s-o tot văd primprejur.

Drogații se plâng mereu de *Răceală*, cum îi zic ei, ridicându-și gulerele de la sacourile negre și strângându-și în palme gâturile ofilite... pură vrăjeală de drogat. Un trăgător nu-și dorește să se-ncălzească — vrea doar Răcoare — mai multă Răcoare — RECE. Dar își dorește Recele așa cum își dorește Marfa — NU ÎN AFARĂ, unde nu-l ajută cu nimic, ci ÎNĂUNTRU, în așa fel încât să aibă coloana vertebrală ca un cric hidraulic congelat... cu metabolismul apropiindu-se de ZERO Absolut. Dependenții în fază TERMINALĂ stau adesea două luni fără nicio mișcare-n mațe și intestinele li se lipesc — Tu n-ai face-așa? — făcând necesară intervenția unui desfundător sau a unui echivalent chirurgical... Așa arată viața în Vechea Casă de Gheață. De ce să umbli de colo-colo și să pierzi TIMP?

E loc pentru încă unul, Domnule.

Unele entități se scot termodinamic. Au inventat termodinamica... Tu n-ai face așa?

Unii dintre noi ne Scoatem Altfel, și-asta-i ceva la vedere, așa cum îmi place să văd ce mănânc și viceversa, mutatis mutandis, după cum devine cazul. *Salonul de Prânz Dezgolit al lui Bill*... Intrați cu încredere... Recomandat pentru tineri și bătrâni, oameni și lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de șarpe ca

să-ți ungi rotițele și să-ți dai drumul pe fund la vale. Cu cine ești? Hidraulic Fro-Zen? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul Bill?

Deci, asta e Problema de Sănătate Mondială despre care vorbeam mai devreme în Articol. Calea care ni se deschide Înainte, Prietenii MEI. Aud cumva murmure despre un brici personal și nu știu ce artist de alba-neagra mahalagiu — cunoscut drept inventatorul țepușei? Tu n-ai face așa? Briciul îi aparținea cuiva pe nume Ockham, care n-a fost un colecționar de cicatrice. Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logico-Philosophicus*: „Dacă o propoziție este NE-NECESARĂ, atunci ea este FĂRĂ SENS și se apropie de SENSUL ZERO".

„Și ce e mai NE-NECESAR decât marfa, Dacă Nu ai Nevoie de ea?"

Răspunsul? „Trăgătorii, dacă nu ești PE MARFĂ."

Vă spun eu, băieți, am auzit niște discuții obosite, dar niciun alt GRUP OCUPAȚIONAL nu se apropie nici pe departe de bătrâna ÎNCETINIRE termodinamică a drogului. Sigur, pe dependentul nostru de heroină nu prea l-auzi zicând ceva, admit asta. Dar „Fumătorul" de Opiu e mai activ, dispunând încă de cort și de o Lampă... și poate 7-9-10 înșirați înăuntru precum reptilele în hibernare mențin temperatura la Nivelul Conversațional: Ce distruși sunt ceilalți drogați, „în vreme ce Noi — NOI avem cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și cald și plăcut aicea-năuntru și cald și plăcut și AICI ÎNĂUNTRU și plăcut și AFARĂ E FRIG... E FRIG AFARĂ unde halitorii de rahat și injectații n-or s-o mai ducă nici doi ani, șase luni de-abia și-o bulesc ca niște boschetari ce sunt... pe când NOI STĂM AICI și nu creștem niciodată DOZA... niciodată — niciodată nu creștem doza niciodată decât ÎN SEARA ASTA, OCAZIE SPECIALĂ, cu toți înghițitorii de rahat și injectații afară în frig... Noi nu o-nghițim niciodată niciodată niciodată absolut niciodată n-o-nghițim..." Mă scuzați o clipă, mă duc până la Izvorul Picăturilor Vieții pe care le poartă toți în buzunare și al bilelor de opiu împinse-n cur într-un deget de cauciuc, împreună cu Bijuteriile de Familie și tot rahatul.

Loc pentru încă unul înăuntru, Domnule.

Care va să zică, în momentu-n care discul se-nvârte în anul lumină un miliard și nicicând banda nu va să se schimbe noi ne-trăgătorii acționăm hotărât și oamenii se separă de băieții cu Marfa.

Singura cale să te aperi de această groaznică amenințare e să vii ÎNCOACE și să te muți la Caribda... Tratat cum se cuvine, cu dulciuri și țigări la băiatu'...

Am petrecut cincisprezece ani în acest cort. Intrat și ieșit, intrat și ieșit, intrat și IEȘIT AFARĂ. — AFARĂ și GATA. Așa că ascultați la Bătrânul Unchiaș Bill

Burroughs, care a inventat Calculatorul-Regulator Burroughs pe principiul Cricului Hidraulic, indiferent cum îl smuciți, rezultatul va fi totdeauna același pentru aceleași coordonate... mi-am făcut ucenicia de timpuriu... tu n-ai faceașa...?

Copii Paregorici din toate țările, uniți-vă. Nu avem de pierdut decât DEALERII. Și EI NU sunt NECESARI.

Priviți, PRIVIȚI de-a lungul căii drogului înainte să porniți într-acolo și să nimeriți greșit TOVARĂȘII...

Un sfat pentru cei care știu ei mai bine.

William S. Burroughs

REVENIRE ASUPRA UNEI DEPOZIȚII

Când spun că nu-mi amintesc cum am scris *Prânzul dezgolit*, asta este, desigur, o exagerare, și trebuie avut în vedere că există diverse zone ale memoriei. Drogul este un analgezic și elimină deopotrivă durerea și plăcerea implicite în starea de conștiență. În vreme ce memoria factuală a unui dependent poate fi cât se poate de precisă și cuprinzătoare, memoria emoțională îi poate fi deficitară, iar în cazurile de dependență accentuată să tindă spre zero afectiv.

Când spun că „virusul mărfii e problema de sănătate publică numărul unu astăzi în lume" nu mă refer strict la efectele nocive concrete ale opiului și ale derivatelor asupra sănătății indivizilor (care în cazul unei dozări controlate pot fi minime), ci și la isteria pe care consumul de droguri o stârnește adesea în populațiile care sunt pregătite pentru o reacție isterică de către media și de către responsabilii în problema narcoticelor.

Problema drogului, în forma ei actuală, a început în SUA cu Legea Narcoticelor a lui Harris din 1914. Isteria împotriva drogurilor este acum extinsă la nivel mondial și reprezintă peste tot o amenințare de moarte la adresa libertăților personale și a garanțiilor de protecție legală a individului.

William S. Burroughs
octombrie 1991

Simt garda pe-aproape, îi simt dând ture prin preajmă, pregătindu-și intrarea în scenă, instalându-și ciripitorii, salivând la vederea linguriței și a pipetei pe care le-am aruncat în stația din Washington Square în clipa-n care am încălecat un turnichet, am forjat două rânduri de trepte de oțel și am prins expresul de centru… Tânăr, arătos, tuns periuță, stil Ivy League, gen Director de Publicitate poponar, îmi ține ușa deschisă. E clar că sunt ideea lui de personaj. Cunoști genul — prietenos cu barmanii și șoferii de taxi, știe să discute despre croșeele de dreapta și despre ultimul meci câștigat de Dodgers, îi zice ospătarului de la restaurantul Nedick's pe numele mic… Un papagal.

Și pe dată un sticlete de la Stupefiante, într-un trenci alb, aterizează pe peron (închipuie-ți, să filezi îmbrăcat într-un trenci alb! — cred că încerca să treacă drept homo). Îl și aud cum mi-ar spune, cu sculele mele în mâna stângă și cu dreapta pe pocnitoare: „Amice, am impresia că ți-a căzut ceva".

Dar metroul o ia din loc.

„Salutare, gabore" îi strig, dându-i emitentului pederast un fior de cinema de bulevard. Îl privesc în ochi, îi observ dinții albi, bronzul de Florida, costumul din alpaca de 200 de dolari, cămașa Brook Brothers cu nasturi, ținând *The News* să dea bine: „Citesc numa' benzile desenate".

Un mocofan care vrea să pară-n pas cu vremurile. Vorbește despre „buruiană", o și fumează când și când, poartă ceva la el ca să aibă ce oferi șmecherilor pe fază.

— Mulțam, nepoate, îi zic, văd că ești de-ai noștri.

Fața i se luminează ca un biliard electric, cu un efect roz tâmpit.

— M-a plantat nemernicul. (Precizare: „a planta" se spune în argoul englez al hoților la „a informa poliția", „a denunța", „a turna".)

Mă lipesc de el și-mi las degetele murdare de narcoman pe mânecile lui de alpaca:

— Noi doi suntem frați de sânge din același ac spurcat de seringă. Pot să-ți spun cu-ncredere că i se cuvine un praf de copt[2]. (Precizare: e vorba despre o capsulă de praf otrăvitor vândută unui dependent în scopul lichidării. Adesea oferită informatorilor. De obicei e vorba de stricnină, care are același gust și arată la fel ca heroina.)

— Ai văzut vreodată cum lucrează praful de copt, nepoate? Eu l-am văzut pe Șchiopu pățind-o la Philadelphia. I-am dotat camera cu o oglindă mascată, tip bordel, și cine voia să vadă trebea să marce zece bătrâne. N-a apucat să-și scoată acul din mână. Dacă doza e corectă, nimeni n-apucă. Așa îi găsesc, cu seringa

plină de sânge coagulat atârnând dintr-o mână albastră. Privirea Șchiopului când l-a atins — puștiule, un deliciu...

... Mi-amintesc când umblam cu Justițiarul, făcea pe gaborul, cel mai bun scotocitor pe ramură. Eram la Chicago, îi lucram pe poponarii din Lincoln Park. Și-ntr-o seară vine Justițiarul la lucru în cizme de cowboy și o vestă neagră cu o insignă de șerif din plastic pe ea și un lasou peste umăr.

Deci îi zice băiatu': „Ce-i cu tine? Te-ai țăcănit?"

La care mă privește și-mi zice, ca-n filmele cu vestul sălbatic: „Armează, străine" și scoate un pușcoci vechi, ruginit cu șase gloanțe și eu o tai prin parc cu gloanțele șuierând pe lângă mine. Și mierlește trei poponari înainte ca garda să-l lege. Vreau să zic că Justițiarul și-a meritat porecla...

— Ai băgat vreodată de seamă câte expresii au preluat pârnăiașii de la bulangii? Ca „a sălta" — a-i semnala celuilalt că ești din aceeași stofă...

Și „Fă-l!"

Și Puștiu' Paregoric, care-l „face pe fazan cu cântarul".

Și Zelosu, care o „unge iute sub coajă".

Și Încălțătoru (și-a câștigat porecla lucrându-i pe fetișiști în magazinele de pantofi), care spune: „Frige-l pe fazan cu balsam și o să plângă că mai vrea". Iar când ochește un fazan, începe să respire greu. Fața-i transpiră și buzele i se fac purpurii ca de eschimos în călduri. Apoi încet, încet se apropie de el, îl apucă de parcă l-ar dibui pe-ntuneric, îl palpează cu degete de ectoplasmă putredă...

Și Țăranu arată ca un băiețel nevinovat, i se citește pe față ca scris cu neon. Zici c-a picat de pe o copertă de revistă cu un șirag de chefali în mână, conservat cum e în drog. Cei lucrați de el nu fac niciodată gălăgie, totuși garda umblă să-l grebleze. Într-o zi Albăstrelu o zbârcește, și ce iese ar face să verse și un lucrător pe salvare. În cele din urmă Țăranu cedează nervos și începe să alerge printre chioșcuri goale și prin stațiile de metrou, urlând „Vino-napoi, frățioare! Vino-napoi!!", urmându-și drăguțul drept în East River, printre prezervative și coji de portocală, într-un mozaic plutitor de ziare, coborând în mâlul negru, tăcut, cu prăduitori armați în carcase de beton și pistoale aplatizate ca să se-nfunde nasul curios pe care și l-ar putea strecura obsedații de meserie ai balisticii.

Și pederastul își zice: „Ce personaj! Să vezi când o să le povestesc băieților din Clark!" E un colecționar de personaje, i s-ar tăia răsuflarea și la bâlci, în fața unei foci inteligente. Așa că-l ușurez de o hârtie de 10 și ne dăm întâlnire ca să-i vând niște „buruiană", cum zice el, gândindu-mă „O să-ți dau iarba pisicii, fraiere".

(Iarba pisicii, zisă și cătușnică, miroase ca marijuana când arde. Adesea furnizată neatenților sau necunoscătorilor.)

— Acum, i-am zis, bătându-mă pe antebraț, mă cheamă datoria. Cum i-a spus un judecător altuia: „Fii drept, și dacă nu poți fi drept fii arbitrar!“

Intru într-o autoservire și dau peste Bill Gains îndesat într-un palton de-mprumut, cu un aer de bancher de la 1910 lovit de pareză, și Bart Bătrânul, șters și ponosit, muindu-și o felie de cozonac cu degetele lui murdare, lucioase pe deasupra mizeriei.

Am avut câțiva clienți la periferie de care Bill s-a ocupat, iar Bart cunoștea niște ruine de pe vremea opiului: paznici spectrali, de culoarea cenușii, îngrijitori fantomă măturând pe coridoare prăfuite cu mâini greoaie de bătrân, tușind și scuipând în zorii intoxicați, tăinuitori astmatici pensionați, retrași în aziluri pentru artiștii de bulevard, Rose Pantopon, bătrâna madamă din Peoria, chelneri chinezi stoici pe care nu-i vezi vreodată suferinzi.

M-am învârtit odată cu el prin zonă, la mișto. Știi cum le dispare bătrânilor orice jenă la mâncat, de-ți vine să verși când îi vezi? La fel și trăgătorii bătrâni când e vorba de doză. La vederea drogului, încep să scheaune și să bolborosească. Saliva le șiroiește pe bărbie, burta le ghiorțăie și mațele le scrâșnesc în peristaltis, în timp ce-și prepară doza, cu ce le-a rămas întreg din piele dizolvându-se, de te-aștepți ca protoplasma să țâșnească în orice clipă și să-nvăluie marfa. Realmente te scârbește să asiști.

„Și cândva băieții-mi vor arăta la fel“, m-am gândit eu filozof. „Nu e dată naibii viața?“

Înapoi deci spre centru, ocolind prin stația Sheridan Square în eventualitatea că sticletele pândește dintr-un dulap de mături.

Cum ziceam, nu putea să țină. Știam că dau ture parlamentând și practicând magia lor de gabori înveninați, făcând păpuși cu mine la sediul central din Leavenworth. „De prisos să mai înfigi ace în ăștia, Mike.“

Am auzit că așa l-au avut pe Chapin, cu o păpușă. Un copoi bătrân și eunuc a stat zi și noapte, luni de zile, în subsolul secției, nefăcând altceva decât să-i spânzure păpușa. Și când Chapin a atârnat la propriu în Connecticut, l-au găsit pe hodorog cu gâtul frânt.

„A căzut pe scări“, au zis. Cunoști vechile texte ale sticleților. Drogul e înconjurat de magie și tabuuri, farmece și talismane. Am reușit să-mi găsesc legătura din Mexico City prin radar. „Nu pe-aici, următoarea, la dreapta... acum stânga. Acum iar la dreapta“ și iată-l, o față de babă știrbă și ochi stinși.

Știu un furnizor care umblă fredonând o melodie și oricine-i trece prin preajmă o preia. E atât de cenușiu, spectral și anonim, că trece neobservat și fiecare crede că melodia e din mintea proprie. Astfel, clienții îi dibuiesc pe firul unui *Smiles*, sau *I'm in the Mood for Love*, sau *They Say We're Too Young to Go Steady*, sau care se-ntâmplă să fie refrenul zilei. Câteodată vezi vreo cincizeci de drogați zdrențăroși scheunând în dureri, înșiruiți după un puști cu o muzicuță, și iată-l, Tipul — pe un scaun de paie aruncând pâine la lebede, travestit plimbându-și ogarul afgan în josul Străzii 50, drojdier bătrân făcând pipi pe un stâlp, student evreu radical împărțind foi volante în Washington Square, arborist, lucrător la deparazitare, publicitar poponar, în restaurantul Nedick's, chemându-l pe ospătar pe numele mic. Rețeaua mondială a drogaților, aliniați pe un portativ de sloboz rânced, legându-și brațul în garsoniere mobilate, tremurând în diminețile intoxicate. (Bătrâni șpringari trag fumul negru în camera din dos a unei curățătorii chinezești și Tristuța moare de la o supradoză de pauză sau după o cură la rece[3], care taie respirația definitiv.) În Yemen, Paris, New Orleans, Mexico City și Istanbul — tremurând în ritmul ciocanelor pneumatice și excavatoarelor, înjurături zbierate de trăgători, neauzite de vreunul dintre noi, și Tipul aplecându-se dintr-un compresor în trecere, iar eu zbătându-mă într-un hârdău cu gudron. (Precizare: Istanbulul este demolat și reconstruit, mai cu seamă cartierele dărăpănate ale drogaților. Istanbul are mai mulți dependenți de heroină decât New York City.) Viii și morții, sevrați sau injectați, căzuți, scăpați sau recăzuți, praful așteaptă pe calea cea dreaptă și Legătura mănâncă orez chinezesc pe Strada Dolores, Mexico D.F. muindu-și pișcotul la cantină, gonind prin Exchange Place cu o ceată cârâitoare de Indivizi pe urme (Precizare: Indivizi li se spune în argoul din New Orleans sticleților de la narcotice).

Chinezul bătrân ia apă din râu cu o cutie ruginită de conservă, spală o bucată de zgaibă neagră, tare ca antracitul. (Precizare: Zgaiba neagră este zgura rămasă după fumarea opiumului.)

Va să zică potera-mi deține lingura și pipeta, și știu că m-au reperat dirijați de ciripitorul orb cunoscut drept Willy Discul. Willy are gura rotundă ca un disc, mărginită de fire de păr negru, sensibil, erectile. A orbit de la o injecție în pupilă, nasul și palatul i-s roase până la os de la tras praf, corpul e o masă de țesut cicatrizat tare și uscat ca lemnul. Cu așa o gură mai poate doar să molfăie rahatul alb, din când în când se duce legănat pe o lungă conductă de ectoplasmă, adulmecând frecvența tăcută a mărfii. Îmi ia urma prin tot orașul, în camere din care deja m-am mutat, și potera intră peste niște însurăței din Sioux Falls.

„Gata, Lee! Ieși de după scula aia de cauciuc! Te cunoaștem“, și îi smulg omului mădularul.

Acum Willy a mirosit ceva și i se tot aude, undeva în beznă (funcționează numai noaptea), scheunatul, simți nesațul înspăimântător al acelei guri oarbe, avide. Când descind pentru scotoceală, Willy își iese complet din țâțâni și scobește cu gura o gaură de-a dreptul prin ușă. Dacă gaborii n-ar fi acolo să-l stăvilească prin uz de bulan, ar suge seva din fiecare drogat pe care l-a dibuit.

Știam, și toată lumea știa că l-au lansat pe Disc pe urmele mele. Și dacă vreun puștan dintre clienții mei se-ntâmplă să depună mărturie: „Mă pune să fac to' felu' de acte porcoase pentru marfă“, pot să-mi iau la revedere. Așa că ne-aprovizionăm cu praf, cumpărăm un Studebaker de ocazie și-o luăm spre Vest.

Justițiarul a dat-o pe varianta accesului de schizofrenie:

— Stăteam lângă mine însumi, încercând să opresc acele atârnări în ștreang cu degete de stafie... Sunt o stafie, dorindu-și ce-și dorește orice stafie — un trup — după Vremea Îndelungată în deplasare pe cărările inodore ale spațiului unde nicio viață nu e decât incoloră, fără de miros de moarte... Și nimeni nu poate s-o respire și s-o miroasă prin încolăcirile roz ale zgârciurilor dantelate cu muci de cristal, rahat pontat și filtre negre de carne-ale sângelui.

Stătea în picioare în penumbra alungită în sala de judecată, cu fața frământată ca o bucată de film sfâșiată de pofte și foamete a organelor larvare palpitând în surogatul ectoplasmatic al cărnii sevrate (zece zile pe uscat în momentul primei înfățișări), carne care pălește la prima adiere tăcută a prafului.

Am asistat la așa ceva. Cinci kile pierdute în zece minute, stând în picioare ținându-și c-o mână pantalonii, seringa în cealaltă, carnea-n dizgrație mistuindu-i-se într-un halou gălbui și rece, în camera aia de hotel din New York... cutii de bomboane vraiște pe noptieră, mucuri de țigară prăvălindu-se din trei scrumiere, mozaic al nopților de nesomn și o bruscă nevoie de hrană a dependentului încercând lecuirea, tămăduindu-și carnea sfrijită...

Justițiarul e judecat de o Curte Federală pentru delict de linșare și o cotește într-o Casă Federală de Nebuni special concepută pentru ținut la păstrare stafiile: impact prozaic, precis al obiectelor... spălător... ușă... closet... gratii... iată-le... asta a fost... toate legăturile-ntrerupte... mai departe nimic... Fundătură... Și fundătura pe toate chipurile...

Schimbările fizice au fost lente la început, apoi au luat avânt, explodând în hălci negre, afundându-se în țesuturile lui vlăguite, ștergând contururile

omenești… În bezna totală a spațiului său, gură și ochi sunt un singur organ plonjând s-apuce cu dinți transparenți…, dar toate organele-s nestatornice, că e vorba de funcție sau de poziție deopotrivă… organele sexului încolțesc oriunde… recturi se deschid, excretă și se închid… întregul organism își schimbă culoarea și consistența, reacționând în fracțiuni de secundă…

Țăranul e o problemă pentru populație când îi vin, cum zice el, „atacurile“. Cum l-a luat de cap Fazanu Dinăuntru, se pornește un iureș de nu-l mai potolește nimeni; la ieșirea din Philadelphia coboară și se repede să prăduiască o mașină de polițiști în civil, garda se uită o dată la fața lui și ne leagă pe toți.

Șapteșdouă de ore și cinci drogați cu foamea pe ei cu noi în celulă. Cum nu eram amator să-mi dau în vileag tainița în fața amărăștenilor înfometați, a fost nevoie de multă mișculație și-am ieșit la înaintare din greu ca să ne instalăm în celule separate.

Trăgătorii grijulii, numiți veverițe, își pitesc proviziile pentru cazul că pică-n laț. De câte ori mă-nțep, las să cadă câteva picături în buzunarul de la vestă, căptușeala dă pe dinafară de marfă. Aveam o pipetă de plastic în pantof și un ac de siguranță prins la brâu în curea. Știi cum e redat protocolul cu acul și pipeta: „Apucă cu o mișcare precipitată acul de siguranță acoperit de un amestec de rugină și sânge închegat și-și scobi în carne un orificiu amplu, asemenea unei guri obscene, purulente, în așteptarea teribilei reuniri cu pipeta, care nu întârzie să dispară în cavitatea purpurie a rănii. Și în foamea ei groaznică, disperată (de insectă lihnită pe un câmp pârjolit), își sparse pipeta în străfundurile coapsei devastate (care-arată mai degrabă ca o planșă cu eroziunea solurilor). Dar ce-i pasă ei? Nu se deranjează măcar să îndepărteze cioburile, uitându-se la pulpa-nsângerată cu privirea rece, goală a unui măcelar. Ce-i pasă ei de bomba atomică, de ploșnițele din saltea, de rata îmbolnăvirilor de cancer, de Banca Amiciția care așteaptă să-i preia carnea insolvabilă… Vise plăcute, Rose Pantopon“.

Cum e în realitate — se prinde-ntre degete o bucată de carne de pe picior și, cu o mișcare hotărâtă, se străpunge cu un ac. Apoi potrivești pipeta *deasupra, nu înăuntrul* găurii și pompezi soluția încet, cu grijă să nu se-mprăștie pe-alături… Când i-am strâns Țăranului coapsa, carnea s-a deformat și cuta a rămas acolo, țeapănă ca de ceară, și, încet, o picătură de puroi s-a prelins din gaură. Și n-am mai atins vreodată vreun corp viu la fel de rece ca al lui Țăranu atunci în Philadelphia.

M-am hotărât să scap de el chiar dacă asta-nsemna o petrecere de năbușeală. (Este un obicei țărănesc din Anglia, destinat eliminării bătrânilor neputincioși,

țintuiți la pat. Familia afectată de așa ceva dă o „năbușeală“, la care oaspeții așază o stivă de saltele peste povara bătrână, se cațără în vârful ei și beau până se fac mangă.) Țăranu e o pacoste pentru ramură și ar trebui dus și lăsat în maghernițele de la capătul lumii. (E vorba de o practică africană. Un oficial care poartă titlul de „Conducător Afară“ are funcția de a-i duce pe moșnegi în junglă și de a-i lăsa acolo.)

Atacurile lui Țăranu au devenit starea lui obișnuită. Gabori, portari, câini, secretare își arată colții la apropierea lui. Zeul blond a decăzut în ultimul grad, la un nivel de abjecție intușabilă. Pungașii nu se schimbă: se frâng, se pulverizează — explozii ale materiei în frigul din spațiul interstelar, se împrăștie în praful cosmic, lăsând în urmă trupul golit. Găinari din toată lumea, există un Fazan pe care nu-l puteți face: Fazanu Dinăuntru.

L-am lăsat pe Țăran într-un colț de la periferie, cocioabe de cărămidă cât vezi cu ochii, sub o ploaie persistentă de funingine. „Știu un doctor p-aici, mă duc să-i cer pe datorie, mă-ntorc imediat... Cu M bună, curată, direct din farmacie. Nu, așteaptă aici — nu vreau să te vadă.“ Oricât ar dura, Țărane, nu te mișca din colțul ăsta. La revedere, Țărane, ciao, băiatule... Unde se grăbesc când o iau din loc și lasă corpul în spate?

Chicago: ierarhie invizibilă de macaronari decorticați, miros de gangsteri atrofiați, o stafie greoaie dând peste tine la intersecția dintre North și Halstead, Cicero, Lincoln Park, cerșetori de vise, trecutul care invadează prezentul, vraja râncedă a automatelor și a birturilor.

În Interior: subdiviziuni întinse, antene de televiziune către cerul fără sens. În imobile antiviață, veghează asupra celor mai mici, absorb câte puțin din ce dau pe-afară. Doar la o vârstă fragedă produc ceva, și niciunul nu și-o păstrează fragedă multă vreme. (Vremea din barurile din East St. Louis e cea a frontierei vestului și a vapoarelor cu aburi de pe fluviu.) Illinois și Missouri, miasmă a popoarelor făcătoare de tumuli, adoratori prosternați ai Sursei de Hrană, sărbători urâte și crude, groază fără capăt înaintea Zeului Centiped întinzându-se de la Tumulusville la deșerturile lunare de pe coastele peruane.

America nu e o țară tânără: e bătrână și urâtă și rea dinaintea pionierilor, dinaintea indienilor. Răul e acolo la pândă.

Și, pretutindeni, gaborii: gabori spilcuiți, școliți, cu texte exersate, politicoase și pe ton de scuză, ochi electronici care-ți cântăresc mașina și bagajul, hainele și fața; tablagii colțoși de metropolă, șerifi de țară cu glas domol și cu ceva întunecat și amenințător în ochii bătrâni, decolorați ca o cămașă veche, gri de flanelă...

Și, mereu, necazurile cu mașina: în St. Louis am schimbat Studebaker-ul din 1942 (avea un defect de fabricație, ca și Țăranu) pe un Packard vechi, care abia ne-a dus, încins, până-n Kansas City, și am cumpărat în loc un Ford dovedit apoi consumator de ulei în cantități industriale, dat și el la schimb pe un Jeep pe care l-am forțat (nu sunt indicate pentru goana pe șosea) și ceva a huruit înuntru și s-a ars, și ne-am întors la vechiul Ford V-8. Motor care nu te lasă-n drum, că-nghite sau nu la ulei.

Și lehamitea *made in US* ne înconjoară ca nicio alta, mai rea decât în Anzi, orașe la mare altitudine, vânt rece din munții de carte poștală, aer rar ca moartea-n gâtlej, orașe pe maluri de râu în Ecuador, malaria cenușie ca marfa sub boruri negre, pușcoace care se încarcă prin țeavă, vulturi scotocind cu ciocul în noroiul străzii — și ce te izbește când cobori de pe feribotul de Malmö (pileală scutită de taxe pe feribot) în Suedia te face să dai afară toată pileala ieftină *tax free* și te dărâmă: priviri ferite și cimitirul în mijlocul orașului (toate așezările din Suedia par construite în jurul unui cimitir), și nimic de făcut după-amiaza, niciun bar sau film, și am tras în piept ultimul cui din Tanger, după care am zis „K.E., hai-napoi pe feribotu' ăla".

Dar nu există lehamite ca lehamitea americană. Nu vezi, nu știi de unde vine. Iată, de pildă, unul din acele baruri la capătul unei străzi de cartier — unde fiecare bloc își are barul, farmacia, băcănia și magazinul lui de spirtoase. Intri și te izbește. Dar dincotro a venit?

Nu e barmanul, nici clienții, nici plasticul gălbui al scaunelor, nici neonul palid. Nici măcar televizorul.

Și deprinderile ni se dezvoltă în relație cu lehamitea, așa cum cocaina te pregătește să faci față după cădere. Și marfa era pe sfârșite. Iată-ne deci în acel orășel pietonal, obligați să ne mulțumim cu sirop de tuse. Și dăm afară siropul, din nou la drum, un vânt rece de primăvară șuierând prin hârbul de mașină împrejurul trupurilor noastre asudate, bolnave și tremurânde, plus răceala cu care te procopsești întotdeauna în lipsa dozei... Înainte prin peisajul decojit, hoituri de tatu pe șosea și păsări de pradă deasupra mlaștinilor și a cioturilor de chiparoși. Moteluri cu pereți din imitație de lemn, încălzire cu petrol și pături roz subțiri.

Cumpărători, călători și plasatori de bâlci și-au încheiat socotelile cu depanatorii din Texas...

Și nimeni întreg la minte n-ar cere o rețetă unuia din Louisiana. Lege Anti-marfă votată de Stat.

În sfârșit, la Houston, unde știu un farmacist. N-am trecut pe-acolo de cinci ani, dar mi-aruncă o privire, dă din cap și zice: „Așteptați acolo“.

Așa că mă așez la o masă și beau o cafea, și peste puțin timp vine, se așază lângă mine și zice:

— Ce doriți?

— Un sfert de PG[4] și o sută de nembutal.

Dă din cap.

— Reveniți în juma' de oră.

Și atunci când mă-ntorc îmi întinde un pachet și zice:

— Asta face cinșpe dolari... Aveți grijă.

Să te-nțepi cu PG e o nasolie, trebuie să arzi mai întâi alcoolul, dup-aia să dai la o parte camforul și să separi lichidul maroniu cu seringa — tre' să găsești vena, altfel te-așteaptă un abces, dar de regulă te alegi cu un abces indiferent unde te înțepi. Cel mai bine să-l bei cu barbiturice... Așa că-l turnăm într-o sticlă de Pernod și o luăm spre New Orleans pe lângă lacuri irizate și flăcări portocalii, mocirle și rampe de gunoi, aligatori târându-se peste cioburi și cutii de conserve, arabescuri ale neoanelor de la moteluri, combinatori deportați care strigă obscenități, de pe mormanele de mizerii, spre mașinile care trec.

New Orleans e un muzeu mort. Dăm ture prin Exchange Place trăgând PG și găsim imediat Legătura. E o zonă restrânsă și garda îi știe pe furnizori, așa că tipul se gândește că ce mai contează și vinde la toată lumea. Ne aprovizionăm cu H și cale-ntoarsă spre Mexic.

Ne-ntoarcem prin Lake Charles, pe la capătul din sud al Texasului, pustietate presărată cu automate și șerifi mâncători de negri care ne examinează și ne verifică actele mașinii. Simți o ușurare când treci granița în Mexic, și deodată peisajul te izbește, intri direct în contact cu deșertul muntos, cu vulturii lui; pete mici, întunecate care dau ture la orizont și alții-ntr-atât de aproape că auzi fâlfâitul aripilor (un foșnet uscat, ca atunci când cureți un știulete de porumb), și, când ochesc ceva, coboară din albastrul cerului, albastrul blestemat, care te seacă, al cerului de deasupra Mexicului, și se revarsă printr-o pâlnie neagră... Conducând toată noaptea, în zori ajungem în căldura unei așezări prin pâclă, lătrat de câini și sunet de apă curgătoare.

— Thomas și Charlie, zic eu.

— Ce?

— Așa se cheamă locul ăsta. Nivelul mării. De-aici o luăm în sus trei mii de metri.

Mă-nțep de dimineață și mă duc la culcare în spate. E o șoferiță bună. Îți dai seama de asta imediat, despre oricine, de cum pune mâna pe volan.

Mexico, unde Lupita, tronând precum Zeița Aztecă a Pământului, își distribuie pliculețele cu praf de rahat.

— Să vinzi creează dependență mai ceva decât consumul, spune Lupita.

Furnizorii neconsumatori devin dependenți de contact, și asta e ceva de care nu scapi. Li se-ntâmplă și agenților. Vezi cazul lui Bradley Clientul. Cel mai bun agent sub acoperire din branșă. Face pe oricine-l vede. (Precizare: face, cu sensul că oricine ar zice că-i pe marfă.) Pân-acolo că-i de-ajuns să se ducă lângă furnizor și-și primește marfa. E-ntr-atât de anonim, de cenușiu și străveziu, că furnizorul nici nu și-l aduce aminte după. Și așa-i găbjește unul după altul...

Deci Clientul începe să arate din ce în ce mai mult ca un trăgător autentic. Nu poate bea. Nu i se mai scoală. Îi pică dinții. (Așa cum gravidele își pierd dinții hrănind străinul, drogații își pierd colții gălbui hrănindu-și lighioana.) Suge tot timpul o acadea. Marca Babe Ruth sunt preferatele. „Realmente te-ngrețoșează să-l vezi pe Client sugând la acadele cu-atâta nesaț", zice un sticlete.

Clientul capătă o nuanță verzui-cenușie rău prevestitoare. De fapt, corpul lui își fabrică propriul drog sau echivalent de drog. Clientul are o legătură permanentă. Furnizor la purtător, s-ar putea spune. Sau așa crede el. „Rămân la mine-n cameră", zice. „Îi bag pe toți în mă-sa. Sclavi de ambele părți. Sunt singurul om complet în branșă."

Dar o poftă-l apucă precum un vânt negru prin oase. Așa că vânează un tânăr drogat și îi dă un plic de praf să i-o facă.

— Bine-așa, zice puștiul, ce să fac în schimb?

— Vreau să mă frec puțin de tine și s-o rezolv.

— Uăăă... mă rog, bine... Dar de ce nu poți s-o faci omenește?

Ceva mai târziu puștiul stă într-un lactobar, cu doi colegi, și-și înmoaie-n cană felii de chec uscate.

— Cel mai dezgustător lucru pe care l-am suportat vreodată, zice. Nu știu cum se face moale și lipicios ca un jeleu și mă-mpresoară, foarte nașpa, pe urmă se umezește cu totul cu un fel de bale verzui. Tre' să fie momentu-n care ajunge la un fel de orgasm înfiorător... Aproape să-mi vărs mațele cu porcăria aia verde pe mine, din cap până-n picioare, și tipul pute ca un pepene putred...

— Totuși, nu e mare lucru pentru ce oferă.

Puștiul suspină resemnat.

— Da, cred că te poți obișnui cu orice. Am întâlnire cu el mâine.

Nevoia Clientului devine din ce în ce mai acută. Trebuie să se reîncarce la fiecare jumătate de oră. Câteodată face un tur prin secții și-l mituiește pe temnicer ca să-l lase să intre într-o celulă cu trăgători. Ajunge în punctul în care contactul nu-l mai poate rezolva, oricât bagă. În acest moment este convocat de Inspectorul-Șef:

— Bradley, purtarea dumitale a dat naștere unor zvonuri — și sper pentru binele dumitale că nu sunt altceva decât zvonuri — atât de dezgustătoare, de negrăit, că... adică soția Cezarului... ăăă... cu alte cuvinte, Brigada trebuie să fie mai presus de orice bănuieli... mai cu seamă mai presus de bănuieli de felu' celor pe care rezultă că le-ai stârnit. Arunci o pată asupra întregii branșe. Suntem gata să-ți acceptăm demisia imediată.

Clientul se aruncă la podea și se târăște la picioarele I.Ș.-ului.

— Nu, Șefu', nuuu... Brigada e toată viața mea.

Îi pupă Șefului mâna luându-i degetele-n gură (Șeful îi simte gingiile știrbe), plângându-se că și-a pierdut dantura „pentru șevișu".

— Vă rog, șefu... o să vă șterg de rahat, o să vă spăl prezervativele folosite, o să vă lustruiesc pantofii cu nasul...

— E dezgustător peste măsură! N-ai niciun pic de mândrie? Mărturisesc că simt o silă profundă. Ce vreau să spun e că e ceva... ceva putred în persoana dumitale, și emani un miros de gunoi de grajd.

Își pune o batistă parfumată la nas.

— Te rog să părăsești imediat acest birou.

— Fac orice, șefu', orice.

Fața lui verzuie, devastată, se crapă într-un rânjet oribil.

— Sunt încă tânăr, șefule, și sunt destul de bun când mă-ncălzesc.

Inspectorul-Șef se îneacă îngrețoșat în batistă și arată spre ușă cu o mână slabă... Clientul se ridică și îl privește ca prin vis. Corpul începe să-i tresalte ca o baghetă de magician. Se scurge înainte...

— Nu! Nu! urlă Inspectorul-Șef...

— Șlup... șlup șlup.

Peste o oră îl găsesc pe Client moțăind în fotoliul Inspectorului-Șef. Inspectorul-Șef a dispărut fără urmă.

Judecătorul:

— Totul indică faptul că dumneata, într-un mod de negândit... ăăă... l-ai asimilat pe Inspectorul-Șef. Din nefericire, nu există nicio dovadă. Aș recomanda

internarea, sau mai exact încapsularea dumitale într-o instituție de profil, dar nu cunosc niciun loc potrivit pentru cineva din speța dumitale. Cu mare îndoială, trebuie să dispun punerea dumitale în libertate.

— Ăsta trebuie să stea într-un acvariu, spune polițistul care l-a săltat.

Clientul seamănă teroare în toată ramura. Drogați și agenți dispar fără urmă. Precum un liliac-vampir, emană un efluviu narcotic, o pâclă verde, jilavă, care îi anesteziază victimele și le livrează lipsite de apărare prezenței sale învăluitoare. Și după ce trage, stă la cutie câteva zile ca un boa constrictor ghiftuit. În cele din urmă, este surprins în flagrant delict digerându-l pe Comisarul-Șef de la Narcotice și exterminat cu un aruncător de flăcări — comisia de anchetă stabilind că atare mijloace au fost justificate prin faptul că Clientul își pierduse cetățenia umană și că devenise, în consecință, o creatură în afara oricărei specii și o amenințare pentru branșa narcoticelor la toate nivelurile.

În Mexic toată șmecheria e să găsești un consumator local cu o adeverință oficială prin care i se permite o anumită cantitate pe lună. Omul nostru este Moșu' Ike care și-a petrecut cea mai mare parte din viață în State.

— Eram la drum cu Irene Kelly, tipă sportivă de felu' ei. În Butte, Montana, o apucă spaimele de la coca și o ia la fugă prin hotel, urlând că gabori chinezi o vânează cu satârul. La Chicago știam un gabor care trage praf preparat sub formă de cristale, unele albăstrui. Și-ntr-o zi o ia razna și-ncepe să țipe că Garda Federală i-a luat urma, fuge pe-o alee și-și bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Îi zic: „Ce-ai în minte?“ și răspunde: „Cară-te sau te-mpușc. M-am pitit la mare clasă“.

Facem rost de niște C pe rețetă. Asta e de tras drept în venă, frate. Te adie când pătrunde, curată și răcoritoare pe nas și laringe, pe urmă o rafală de plăcere pură de-a dreptul prin creier, aprinzându-i conexiunile C. Capul ți se destramă în explozii albe. Peste zece minute mai vrei una... străbați tot orașul pe jos pentru încă una. Dar dacă nu găsești C mănânci, te culci și uiți, nu mai ai treabă.

Este o poftă care-i numai a creierului, o nevoie fără senzații și fără corp, nevoia unei stafii țintuite la pământ, o ectoplasmă râncedă, măturată de drogați bătrâni care tușesc și scuipă în zorii flămânzi.

Într-o dimineață te trezești și iei o *bombă* — heroină amestecată cu cocaină — și simți cum îți umblă insecte pe sub piele. Gabori de la 1890 cu mustăți negre blochează ușile și se apleacă înăuntru prin ferestre, cu buze rânjite amenințător peste ecusoanele albastre-aurii în relief... Drogați mărșăluiesc prin cameră cântând Imnul Funebru Musulman, poartă corpul lui Bill Gains, stigmatele

înțepăturilor de ac scânteiază, emană o flăcăruie albastră. Detectivi schizofrenici hotărâți îți adulmecă oala de noapte.

Sunt Groazele C-ului... Așază-te, liniștește-te, și bagă o doză bună de M ostășească.

Ziua Morților: m-a luat o foame acută de la rău și-am mâncat craniul de zahăr ars al micului Willy. A-nceput să se smiorcăie și a trebuit să ies să-i caut altul. Am trecut pe lângă un bar unde-l tăbăceau pe bookerul de la pelotă.

În Cuernavaca — sau era în Taxco? — Jane cunoaște un pește trombonist și dispare într-un nor de fum de ceai. Peștele e unul dintre acei maeștri ai dietei și vibrației — adică înjosește sexul feminin, obligându-și gagicile să-nghită tot rahatu' pe care-l scoate pe goarnă. Își dezvolta teoriile încontinuu... le testa pe gagici și amenința că se tirează dacă nu-nvățau pe de rost fiecare nuanță a ultimului său atentat la logică și a umanitate.

— Ascultă, păpușă. Sunt aici ca să ofer. Dar dacă nu vrei să primești, nu pot să fac chiar nimic.

Era fumător de ceai cu ceremonie și foarte puritan în privința drogurilor grele, ca heroina, așa cum sunt unii fumători de iarbă. Pretindea că iarba îl pune în contact cu niște câmpuri gravitaționale supraalbastre. Avea păreri despre orice subiect: ce fel de lenjerie de corp e sănătoasă, când să bei apă și cum să te ștergi la cur. Avea o față roșie lucioasă, un nas molâu și lung, ochi mici și înroșiți, care licăreau când se uita la o gagică și se stingeau când se uita la orice altceva. Umerii foarte largi îi dădeau un aer diform. Se purta ca și cum n-ar mai fi existat alți bărbați, comandând, în magazine și la restaurant, printr-un intermediar feminin. Și niciun bărbat nu i-a călcat vreodată în scârbavnicul sălaș secret.

Deci pune cruce mărfii și o dă înainte cu ceaiul. Pe când tocmai trăsesem trei fumuri, Jane s-a uitat la el și carnea i s-a cristalizat. M-am ridicat urlând „M-au luat panicile!" și am fugit din casă. Am băut o bere într-un restaurant mic — bar cu mozaic, rezultatele de la fotbal și postere cu lupte de tauri pe pereți — și am așteptat autobuzul de oraș.

Peste un an, în Tanger, am aflat că Jane a murit.

În original: *hot shot* (în argou are și sensul de „scaun electric“).

Cold turkey — denumirea argotică pentru un procedeu terapeutic în dezintoxicare, constând în întreruperea bruscă a administrării drogului, în locul diminuării repetate a dozelor.

Prescurtare de la „paregoric“, calmant constând în tinctură de opiu.

Benway

Sunt însărcinat, deci, să angajez serviciile doctorului Benway pentru compania Islam.

Doctorul Benway fusese numit consilier al Republicii Libertia, un loc dedicat amorului liber și îmbăierii permanente. Cetățenii sunt bine adaptați, cooperanți, onești, toleranți și mai presus de toate curați. Dar convocarea lui Benway arată că nu toate stau bine în spatele fațadei de igienă: Benway este manipulator și coordonator al sistemelor de simboluri, expert în toate fazele interogării, spălării creierului și controlului. Nu-l mai văzusem pe Benway de la plecarea sa precipitată din Anexia, unde fusese însărcinat cu D.T.-ul — Demoralizarea Totală. Prima sa măsură fusese abolirea lagărelor de concentrare, a arestărilor în masă și, cu excepția anumitor circumstanțe limitate și speciale, a recursului la tortură.

— Dezaprob cu tărie brutalitatea, spunea el. Nu e eficientă. Pe de altă parte, o maltratare prelungită, fără violență fizică, dă naștere, dacă e aplicată cu măiestrie, anxietății și unui sentiment de vinovăție aparte. Câteva reguli sau, mai curând, principii călăuzitoare se cer reținute mereu. Subiectul nu trebuie să-și dea seama că maltratarea este un atac deliberat din partea unui inamic antiuman la adresa identității sale personale. Trebuie făcut să simtă că merită *orice* tratament i se aplică, întrucât ceva (niciodată precizat) e foarte în neregulă cu el. Nevoia nudă a dependenților de control trebuie acoperită, în mod decent, de o birocrație arbitrară și complicată, astfel încât subiectul să nu ajungă niciodată să intre în contact direct cu dușmanul său.

Fiecărui cetățean din Anexia i se cerea să solicite și să poarte asupra sa, în permanență, un întreg dosar cu documente. Cetățenii puteau fi opriți pe stradă oricând; și Controlorul, care putea fi în civil, în diverse uniforme, adesea în costum de baie sau pijama, câteodată complet gol, în afară de o insignă prinsă în sfârcul stâng, ștampila, după verificare, fiecare document. La orice control ulterior cetățeanul trebuia să prezinte ștampilele corect aplicate cu ocazia controlului precedent. Când Controlorul opera un grup mai mare, verifica și ștampila doar la actele câtorva. Ceilalți puteau fi, astfel, reținuți apoi din cauză că actele lor nu sunt ștampilate cum trebuie. Reținerea însemna „detenție provizorie"; adică deținutul era pus în libertate când și numai dacă Declarația sa Justificativă, semnată și ștampilată conform procedurilor, era avizată de Arbitrul Asistent

pentru Justificări. Cum acest funcționar nu venea la birou decât extrem de rar, iar Declarația Justificativă trebuia prezentată personal, solicitanții-justificabili petreceau săptămâni și luni așteptând pe holuri neîncălzite, fără scaune și fără spații sanitare.

Documente redactate cu cerneală simpatică se metamorfozau în recipise vechi de la casa de amanet. Documente noi erau cerute în mod constant. Cetățenii fugeau de la un ghișeu la altul într-un efort frenetic de a se conforma unor termene imposibile.

Toate băncile din oraș au fost ridicate, toate fântânile oprite, toate florile și toți copacii distruși. Sirene enorme, pe acoperișul fiecărui bloc (toți locuiau în apartamente) sunau la fiecare sfert de oră. Vibrațiile îi aruncau adesea pe oameni din paturi. Reflectoare măturau orașul toată noaptea (nimeni nu avea voie să folosească storuri, perdele, jaluzele sau obloane).

Nimeni nu privea pe nimeni, din cauza legii foarte stricte împotriva inoportunării, cu sau fără abordare verbală, a oricui, în orice scop, sexual sau de altă natură. Toate cafenelele și barurile erau închise. Băuturile alcoolice puteau fi obținute doar cu o autorizație specială, iar băutura astfel obținută nu putea fi vândută sau dată sub nicio formă altcuiva, iar prezența unei alte persoane în aceeași încăpere era considerată o dovadă *prima facie* pentru tentativă calificată de înstrăinare a alcoolului.

Nimeni nu avea voie să-și încuie ușa cu zăvorul, iar poliția avea chei speciale pentru fiecare încăpere din oraș. Însoțiți de un clarvăzător, polițiștii dădeau năvală într-o locuință și începeau „să caute obiectul".

Clarvăzătorul era acolo ca să-i îndrume către orice și-ar fi dorit locatarul să ascundă: un tub de alifie, un clistir, o batistă cu urme de spermă, o armă, alcool deținut fără autorizație. Suspectul, în pielea goală, era întotdeauna supus percheziției celei mai umilitoare, fizicul său astfel expus fiind ținta unor comentarii bășcălioase și ofensatoare. Nu o dată, câte-un homosexual latent a fost băgat în cămașă de forță și ridicat după ce-i vârâseră alifie în fund. Alteori înhățau orice obiect la îndemână. Un curățător de penițe sau un calapod de cizmar.

— Și la ce ziceți c-ar folosi asta?

— Este un curățător de penițe.

— Zice că e un *cur*ățător de penițe...

— Am trăit s-o aud și pe-asta.

— Nu cred că ne mai trebuie altceva. Hai cu noi.

După câteva luni așa, cetățenii se ghemuiau prin colțuri ca niște pisici nevrotice.

Desigur că poliția din Anexia procesa suspecții de spionaj, de sabotaj și devianții politici pe bandă. Iată ce avea Benway de spus în privința interogării suspecților:

— Deși evit, în general, folosirea torturii — tortura localizează oponentul și mobilizează rezistența — amenințarea torturii folosește la inducerea în subiect a sentimentului adecvat de neajutorare și de recunoștință față de interogator pentru că nu recurge la ea. Iar tortura poate fi folosită profitabil drept sancțiune când subiectul a urmat tratamentul suficient de mult timp ca să accepte pedeapsa ca meritată. În acest scop, am pus la punct mai multe feluri de procedee disciplinare. Unul dintre ele era cunoscut sub denumirea de Tablou de Comandă: niște freze electrice care pot fi pornite în orice moment sunt fixate pe dinții subiectului; acesta este instruit să acționeze un tablou de comandă aleatoriu, să introducă anumite fișe în anumite mufe ca răspuns la semnalele luminoase sau sonore corespunzătoare. De câte ori greșește, frezele intră în funcțiune timp de douăzeci de secunde. Semnalele sunt accelerate treptat, până dincolo de posibilitățile sale de reacție. O jumătate de oră la tabloul de comandă și subiectul cedează ca o mașină de calcul supraîncărcată.

— Studiul mașinilor de calcul ne învață mai multe despre creier decât am putea afla prin metodele introspective. Omul occidental se externalizează sub formă de *gadget*-uri. Ți-ai tras vreodată cocaină în venă? Ți se duce drept în creier, activând conexiuni ale plăcerii în stare pură. Plăcerea morfinei e în viscere. După o injecție, asculți ce se întâmplă în tine însuți. Dar cocaina este electricitate în creier, și nevoia de cocaină este numai a creierului, o nevoie fără corp și fără senzație. Creierul încărcat cu coca e un biliard electric dement, lansând lumini roz și albastre de orgasm electric. O mașină de calcul ar putea simți plăcerea cocainei, agitațiile dintâi ale unei vieți hidoase de insectă. Foamea de cocaină durează doar câteva ore, atâta timp cât circuitele C sunt stimulate. Evident, efectul cocainei ar putea fi produs de un curent electric care i-ar activa circuitele…

— Astfel, în scurt timp, circuitele se uzează ca și venele, iar dependentul trebuie să găsească unele noi. O venă își revine după o vreme și, printr-o rotație dibace, un trăgător își poate drămui rezervele, dacă nu devine consumator industrial. Dar celulele creierului, odată duse, nu se refac, iar când dependentul rămâne fără celule nervoase e într-o situație de mare rahat.

— Ghemuiți peste oase îngălbenite, excremente și fiare ruginite, într-un val de arșiță — o priveliște de cretini dezgoliți se întinde până la orizont. Tăcere deplină — centrii vorbirii li s-au distrus — în afara pocnetelor de scântei și de carne pârlită când își aplică electrozi de-a lungul coloanei vertebrale. Un fum albicios de carne arsă plutește în aerul nemișcat. Un grup de copii a legat un cretin de un stâlp cu sârmă ghimpată, i-a făcut un foc între picioare și, cu o curiozitate animalică, se uită cum flăcările îi ling coapsele. Carnea arzând i se zbate într-o agonie de insectă.

— Mă abat în digresiuni, ca de-obicei. Până când vom dispune de o cunoaștere mai precisă a electronicii creierului, drogurile rămân un instrument esențial al interogatorului în asaltul său asupra identității personale a subiectului. Evident, barbituricele sunt practic inutile. Cineva care poate fi doborât de asemenea mijloace ar ceda, adică, și cu metodele puerile folosite într-o secție de poliție din America. Scopolamina este adesea eficace pentru a dizolva rezistența, dar afectează memoria: un agent poate fi gata să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească, după cum acoperirea și datele din viața secretă pot fi inextricabil confundate. Mescalină, harmalină, LSD 6, bufotenină, muscarină — sunt eficiente în numeroase cazuri. Bulbocapnina induce o stare asemănătoare catatoniei schizofrenice... s-au consemnat situații de ascultare automată. Bulbocapnina este un depresiv al creierului posterior, scoțând, probabil, din funcție centrii mișcării din hipotalamus. Alte substanțe care au provocat schizofrenia experimental — mescalina, harmalina, LSD 6 — sunt stimulatoare ale creierului posterior. La schizofrenici, creierul posterior este stimulat și inhibat în mod alternativ. Catatonia este adesea urmată de o perioadă de excitație și de activitate motorie în timpul căreia nebunul se agită prin saloane, făcându-le probleme tuturor. Unii schizofrenici în stare agravată refuză să facă orice mișcare și-și duc viața în pat. O tulburare a funcției reglatoare a hipotalamusului este indicată drept „cauză“ a schizofreniei (gândirea cauzală nu oferă niciodată o descriere adecvată a proceselor metabolice — astea sunt limitările limbajului existent). Doze alternate de LSD 6 și bulbocapnină — bulbocapnină potențată cu o doză de curara — dau rezultatele cele mai bune în privința ascultării automate.

— Există și alte procedee. Subiectul poate fi adus într-o stare de depresie profundă prin administrarea de doze mari de benzedrină timp de mai multe zile. Psihoza poate fi indusă prin doze mari, continue, de cocaină sau demerol sau prin suprimarea bruscă a barbituricelor după o administrare prelungită. Poate deveni dependent de dihidrooxiheroină și supus apoi privării (acest compus este de cinci

ori mai puternic decât heroina în inducerea dependenței, iar privarea proporțional mai severă).

— Există diverse metode psihologice, psihanaliza obligatorie, de pildă. Subiectului i se cere să asocieze liber timp de o oră în fiecare zi (în cazurile în care durata nu este un factor esențial). „Hai, hai. Să nu fim negativiști, băiețaș. Tăticu' cheamă pe omu' negru. Duce pe copil joacă Tablou de Comandă."

— Cazul unei agente care și-a uitat identitatea reală și s-a confundat cu cea de acoperire — o arde și acum prin Anexia — mi-a dat ideea altei șmecherii. Un agent e antrenat să-și nege identitatea de agent prezentând-o pe cea de acoperire. Așa că de ce să nu folosim jiu-jitsu psihic și să ne lăsăm duși în sensul dorit de el? Să sugerăm că povestea pe care ne-o spune pentru acoperire este cea reală și că nu mai are alta. Identitatea sa de agent devine inconștientă, adică îi scapă de sub control; și o poți dezgropa cu droguri și hipnoză. Pe calea asta, poți să faci dintr-un cetățean heterosexual găunos un pederast... și anume, întărindu-i și încurajându-i tendințele homosexuale în mod normal latente — în același timp privându-l de pizdă și supunându-l stimulării homo. Apoi droguri, hipnoză și — Benway pocni moale din degete.

Mulți subiecți sunt vulnerabili la umilirea sexuală. Goliciunea, stimularea cu afrodiziace, supravegherea constantă pentru a jena subiectul și a preveni ușurarea prin masturbare (erecțiile în timpul somnului declanșează automat o enormă sonerie electrică, conectată la un dispozitiv care-l aruncă pe subiect din pat într-o vană cu apă rece, reducând astfel la minimum incidența poluțiilor nocturne). E mișto să hipnotizezi un preot și să-i spui că e pe cale să consume o uniune hipostatică cu Mielul — apoi să-i îndeși pe la spate, în cur, un berbec bătrân în călduri. După asta, Interogatorul poate dobândi un control hipnotic deplin — va fi de ajuns să fluiere și să zică Sesam deschide-te, pentru ca subiectul să vină și să facă caca pe podea. De prisos să mai spun, abordarea pe calea umilirii sexuale este contraindicată la homosexualii pe față. (Să fim cu băgare de seamă și să nu ne abatem de la linie, nu știm niciodată cine trage cu urechea...) Mi-aduc aminte de un puști, pe care l-am condiționat să se cace pe el de câte ori mă vedea. Apoi îl spălam la cur și i-o trăgeam. O dulceață. Și gagiul arăta și bine. Câteodată, se întâmplă ca un subiect să izbucnească în lacrimi de copil fiindcă nu se poate ține să nu ejaculeze când i-o tragi. În fine, cum puteți constata, posibilitățile sunt nesfârșite, precum cărările șerpuind într-o grădină frumoasă, spațioasă și mare. Nu apucasem să dau la o parte decât puțin din această încântătoare suprafață, când am fost epurat de niște tovarăși urâcioși... Mă rog, *son cosas de la vida.*

Ajung în Libertia, care e curată și monotonă, mamă-Doamne. Benway conduce C.R.-ul, Centrul de Recondiționare. Mă-nființez p-acolo, și la întrebări la genul „ce s-a ales de cutare și cutare?“ pică răspunsuri precum: „Sidi Idriss Smithers zis Ciripoi a cotit-o la Emițător pentru un ser al longevității. Mai fraier ca un poponar bătrân n-ai să găsești“. „Lester Stroganoff Smuunn — zis «El Hassein» - s-a transformat în Latah când încerca să pună la punct P.S.A., Procedura de Supunere Automatizată. Un martir al ramurii...“ (Latah este o patologie prezentă în Asia de Sud-Est. Altfel normali, Latahii încep să imite necontrolat toate mișcările odată ce li s-a captat atenția printr-un plesnit din degete sau un strigăt puternic. O formă de hipnoză compulsivă, involuntară. Câteodată se rănesc încercând să imite mișcările mai multor oameni în același timp.)

— Spune-mi să mă opresc dacă ai auzit deja secretul ăsta atomic...

Chipul lui Benway își păstrează forma doar în lumina de bliț a nevoii presante, fiind expus în fiece clipă unor destrămări și metamorfoze de nedescris. Trăsăturile îi tremură ca o peliculă care intră și iese din cadrul proiectorului.

— Hai să-ți arăt Centrul, zice Benway.

Mergem pe un coridor alb și lung. Vocea lui Benway îmi pătrunde în conștiință venind de nicăieri și de pretutindeni... o voce fără trup, care când e limpede și tare, când de-abia se-aude, ca o muzică pe o stradă pe care bate vântul.

— Grupurile izolate, precum băștinașii din Arhipelagul Bismarck. Nu există la ei homosexualitate fățișă. Blestematul de matriarhat. Toate matriarhatele sunt antihomosexuale, conformiste și lipsite de imaginație. Ai nimerit într-un matriarhat, ia-o la pas, nu la fugă spre cea mai apropiată graniță. Dacă fugi, e probabil ca vreun gabor poponar latent și frustrat să te-mpuște. Va să zică, e cineva care vrea un cap de pod pentru omogenitate într-un bazar de virtualități precum Europa de Vest sau Statele Unite? Alt matriarhat de rahat, să nu se supere Margaret Mead[5]... Aici a fost scandal mare. Bătaie cu bisturiele cu un coleg în sala de operație. Iar asistenta mea babuină a sărit pe pacient și l-a rupt în bucăți. Într-o altercație, babuinii atacă întotdeauna partea cea mai slabă. Pe bună dreptate, de altfel. Nu trebuie să uităm niciodată glorioasa noastră moștenire simiană. Doctorul Browbeck era părtaș de partea ailaltă. Un practicant de avorturi la pensie și traficant (de fapt, era veterinar) chemat înapoi la lucru în timpul crizei de forță de muncă. Așadar, dom' doctor stătuse toată dimineața în bucătăria spitalului ciupind infirmierele și trăgând la gaz lampant și Klim — și chiar înainte de operație a băgat o doză dublă de nucșoară ca să-și dea curaj.

(În Anglia, și în special la Edinburgh, cetățenii filtrează gaz lampant prin Klim — un fel de lapte praf scârbos, cu gust de cretă râncedă — și-și dau în cap cu amestecul obținut. Își bagă tot la amanet ca să poată plăti factura la gaze, și când lucrătorii vin să le-nchidă pentru neplată, urletele li se aud de la kilometri distanță. Când un cetățean e-n suferință din cauza lipsei, îl auzi zicând „Sunt în clinciuri“ sau „Simt cuptoru-n ceafă“.

Nucșoară (lat. *Myristica fragrans*). Citez din articolul autorului din *British Journal of Addiction* (vezi Anexa): „...Pușcăriașii și marinarii recurg câteodată la nucșoară. În jur de-o lingură luată cu apă. Rezultat vag asemănător marijuanei, având ca efecte secundare durerea de cap și greața. Există un număr de narcotice din familia nucșoarei folosite de indienii din America de Sud. Sunt administrate de regulă prin prizarea pulberii uscate din planta respectivă. Vracii consumă această substanță toxică și intră în stări convulsive. Spasmelor și bolboroselilor lor li se atribuie o semnificație profetică“.)

— Eram mahmur de la o doză de Yage și n-aveam niciun chef să înghit prostiile lui Browbeck. Prima chestie pe care o scoate: cică să începi incizia din spate, nu din față, mormăind nu știu ce absurditate, că trebuie să ai grijă să extragi vezica biliară, altfel se duce naibii toată carnea. Se credea la țară, curățând o găină. I-am zis să se ducă să-și bage capul la loc în cuptor, la care a avut neobrăzarea să-mi dea peste mână, secționându-i pacientului artera femurală. Sângele a țâșnit și l-a orbit pe anestezist, care a luat-o la fugă țipând pe coridoare. Browbeck a încercat să-mi tragă un genunchi la partea sensibilă, dar am reușit să-l apuc și să-i retez tendonul. Pe burtă, târându-se, încerca să mă împungă în picior. Violeta — așa o cheamă pe asistenta mea babuină —, singura femeie la care am ținut vreodată cât de cât, își ieșise cu totul din fire. Mă urcasem pe masă și-mi făceam vânt să sar pe Browbeck cu ambele picioare și să-l fac zob, când au descins gaborii.

Va să zică, acest iureș în sala de operație, acest eveniment de neconceput, cum îl numea Șeful, îți dai seama c-a pus capac. Funia a ajuns la par. O crucificare, ăsta-i singurul cuvânt nimerit. Firește că făcusem mici „dumheits“ ici și colo. Cine n-a greșit? De pildă, când eu și cu anestezistul am dat pe gât tot eterul, și când pacientul a vărsat pe noi, iar eu am fost acuzat că am îndoit cocaina cu Tix. Violeta o făcuse, de fapt. A trebuit s-o protejez, evident...

În concluzie, suntem dați afară din branșă. Nu că Violeta ar fi fost o doftoreasă pe bune, nici Browbeck nu era, dacă-i pe-așa, și chiar diploma mea a fost pusă la îndoială. Dar Violeta știa mai multă medicină decât toată Clinica Mayo. Avea o intuiție extraordinară și un profund simț al datoriei.

— Iată-mă stând pe cur și fără diplomă. Să mă-ndrept spre altă îndeletnicire? Nu. Aveam medicina în sânge. Am reușit să nu-mi ies din mână practicând avorturi la preț de lichidare de stoc în toaletele de la metrou. M-am coborât chiar până la a racola femei gravide pe stradă. Apoi am cunoscut un gagiu mare, Juan Placenta, Șogunul Căițelor. A adunat la greu din traficul cu „prematuri" în timpul războiului. („Prematurii" sunt viței de vârstă fragedă care poartă încă pe ei resturi de placentă și bacterii, în general într-o stare neigienică și improprie. Un vițel nu poate fi vândut ca hrană înainte să atingă o vârstă minimă de șase săptămâni. Înainte de această vârstă este considerat „prematur". Traficul cu prematuri este aspru pedepsit.) Care va să zică, Juanito controla o flotă de cargouri pusă sub pavilion abisinian pentru a evita reglementările neavenite. Mi-a dat un post de medic de bord pe *S.S. Filariasis*, cea mai mizerabilă ambarcațiune care a navigat vreodată pe mare. Cu o mână operam, cu cealaltă dădeam șobolanii la o parte de pe pacient, în timp ce din tavan ploua cu ploșnițe și scorpioni.

— Sunt va să zică unii care-ar vrea acum omogenitate. Se poate, dar costă. Sunt sătul de tot proiectul... Am ajuns... Zona 0.

Benway desenează un semn prin aer și o ușă se deschide de la sine. Îi trecem pragul și ușa se închide. O sală mare, cu luciri de oțel inoxidabil, podeaua de gresie albă, pereții din cărămizi de sticlă. Paturi de-a lungul unui perete. Nimeni nu fumează, nimeni nu citește, nimeni nu vorbește.

— Vino să te uiți mai de-aproape, zice Benway, nu deranjezi.

Fac câțiva pași și mă opresc în fața unui om care stă-ntins pe pat. Îl privesc în ochi. Nimeni, nimic nu-mi întoarce privirea.

D.N.I... Deteriorare Nervoasă Ireversibilă. Supraeliberați, s-ar putea spune... o povară pentru ramură.

Îmi mișc mâna prin fața ochilor omului.

— Da, zice Benway, mai au reflexe. Ia privește.

Benway scoate un baton de ciocolată din buzunar, îi desface ambalajul și i-l ține omului sub nas. Acesta adulmecă. Fălcile i se pun în mișcare. Mâinile dau să apuce prin aer. Saliva i se scurge din gură și îi atârnă pe bărbie, în fire prelungi. Din stomac i se-aud ghiorăituri. Tot corpul i se zvârcolește spasmodic. Benway face un pas înapoi și arată ciocolata. Omul cade în genunchi, își lasă capul pe spate și începe să latre. Benway azvârle ciocolata. Omul încearcă s-o prindă, o ratează, se agită pe podea, balele îi curg cu zgomot, clefăie, se târăște sub pat, găsește ciocolata și și-o îndeasă în gură cu amândouă mâinile.

— Doamne! Ireversibilii ăștia sunt complet necizelați.

Benway cheamă un supraveghetor care stă în capătul sălii citind un volum de teatru de J.M. Barrie.

— Scoate-i de-aici pe nenorociții ăștia de deneiști. Sunt deja o pacoste. Gonesc turiștii.

— Ce să fac cu ei?

— De unde mama mă-sii să știu? Sunt om de știință. De știință pură. Dă-i afară. Nu vreau să-i mai văd și gata. Constituie o povară, o piază rea.

— Dar cum? Unde?

— Pe filiera indicată. Sună-l pe Coordonatorul de District sau cum și-o mai spune... O titulatură nouă-n fiecare săptămână. Mă-ntreb dacă o exista cu adevărat.

Doctorul Benway se oprește în ușă și aruncă o privire înapoi către D.N.I.-iști.

— Eșecul nostru, zice el. Nu ne impacientăm. O nimica toată.

— Au vreo șansă să-și revină?

— Nu-și revin și nu-și vor reveni odată duși, fredonează Benway. Iat-aici o sală demnă de interes.

Pacienții stau în picioare, adunați în grupuri, discutând și scuipând pe podea. Drogul plutește în aer ca o ceață cenușie.

— Un peisaj care care îmi face inima să tresalte — spune Benway — acești drogați stând și așteptând să vină Tipul. Cu șase luni în urmă, toți erau schizofrenici. Unii dintre ei nu se dăduseră jos din pat de ani de zile. Și uită-te la ei acum. În toată practica mea n-am văzut niciodată un drogat schizofrenic, și drogații sunt, cei mai mulți, de tip schizo ca fizic. Vrei să vindeci pe cineva de orice, află cine nu face boala cu pricina. Care va să zică, cine n-o face? Drogații n-o fac. A, în paranteză, e o zonă în Bolivia în care nu există psihoze. Țărani pe deplin sănătoși la cap, în văi și pe dealuri. Mi-ar plăcea să ajung acolo, să văd cu ochii mei, înainte să apară școala, reclamele, televiziunea și motelurile și să strice tot. Să fac un studiu care să privească strict metabolismul: dietă, folosirea alcoolului și a altor substanțe, sex etc. Cui îi pasă ce gândesc? Aceleași prostii pe care le gândesc toți, îmi permit s-o spun.

— Și de ce nu suferă drogații de schizofrenie? Încă nu știu. Un schizofrenic poate ignora foamea și poate muri de inaniție dacă nu e hrănit. Niciun dependent nu poate ignora lipsa heroinei. Dependența obligă la contact.

Dar ăsta e doar un aspect. Mescalina, LSD 6, adrenalina degradată, harmalina pot produce o stare aproximativ similară cu schizofrenia. Din sângele schizofrenicilor se extrage marfa cea mai bună; deci, schizofrenia seamănă cu o

psihoză pe bază de drog. Tipii au o legătură metabolică, un Furnizor Interior, cum ar veni. (Cititorii interesați sunt îndrumați către Anexă.)

— În stadiul terminal al schizofreniei, creierul posterior este într-o depresie permanentă, și partea frontală a creierului este aproape lipsită de conținut, dat fiind că partea frontală este activă doar ca răspuns la stimuli provenind din partea posterioară.

Morfina produce antidotul stimulării părții posterioare a creierului, similar substanței tipice la schizofrenici. (A se remarca similitudinea dintre sindromul privării și intoxicarea cu Yage sau cu LSD 6.) Rezultatul final al folosirii drogurilor — mai cu seamă în cazul dependenței de heroină, când dependentul are la dispoziție doze mari — este depresia permanentă a părții posterioare a creierului și o stare finală asemănătoare schizofreniei terminale: lipsă totală a afectelor, autism, absență virtuală a oricărui eveniment cerebral. Dependentul poate petrece opt ore la rând uitându-se la un perete. E conștient de lucrurile care-l înconjoară, dar acestea nu au nicio conotație emoțională și, prin urmare, nu prezintă niciun interes. A-ți aminti o perioadă de dependență acută e ca și cum ai derula înregistrarea unor evenimente percepute doar de partea frontală. Enunțuri plate privind evenimente exterioare. M-am dus la magazin și am cumpărat niște zahăr brun. Am venit acasă și am mâncat juma' de cutie. Mi-am injectat două miligrame de heroină etc. Niciun pic de nostalgie în aceste amintiri. Însă, de îndată ce doza de drog administrată coboară sub prag, corpul e inundat de substanța specifică perioadei de privare.

— Dacă orice plăcere e eliberare de tensiune, drogul oferă eliberarea de întregul proces al vieții prin deconectarea hipotalamusului, care e centrul energiei psihice și al libidoului.

Unii dintre colegii mei învățați (imbecili cât cuprinde) au sugerat că drogul își exercită efectul euforic prin stimularea directă a centrului orgasmului. Pare mai probabil că drogul suspendă întregul ciclu al tensiunii, descărcării și relaxării. Orgasmul n-are nicio funcție pentru drogat. Plictiseala, care indică întotdeauna o tensiune nerezolvată, nu îl deranjează niciodată pe dependent. Acesta se pune în mișcare doar când clepsidra mărfii se golește.

La celălalt capăt al sălii un infirmier trage un oblon metalic și scoate un sunet de felul celui cu care se cheamă porcii. Drogații se reped grohăind și guițând.

— Șmecher, zice Benway. Niciun respect pentru demnitatea umană. Acum o să-ți arăt sala celor cu abateri ușoare și a infractorilor. Da, o infracțiune este considerată aici o abatere ușoară. Infractorul nu contestă contractul Libertiei.

Încearcă doar să ocolească niște clauze. Condamnabil, dar nu foarte grav. Pe culoarul ăsta… Sărim peste sălile 23, 86, 57 și 97… și laboratorul.

— Homosexualitatea e clasificată ca abatere?

— Nu. Adu-ți aminte de Arhipelagul Bismarck. Fără homosexualitate la vedere.Un stat polițienesc în *stare de funcționare* nu are nevoie de poliție. Nimănui nu-i trece prin cap că homosexualitatea ar fi ceva imaginabil… Homosexualitatea este o crimă politică într-un matriarhat. Nicio societate nu tolerează respingerea deschisă a principiilor sale fundamentale. Nu suntem un matriarhat, aici, *Insh'Allah*. Cunoști experimentul cu șobolanii supuși șocurilor electrice și aruncați în apă rece fie și numai dacă încearcă să se apropie de o femelă. Astfel că toți devin șobolani poponari, așa stă treaba în etiologie. Și-așa o să auzi un șobolan din ăsta țipând: „sunt fierbinte și mă buuuucur" sau „cine ți le-a tăiat, arătare cu două găuri". În cursul experienței mele ca psihanalist — mai degrabă scurtă, scandal cu Societatea… — pe un pacient l-au apucat pandaliile și a pornit-o prin Gara Centrală cu un aruncător de flăcări, doi s-au sinucis și unul a murit pe canapea ca un șobolan tropical (șobolanii tropicali pot muri subit dacă se confruntă cu o situație fără speranță de scăpare). Rudele lui au făcut gălăgie și le-am zis: „Nu tre' să ne pierdem firea. O nimica toată. Luați-vă mortăciunea de-aici. Îi deprimă pe pacienții mei în viață". Am băgat de seamă că toți pacienții mei homosexuali manifestau puternice tendințe heterosexuale inconștiente și toți pacienții hetero tendințe homo. Te ia cu amețeală, nu-i așa?

— Și ce concluzie se poate trage din asta?

— Concluzie? Niciuna. Era doar o observație în treacăt…

Luăm prânzul în biroul lui Benway și la un moment dat primește un telefon.

— Ce?… Teribil! Colosal!… Rămâneți pe poziții și dați-i înainte.

Închide.

— Sunt gata să accept de îndată angajamentul pentru compania Islam… Se pare că creierul electronic a luat-o razna jucând șah în șase dimensiuni cu Tehnicianul și i-a eliberat pe toți subiecții Centrului. S-o luăm din loc spre acoperiș. E cazul să purcedem la Operațiunea Elicopterul.

De pe acoperișul C.R.-ului, asistăm la o scenă de o groază nemaivăzută. DNI-iștii se adună în jurul meselor de la cantină, cu fire prelungi de salivă atârnându-le pe bărbie, cu burțile ghiorăindu-le zgomotos; alții ejaculează când zăresc femei. Latahii îi imită pe trecători cu o obscenitate de maimuță. Trăgătorii au dat iama în farmacii și se înțeapă la fiecare colț de stradă… Catatonici decorează parcurile.

Schizofrenici agitați aleargă pe străzi cu strigăte nedeslușite, inumane. Un grup de PR-iști — Parțial Recondiționați — a înconjurat câțiva turiști homosexuali, cu zâmbete scârboase, insinuante, dezvăluindu-și interiorul craniilor nordice în dublă expunere.

— Ce vreți? aruncă unul dintre pederaști.

— Vrem să vă înțelegem.

Un contingent de simopați urlând se bălăngăne atârnând de candelabre, balcoane și copaci, căcându-se și pișându-se pe trecători. (Un simopat — denumirea tehnică a acestei tulburări îmi scapă — este un cetățean convins că este gorilă sau altă primată. Este o tulburare specifică armatei, dispare după liberare.) Demenții tropăie tăind capete în stânga și-n dreapta, cu surâsuri visătoare pe chipurile pierdute și suave... Cetățeni cu un Bang-utot incipient își strâng penisurile și strigă spre turiști după ajutor... Arabi turbulenți urlă și chiuie, castrând, spintecând, aruncând cu benzină și punând foc... Dansatori adolescenți fac striptease cu intestine, femei își bagă organe genitale retezate în pizde, le freacă și le ciocănesc în fața alesului lor... Fanatici religioși țin predici din elicoptere și aruncă în capetele mulțimii o ploaie de table de piatră, inscripționate cu mesaje fără sens... Oamenii-leopard cu gheare de oțel sfâșie în bucăți trecătorii, tușind și mormăind. Inițiații Societății Canibale Kwakiutl rup cu dinții nasuri și urechi...

Un coprofag comandă o farfurie, se cacă pe ea și mănâncă, exclamând: „Mmmm, asta e substanța mea hrănitoare".

Un batalion de plicticoși pisălogi și agresivi dă târcoale pe străzi și pe holurile hotelurilor în căutare de victime. Un avangardist intelectual — „Cu siguranță, singurele scrieri demne de interes astăzi se găsesc în rapoartele și în periodicele științifice" — i-a făcut cuiva o injecție cu bulbocapnină și se pregătește să-i citească un buletin despre „utilizarea neohemoglobinei în controlul granulomatozei degenerative multiple". (Evident, studiile sunt o vorbărie fără șir, pe care-a plăsmuit-o și imprimat-o singur.)

Cuvintele de deschidere: „Îmi păreți un om cu o inteligență deosebită". (Întotdeauna cuvinte de rău augur, băiete... Când le auzi nu mai aștepta altceva, pleacă pe dată.)

Un colonist englez, asistat de patru băieți de la poliție, a reținut un subiect în barul clubului: „Ia spuneți, cunoașteți Mozambicul?" și se lansează în epopeea nesfârșită a malariei sale. „Deci, doctorul mi-a zis: Nu vă pot sfătui decât să părăsiți zona. Altfel o să vă-ngrop. Vraciul ăsta mai plimba și cu dricul, pe lângă meseria de bază. Un fel de-a suge la două oi, să mizezi și pe-aia albă, și pe-a

neagră... o completare, din când în când". Și tot așa, după al treilea gin roz, când te-a cunoscut mai bine trece la dizenterie. „Scaun foarte special, de un alb-gălbui ca sperma râncedă, și ațos, vă dați seama..."

Un explorator cu caschetă a doborât un cetățean cu o săgeată de sarbacană muiată în curara. Îi efectuează respirația artificială cu piciorul. (Curara omoară prin paralizarea plămânilor. Nu are alt efect toxic, nu este, strict vorbind, o otravă. Dacă se face respirație artificială, subiectul nu va muri. Curara este eliminată foarte rapid de rinichi.) „Asta a fost în anul ciumei bovine, când a murit tot ce mișca, chiar și hienele... Deci iată-mă, fără niciun strop de alifie, în amonte, către izvoare, pe Găoz-de-Babuin. Când am fost aprovizionat din aer, recunoștința mea a fost de neînchipuit... De fapt, și n-am mai spus asta niciunui suflet de om — discreți, camarazi..." — vocea îi răsuna printr-un vast hol de hotel stil 1890, gol, pluș roșu, plante de cauciuc, poleieli aurite și statui — „am fost singurul alb inițiat vreodată în infama Societate Agouti, am asistat și participat la ritualurile lor de nedescris".

Societatea Agouti s-a adunat pentru o Sărbătoare Chimú[6]. (Băștinașii Chimú din vechiul Peru se dedau la sodomie din plin și din când în când organizau bătăi sângeroase cu măciuci care se lăsau cu sute de victime într-o singură dup-amiază.) Tinerii, râzând și agitând măciucile, se adună pe câmp. Bătălia începe-n acest moment.

Iubite cetitor, urâțenia spectacolului desfide descrierea. Cine poate fi un laș pișăcios și slugarnic, și totuși hain ca un mandril, cu fundul roșu, alternând aceste stări deplorabile ca pe niște costume de vodevil? Cine e-n stare să se cace pe un dușman căzut care, murind, înghite rahatul și țipă de plăcere? Cine poate să spânzure un pasiv fără vlagă și să-i prindă sperma-n gură ca un câine pervers? Iubite cetitor, aș voi să te cruț de acestea, dar pana mea-și are propria-i vrere precum Bătrânul Lup de Mare[7]. O, Iisuse Cristoase, ce scenă ne e dat să vedem! O tânără haimana plină de cruzime a scobit ochiul unui confrate și-l fute-n creier. „Deja atrofiat la creier, ăsta, uscat ca-n pizda lu' mamaia."

Se transformă într-un rocker antisocial. „I-am tras-o babornițèi — ca lantrebările de rebus, în ce relație-s cu rezultatul dacă e să rezulte? Tăică-miu deja sau nu încă? Nu po' să ți-o trag, moșu', tu este chitit să fii taică-miu, mai bine-o fi să-ți iau gâtu' și s-o fac pe mama acu' pe bune decât să-l fut pe tata sau *viceversa mutatis mutandis* cum devine cazu' și să-i tai gâtu' lu' mama, clanța dracului, deși ar fi cea mai bună cale să-i înfund melița și să-i iau maul. Adică când pe-un gagiu l-apucă la-nghesuială și nu cunoaște tre' să-și prezinte curu' la tăticu sau să facă

treaba cu doamna. Dă-mi două pizde și-o pulă de oțel și ia-ți degetele-mpuțite de pe bucile mele beton, ce crezi că sunt, un transfug roșu-n găoază picat acum din Gibraltar? Masculi și femele, el castrat la ei. Cine nu poate deosebi-ntre sexe? Îți iau gâtu', alb bulangiu. Hai afară ca nepotu' meu și-nfruntă-ți mama nenăscută-n luptă-ndoielnică. Confuziei i-a fost bulită capodopera. I-am tăiat gâtul la părinte din eroare de identitate, arăta la fel de nașparliu ca bătrânu'. Și-n silozu' de cărbune toate pulele-s aidoma."

Să ne-ntoarcem deci la câmpul de suferinți. Un june și-a penetrat tovarășul, în vreme ce un alt june purcede la amputarea semeției acestui beneficiar al sulei fremătânde astfel că membrul oaspete plonjează spre a umple vidul de care natura are pururi oroare și ejaculează în Laguna Neagră, unde piranha nerăbdători sfârtecă pruncul încă nenăscut și — luând în considerare o serie de fapte temeinic documentate și mai presus de-ndoieli — cu totul improbabil.

Alt clănțău duce cu el o valiză plină de trofee și medalii, cupe și panglici: „Pe-asta am câștigat-o la Concursul pentru Cel Mai Ingenios Dispozitiv Sexual de la Yokohama. (Ține-l, a-nnebunit.) Împăratul însuși mi-a înmânat-o și-avea lacrimi în ochi, iar concurenții mei s-au castrat singuri cu cuțite pentru harakiri. Și panglica asta am primit-o la un Concurs de Degradare la reuniunea de la Teheran a Trăgătorilor Anonimi".

Mi-am tras în venă toată morfina nevesti-mii, care era la pat cu o piatră la rinichi mare cât diamantul Hope. I-am dat deci o aspirină și i-am zis: «Nu te aștepta la cine știe ce ușurare...» «Taci odată. Vreau să-mi savurez medicația»."

„Am șterpelit un supozitor cu opiu din curul lui bunică-mea."

Ipohondrul prinde cu lasoul trecătorii, îi bagă-n cămașă de forță și începe să povestească despre infecția sa de sept: „O secreție purulentă groaznică e pe punctul să țâșnească... Stați s-o vedeți".

Începe un striptease, dând la iveală cicatrice rămase după operații, și apucă degetele ezitante ale victimei: „Pipăiți această umflătură supurându-mi sub pântece, unde am avut limfogranuloamele... Și acum vreau să-mi palpați hemoroizii interni".

(Trimitere la limfogranulomatoză, „buba climaxului". O boală virală venerică originară din Etiopia. „Nu degeaba ni se spune etiopieni împuțiți", șuieră un mercenar etiopian, în timp ce-l sodomizează pe Faraon, veninos ca o cobră regală. Vechile papirusuri egiptene vorbesc mereu despre etiopienii ăștia-mpuțiți.

A-nceput la Addis-Abeba, ca Jersey Bounce, dar astea sunt vremurile moderne, cu O Singură Lume. Acum bubele climaxului se ivesc la Shanghai și la Esmeralda,

la New Orleans și la Helsinki, în Seattle și-n Cape Town. Dar inima trage spre casă și boala vădește o predilecție deosebită pentru negri, este în fapt copilul bălan al albilor stăpânitori. Dar se zice că maeștrii voodoo din Mau Mau pregătesc una meseriașă, cu transmitere sexuală, pentru omul alb. Nu c-ar fi imuni caucazienii: cinci marinari britanici au contractat boala în Zanzibar. Și în Dead Coon, Arkansas („țărâna cea mai neagră, oameni cei mai albi din SUA — negroteiule, nu lăsa apusul să te prindă pe aici"), procurorul criminalist s-a ales cu buba la provă și la pupa. Când maladia sa interesantă a ieșit la iveală, un comitet de gărzi cetățenești format din vecini l-a pus pe foc, cu mii de scuze, în toaletele Curții. „Hai, Clem, gândește-te la tine ca la o vacă bolnavă de febră aftoasă." „Sau la o găină ciumată." „Nu vă-nghesuiți, băieți. Intestinele-i pot exploda de la flăcări." Boala mădularului avea darul de a umbla-ncolo-și-ncoace, spre deosebire de unii viruși fără noroc sortiți să lâncezească în viscerele unei căpușe sau ale unui țânțar tropical, sau în saliva unui șacal pe moarte, vărsând bale de argint sub luna deșertului. Și după o leziune inițială în momentul infecției, boala trece în glandele limfatice din vintre, care se umflă și plesnesc, devin fisuri supurânde, lăsând să se scurgă zile, luni, ani în șir o secreție purulentă, cleioasă, brăzdată de sânge și limfă fetidă. Elefantiazisul zonelor genitale este una dintre complicațiile frecvente, și s-au înregistrat cazuri de cangrenă în care amputarea *in medio* a pacientului de la brâu în jos era indicată, dar rareori de vreun folos. Femeile suferă de-obicei de o infecție secundară a anusului. Bărbații care se mulțumesc să aibă contacte pasive cu parteneri infectați precum babuinii slăbănogi și roșii (în curând) în cur pot de-asemenea să hrănească un mic intrus. Proctita inițială și inevitabila secreție purulentă — care pot să treacă neobservate din mers — sunt urmate de strictura rectului, care face necesară intervenția unui instrument de scos sâmburi sau echivalentul chirurgical, fără de care nefericitul pacient este condamnat să facă pârțuri și caca printre dinți, ocazionând cazuri persistente de halitoză și deficit de popularitate în relațiile cu toate sexele, vârstele și condițiile sociale ale categoriei *homo sapiens*. S-a întâmplat ca un orb bulangiu să fie părăsit de câinele polițist pe care-l avea ca însoțitor — inimă de tablagiu. Până foarte recent, nu exista tratament satisfăcător. „Tratamentul este simptomatic", ceea ce-n branșă înseamnă că nu există. Acum, multe cazuri cedează la terapia intensivă cu aureomicină, teramicină și câteva dintre noile mucegaiuri. Însă un anumit procentaj apreciabil rămân refractari ca gorilele-alpine... așa că, băiete, când limbile alea fierbinți ți se joacă pe coaie și pe pulă și te fulgeră-n găoază ca o făclie albastră de orgoni, vorba lui I.B. Watson, patriarhul I.B.M., *Gândește*. Oprește-te din gâfâit și începe să

pipăi…, iar dacă dai cu degetul de un bubon, retrage-te-n cochilie și zi cu un scâncet rece, pe nas: „Crezi cumfa că mă-nteresează-n frun fel să contactez oribila ta maladie? Nu mă-nteresează defel, să știi".)

Adolescenți huligani fani Rock and Roll invadează străzile tuturor națiunilor. Dau năvală în Luvru și aruncă acid pe fața Mona Lisei. Deschid porțile de la grădini zoologice, azile de nebuni, închisori, trosnesc magistrale de apă cu ciocane pneumatice, sparg cu toporul podelele toaletelor din avioanele de pasageri, trag în faruri, pilesc cabluri de lift până le reduc la grosimea unei sârme, conectează țevile de la canalizare la cele de aprovizionare cu apă, aruncă rechini și calcani veninoși, țipari electrici și candiru în bazinele de înot (candiru este un pește mic ca un vierme, asemănător cu țiparul, lat de vreo jumătate de centimetru și lung de vreo cinci, care e la el acasă prin unele râuri rău famate din Marele Bazin al Amazonului și care ți se cațără prin pulă, prin găoază sau, *faute de mieux*, printr-o pizdă de damă, și se-agață acolo cu ghimpii lui ascuțiți, din motive a căror natură exactă rămâne necunoscută, întrucât nimeni nu a purces să urmărească ciclul vital al candirului *in situ*), izbesc echipați în costume nautice nava *Queen Mary* de portul din New York la viteză maximă, se joacă de-a James Dean la volan pe faleză cu autobuze și avioane de pasageri, dau iama în spitale cu ferăstraie, securi și scalpele lungi de un metru; îi scot pe paralitici din plămânii de oțel (se-aruncă și se rostogolesc pe jos și își dau ochii peste cap imitându-le horcăitul), fac injecții cu pompa de bicicletă, deconectează rinichii artificiali, taie o femeie în două cu un ferăstrău chirurgical la două mâini, mână turme de porci guițând în clădirea Bursei, se cacă pe podeaua Națiunilor Unite și se șterg la fund cu tratate, pacte, alianțe.

În avioane, mașini, pe cai, cămile, elefanți, tractoare, biciclete și compresoare, pe jos, pe schiuri și cu sania, în cârje și pe picioroange cu arcuri, turiștii iau cu asalt frontierele, cerând cu implacabilă fermitate azil „față de starea de lucruri intolerabilă din Libertia", în timp ce Camera de Comerț încearcă fără succes să stăvilească năvala: „A se păstra, rugăm, calmul. Sunt doar o mână de smintiți care din casa de nebuni au evadat".

Celebră antropologă americană, printre ale cărei lucrări se numără *Coming of Age in Samoa* (1928) și *Male and Female* (1949).

Chimú, populație băștinașă din America de Sud, al cărei regat ocupa actualul teritoriu al statului Peru și care a cunoscut o înflorire în secolele XIV-XV. Imperiul lor a fost cucerit în 1470 de incași, care le-au preluat tradițiile.

Trimitere la *Balada Bătrânului Marinar*, poem al lui Samuel Taylor Coleridge (1772 — 1834). Acesta istorisește despre blestemul abătut asupra unui marinar, după ce ucide un albatros care îi îndrumase corabia, salvând-o de la scufundare. După aceasta, vasul plutește în derivă și echipajul moare de sete. Marinarul, unic supraviețuitor, este blestemat să-și repete povestea până la sfârșitul zilelor.

Joselito

Iar Joselito, care scria poezie proastă, cu conștiință de clasă, începu să tușească. Doctorul neamț l-a examinat repede, palpându-i coastele cu niște degete lungi, delicate. Doctorul mai era și violonist de concert, matematician, maestru șahist, și Doctor în Jurisprudență Internațională cu licență de liberă practică în spațiile sanitare de la Haga. Doctorul aruncă o privire dură, distantă peste pieptul brun al lui Joselito. Se uită spre Carl și zâmbi — zâmbetul unui om cu educație aleasă către unul asemenea lui — și ridică din sprâncene, spunând fără cuvinte:

— Alzo de fața cu ațest țaran așa zdupid trebuie cuvintul a ne feri folosim, nu? Altfel caca pe el de frica. Koch și flegma sunt cuvinte proaste *ambele*, cred?

Spuse cu voce tare: „Este un *catarro de los pulmones*".

Carl vorbi cu doctorul afară, sub arcada ascuțită, cu picăturile de ploaie care ricoșau de pe stradă pe pantaloni, gândindu-se câtor oameni le-o mai spusese, și treptele, pragurile, peluzele, holurile, culoarele și străzile lumii răsfrânte în ochii doctorului... alcovuri germane închise, planșe cu fluturi până-n tavan, miros tăcut, rău prevestitor, de uremie infiltrat pe sub ușă, răzoare din suburbii, zgomotul stropitoarelor automate în noaptea calmă de junglă sub aripile tăcute ale țânțarilor anofeli. (Precizare: nu e o figură de stil. Țânțarii anofeli *nu* fac zgomot.) Mochete groase, sanatoriu în Kensington: fotolii tari de brocart și o cană de ceai, salonul suedez modern cu nuferi într-un vas galben — afară cerul nordic de un albastru de China și nori adunându-se, dedesubt acuarele proaste ale studentului medicinist pe moarte.

— Un schnaps dacă se poate, Frau Underschnitt.

Doctorul vorbea la un telefon cu o tablă de șah în fața ochilor. „O leziune seriosa cred... sigur fara de vazut radioscopia." Apucă un cal și îl mută căzut pe gânduri. „Da... ambii plamâni... cu țertitudine." Pune receptorul în furcă și se întoarce spre Carl. „Am observat că acești oameni prezinta o vindecare uimitor de rapida-n caz de ranire, cu incidența scazuta a infecțiilor. Cu plaminii e todeauna problema pe-aici... pneumonia și, desigur, Batrânul Tovaraș." Doctorul îl apucă pe Carl de pulă, zglobiu, cu un hohot vulgar, țărănesc. Zâmbetul său european nu ia seama de purtarea urâtă a unui copil sau a unui animal. Continuă domol cu strania sa pronunție neaccentuată, dematerializată: „Batrânul nostru Tovaraș Bacillus Koch". Doctorul bate din călcâie și-și pleacă bărbia. „Altfel și-ar înmulți

gaoazele lor zdupide de țarani pân' la mare, nu este?" Țiuie, lipindu-și fața de cea a lui Carl. Carl se trage înapoi, cu peretele cenușiu al ploii în spate.

— Nu există vreun loc în care să poată fi tratat?

— Cred ca există un fel de *sanatorium* — scoate-n evidență cuvântul cu o obscenitate ambiguă — în Capitala Districtului. Voi scrie pentru dumneavoastra adresa.

— Chimioterapie?

Vocea sa răsună slab și egal în umezeala din aer.

— De unde sa știu? Toți sunt țarani proști, și cei mai rai țarani sunt cei așa-ziși educați. Oamenii aceștia nu numai ar trebui împiedicați sa învețe a citi, dar și de la a vorbi. Nu e nevoie a-i împiedica sa gândeasca; natura a facut asta deja.

— Iată *adresa* — șuieră doctorul fără să-și miște buzele.

Dă drumul unui boț de hârtie în mâna lui Carl. Degetele lui murdare, lucioase de jeg, îi zăbovesc lui Carl pe mânecă.

— Ramâne broblema onorariului meu.

Carl îi strecură în palmă o bancnotă făcută sul... și doctorul se evaporă în lumina cenușie, crepusculară, ponosit și pe furiș ca un toxicoman bătrân.

Carl îl revăzu pe Joselito într-o încăpere mare, curată, plină de lumină, cu baie individuală și balcon de beton. Și niciun subiect de conversație acolo, în camera goală, rece, cu nuferi crescând într-un vas galben, cerul de un albastru de China, norii adunându-se și licăriri de frică în ochii săi. Când zâmbea, frica se împrăștia în fragmente de lumină refugiate enigmatic în colțurile răcoroase ale tavanului. Și ce puteam spune, simțind moartea împrejurul meu, și cu micile fragmente de imagini care apar înainte să adormi stăruind în minte?

— Or să mă trimită mâine la sanatoriul nou. Vino să mă vizitezi. O să fiu singur acolo.

Tuși și luă un comprimat de codeină.

— Domnule doctor, înțeleg, adică mi s-a dat să-nțeleg, am citit și am auzit — eu nefiind de meserie în domeniu — nu pretind c-aș fi — că ideea tratamentului în sanatoriu a fost mai mult sau mai puțin înlocuită — sau, în orice caz, cel puțin completată — cu chimioterapia. După părerea dumneavoastră, este corect? Vreau să zic, domnule doctor, vă rog să-mi spuneți cu toată sinceritatea, ca de la om la om, care este opinia dumneavoastră în privința chimioterapiei, față de tratamentul în sanatoriu? Sunteți *adept*?

Fața indiană, de suferind cu ficatul, a doctorului era la fel de impenetrabilă ca a unui dealer la cazino.

— Absolut modern, cum puteți vedea — arată spre cameră cu degete roșietice de la circulația proastă.

— Baie… apă… flori. Tot ce trebuie.

Încheie rânjind satisfăcut, cu un accent de proletar londonez.

— O să-ți dau o scrisoare.

— Scrisoarea asta? Pentru sanatoriu?

Vocea doctorului răsună dintr-un ținut cu stânci negre și lagune imense, cu luciri maronii:

— Mobila… modernă și confortabilă. Nu *credeți*?

Carl n-a văzut sanatoriul din pricina fațadei de stuc vernil, având deasupra o firmă complicată de neon, proiectată pe cer ca un schelet sinistru, așteptând căderea întunericului. Sanatoriul era construit pe un promontoriu uriaș, calcaros, inundat de arbori înfloriți și cârcei de viță-de-vie. Mirosul florilor plutea în aer, pătrunzător.

Comandantul stătea la o masă lungă, dintr-o scândură, sub vița-de-vie. Nu făcea absolut nimic. Luă scrisoarea pe care i-o înmână Carl și-o citi bolborosind printre dinți și bătându-se peste buze cu mâna stângă. Înfipse scrisoarea într-o țepușă deasupra unei toalete. Începu să transcrie dintr-un registru cu numere. Scrise și tot scrise.

Fragmente de imagini explodară-ncet în capul lui Carl, care simți cum iese din sine-ntr-un picaj tăcut. Limpede și distinct, de la mare distanță, se văzu pe sine așezat într-o sală de masă. Supradoză de H. Bătrâna lui scuturându-l și ținându-i o ceașcă de cafea fierbinte sub nas.

Afară, un drogat bătrân în costum de Moș Crăciun vânzând cărți poștale de sărbători. „Pentru bolnavii de tuberculoză, oameni buni“, șuieră cu vocea sa descărnată, de trăgător. Un cor al antrenorilor de fotbal din Armata Salvării, onești și homosexuali, intonează: „*In the Sweet Bye and Bye*“.

Carl s-a-ntors în corpul său, stafie greoaie a drogului.

„L-aș putea mitui, firește.“

Comandantul bate ritmul în masă cu un singur deget și fredonează „*Coming Through the Rye*“. La mare depărtare, apoi dintr-odată, iminent, în preajmă precum sirena de ceață o fracțiune de secundă înainte de scrâșnetul ciocnirii.

Carl scoase pe jumătate o bancnotă din buzunarul de la pantalon... Comandantul stătea lângă un panou mare cu lacăte și compartimente numerotate. Se uită la Carl, ochi de animal bolnav, duși, murind pe dinăuntru, o frică disperată, reflectând chipul morții. În mirosul florilor, cu o bancnotă ieșită pe jumătate din buzunar, Carl fu cuprins de o slăbiciune care îi tăie răsuflarea, îi opri sângele-n vene. Era în mijlocul unui con amplu, rotindu-se și înfășurându-se către neant.

— Chimioterapie?

Strigătul țâșni din carnea sa prin vestiare și barăci goale, moteluri din stațiuni mucegăite și coridoare spectrale, sufocate din sanatoriile TBC, prin mirosul bolborosit, cenușiu, înecat de leșie din aziluri și case de bătrâni, depozite și magazii vamale, mari și prăfoase, prin portice sparte și decorații de ghips pătate, pisoare de tablă corodată, subțiri ca hârtia de la urina a un milion de gay, latrine părăsite, năpădite de buruieni, cu miasme mucede de rahat întorcându-se în țărână, falusuri de lemn înălțate pe mormintele popoarelor muribunde plângătoare ca frunzele în vânt, peste marele râu maroniu unde copaci întregi plutesc cu șerpi verzi printre crengi și lemurieni cu ochi triști se uită către mal peste întinderea vastă (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat). Drumul este presărat cu prezervative găurite, capsule goale de H și tuburi de alifie stoarse și uscate ca oasele în soarele de vară.

— *Mobilierul meu*.

Fața comandantului se aprinse pentru o clipă precum magneziul în blițurile nevoii presante. Ochii i se stinseră. O adiere de ozon se strecură prin încăpere. *Novia* murmură deasupra lumânărilor și altarelor ei într-un colț.

— Totul e de la Trak... modern, excepțional...

Dă din cap încântat, ca un idiot. O pisică galbenă îl zgârie pe Carl pe un crac de la pantalon și fuge pe un balcon de beton. Niște nori se deplasează în depărtare.

— Aș putea lua înapoi garanția. Să pornesc o mică afacere a mea undeva.

Dă din cap și zâmbește ca o jucărie mecanică.

— Joselito!!!

Băieții își înalță privirile de la jocurile cu mingea, luptele cu tauri și cursele de bicicletă în timp ce numele vuiește și se stinge-ncet în depărtare.

— Joselito!... Paco!... Pepe!... Enrique!...

Vaierele băiatului îndurerat plutesc mai departe-n căldura serii. Firma Trak freamătă ca o sălbăticiune nocturnă și explodează într-o flacără albastră.

Carnea neagră

— Eu și cu tine prieteni, da?

Micul lustragiu își trase zâmbetul de agațament și privi în ochii subacvatici, fără viață ai Marinarului, ochi fără urmă de căldură, de dorință, de ură sau de vreun sentiment pe care băiatul să-l fi trăit vreodată sau să-l fi întâlnit la altcineva, în același timp rece și intens, impersonal și vorace.

Marinarul se aplecă și-i puse băiatului un deget sub braț. Vorbi cu șuieratul său mortificat de drogat.

— Cu vene ca astea, puștiule, ce m-aș mai regala!

Râse — un râs de insectă neagră, care părea să îndeplinească o funcție obscură de orientare, precum țipătul liliacului. Marinarul râse de trei ori. Se opri și rămase nemișcat, atârnând în aer, ascultând ceva dinăuntrul său. Captase frecvența tăcută a mărfii. Fața i se netezi în dreptul pomeților ca dată cu ceară. Așteptă cât o jumătate de țigară. Marinarul știa să aștepte. Dar ochii îi ardeau de o teribilă foame uscată. Își roti încet, pe sfert, privirea de nesaț stăpânit ca să-l cântărească pe cel care tocmai intrase. Terminus „Umflatul" se așeză măturând cafeneaua cu ochi albi, de periscop. Când îl văzu pe Marinar, dădu din cap aproape imperceptibil. Doar nervii decojiți ai nevoii de marfă puteau sesiza o mișcare.

Marinarul îi întinse lustragiului o monedă. Se duse spre masa Umflatului cu mersul său plutitor și se așeză. Rămaseră multă vreme tăcuți. Cafeneaua era construită pe o latură a unei rampe de beton la poalele unei faleze albe, înalte, de zidărie. Chipuri ale Orașului se arătau periodic, tăcute ca peștii, pătate de vicii și de dorințe de insectă. Cafeneaua luminată era un clopot de scufundător, cu cablul rupt, așezându-se în tenebre.

Marinarul își lustruia unghiile în poala costumului său în carouri. Fluiera un mic refren printre dinții galbeni și lucioși.

De câte ori se mișca, un efluviu de mucegai îi ieșea din haine, un miros muced, de vestiare părăsite. Își studie unghiile cu o privire intensă, fosforescentă.

— Am marfă ca lumea, Umflatule. Pot livra douăzeci. Îmi trebuie un avans, normal.

— Pe nevé?

— Doar nu-ți închipui că mă plimb cu douăj'de ouă în buzunar. Îți zic că sunt beton. Hop, și s-a marcat.

Marinarul își privi unghiile ca și cum ar fi studiat o hartă maritimă.

— Știi că nu dau țepe.

— Bagă treizeci. Și zece tuburi avans. Mâine la ora asta.

— Îmi trebuie un tub acum, Umflatule.

— Fă un tur, o să găsești.

Marinarul o luă către Plaza. Un copil de pe stradă desfăcu un ziar în fața lui ca să mascheze stiloul pe care i-l strecură în palmă. Marinarul păși mai departe. Scoase stiloul și îl sparse ca pe o nucă între degetele lui groase, rozalii, fibroase. Extrase un tub de grafit pe care îl tăie la un capăt cu un cuțit mic, cu lamă curbată. Un abur negru ieși din tub și începu să plutească în aer ca un tartru în fierbere. Fața Marinarului se dizolvă. Gura i se alungi într-un cilindru vălurit și aspiră din ceața neagră, vibrând într-un peristalsis supersonic, dispărând într-o explozie tăcută, rozalie. Fața îi reapăru în prim-plan cu o claritate și precizie insuportabile, în flăcări galbene, marcă a drogului cauterizând carnea cenușie a unui milion de toxicomani urlând.

„O să mă țină o lună", hotărî el, examinându-se într-o oglindă invizibilă.

Toate străzile orașului coboară printre faleze adâncite către o piață amplă, întunecoasă, în formă de rinichi. Fațadele sunt perforate de cămine și cafenele, unele adânci de un metru și ceva, altele pierzându-se într-o rețea de încăperi și coridoare.

La toate nivelurile, încrucișări de poduri, pasarele, funiculare. Tineret catatonic îmbrăcat femeiește în pelerine din pânză de sac și zdrențe împuțite, cu chipurile machiate din greu, în culori violente, deasupra unui strat de vânătăi, peste un arabesc de cicatrice supurând, crăpate până la sticlirea de sidef a osului, se înghesuie în trecători cu o insistență tăcută, lipicioasă.

Traficanți de Carne Neagră, carnea gigantului miriapod acvatic negru — ajungând uneori la doi metri lungime, viețuind în trecători de stânci negre și lagune maronii, irizate — expun crustacee paralizate în colțuri camuflate din Plaza, vizibile doar pentru Consumatorii de Carne.

Practicanți ai unor îndeletniciri antediluviene, inimaginabile, mâzgălind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, traficanți pe piața neagră a celui de-al Treilea Război Mondial, amputatori telepatici, osteopați ai spiritului, anchetatori ai infracțiunilor denunțate de jucători de șah binevoitori și paranoici, portărei aducând la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzând mutilări inimaginabile ale spiritului, funcționari ai unor state polițienești neconstituite încă, brokeri de vise feerice și nostalgii

testate pe celule sensibilizate ale nevoii de drog și oferite la schimb pe materiile prime ale voinței, băutori ai Fluidului Greu închis în chihlimbarul translucid al viselor.

Meet Cafe se află pe o latură din Plaza, un labirint de bucătării, restaurante, cămăruțe de dormit, balcoane de oțel primejdioase și pivnițe deschise spre băi subterane.

Pe fotolii acoperite cu satin alb, Mugwumpi[8] în pielea goală sorb siropuri translucide, colorate, prin paie de alabastru. Mugwumpii nu au ficat și se hrănesc exclusiv cu dulciuri. Buze subțiri, violacee acoperă un cioc de os negru ascuțit ca o lamă, cu care se sfâșie adesea-n bucăți în luptele pentru clienți. Aceste creaturi secretă din penisurile lor în erecție un lichid care produce dependență și prelungește viața prin încetinirea metabolismului. (De fapt, toți agenții longevității s-a vădit că produc dependență direct proporțional cu eficacitatea în materie de prelungire a vieții.) Dependenții de fluidul secretat de Mugwumpi sunt cunoscuți sub numele de Reptile. Unele dintre acestea plutesc deasupra fotoliilor cu carnea lor roz-negricioasă. Evantaie de cartilaj verde acoperit de peri cavernoși, erectili, prin care Reptilele absorb fluidul, le mijesc după fiecare ureche. Evantaiele, care se mișcă din când în când la atingerea unor curenți invizibili, servesc, de asemenea, pentru o formă de comunicare cunoscută doar Reptilelor.

În timpul Panicilor bienale, când beliții, jupuiții de la Poliția Onirică dau iama prin oraș, Mugwumpii se refugiază în cele mai adânci crevase și rămân săptămâni în șir în biostază, ferecați în cămăruțe. În acele zile de teroare cenușie, Reptilele țâșnesc din ce în ce mai rapid, vociferează una peste capul celeilalte cu o viteză supersonică, craniile lor flexibile fâlfâind în vârtejurile negre ale agoniei lor de insectă.

Poliția Onirică se dezintegrează în bule de ectoplasmă putredă măturate de un bătrân trăgător, tușind și scuipând în dimineața intoxicată. Mugwump Man apare cu boluri de alabastru pline cu fluid și Reptilele se potolesc.

Aerul e din nou liniștit și limpede ca glicerina.

Marinarul își reperă Reptila. Se strecură și comandă un sirop verde. Reptila avea o gură de cartilaj maroniu, mică și rotundă ca un disc, ochi verzi, lipsiți de expresie, aproape acoperiți de membrana subțire a pleoapei. Marinarul așteptă o oră până când creatura îi remarcă prezența.

— Ceva ouă pentru Umflatul? întrebă el, vorbele sale agitând perii de pe evantaiele Reptilei.

Îi trebuiră două ore Reptilei ca să ridice trei degete rozalii transparente, acoperite de un puf negru.

Mai mulți Consumatori de Carne stăteau întinși în vomă, prea slăbiți ca să se mai miște. (Carnea Neagră e ca brânza cu mucegai, irezistibil de gustoasă și sățioasă în același timp, astfel încât consumatorii mănâncă, vomează și mănâncă din nou, până când cad epuizați.)

Un june fardat intră clătinându-se și smulse unul dintre cleștii mari, negri, trimițând rotocoale de aromă dulceagă, grețoasă prin cafenea.

Scris cu literă mică, *mugwump* are înțelesul de „persoană neutră sau independentă, mai ales din punct de vedere politic“. Etimologic, cuvântul provine din limba alonquin a tribului amerindian omonim (de la *mogki* — mare + *-omp* — om); cu majusculă, cuvântul îi desemnează pe dizidenții din Partidul Republican din SUA care au refuzat să-l susțină pe candidatul republican, acuzat de corupție, la alegerile prezidențiale din 1884.

Spital

Note din timpul dezintoxicării. Paranoia de la începutul privării de drog… totul pare albastru… Carnea moartă, păstoasă, atonă…

Coșmarurile sevrajului. O cafenea cu pereții acoperiți de oglinzi. Goală… așteptând ceva… cineva apare într-o ușă laterală… un arab mic de statură, plăpând, îmbrăcat într-o *djellaba* maro, cu barbă și chip cenușiu… am în mână o cană cu acid în fierbere… cuprins de o convulsie sub imperiul nevoii, i-l arunc în față…

Toți arată a toxicomani…

Câțiva pași în curtea spitalului… În lipsa mea, cineva mi-a folosit foarfecele, sunt pătate cu o zeamă lipicoasă, maroniu spre roșu… Mai mult ca sigur, cățeaua de îngrijitoare care și-a coafat blana…

Europeni cu aspect oribil se-nghesuie pe scări, o interceptează pe soră când am nevoie de medicament, varsă pișatul în chiuvetă când mă spăl, ocupă closetul ore-ntregi — pescuind probabil după degetul de cauciuc umplut cu diamante pe care și l-au dosit în găoază…

De fapt, toată gașca de europeni s-a mutat lângă mine… Mama bătrână se operează și fiica ei s-a introdus, degrabă, la fața locului, ca să se asigure că hoașca e tratată cum trebuie. Vizitatori ciudați, rude, se vede treaba… Unul dintre ei poartă pe post de ochelari piesele alea pe care bijutierii și le înșurubează în ochi când examinează pietre… Pesemne vreun șlefuitor de diamante la ananghie… Tipul care a bulit Diamantul Throckmorton și a fost virat din branșă… Bijutierii ăia stând în jurul Diamantului în redingotele lor, așteptându-l pe Meseriaș. O greșeală de un micron poate să compromită piatra completamente, așa că tre' să-l importe pe gagiu' clasa-ntâi de la Amsterdam ca să facă treaba… Tipul își face apariția beat mort cu un ciocan pneumatic uriaș și trosnește diamantul, care se face praf și pulbere…

Nu știu de un' să-i iau pe acești cetățeni… Dealeri de iarbă din Alepo?… Traficanți de prematuri din Buenos Aires? Cumpărători iliciți de diamante din Johannesburg?… Negustori de sclavi din Somalia? Colaboratori, cel puțin…

Permanent, vise legate de marfă: caut un câmp cu maci… Contrabandiști de alcool cu pălării negre de cowboy, din vremea prohibiției, mă îndrumă spre o cafenea din Orientul Apropiat… unul dintre chelneri e furnizor de opiu iugoslav…

Cumpăr un plic de heroină de la o lesbiană din Malaezia într-un impermeabil alb strâns cu un cordon pe talie... Înșfac materialul în secția tibetană a muzeului. Ea tot încearcă să mi-l fure înapoi... Caut un loc să mă-nțep în venă...

Momentul crucial al dezintoxicării nu e faza inițială a nevoii acute, ci acela dinaintea eliberării din țesătura drogului... Are loc un interludiu de coșmar, alcătuit dintr-o panică a celulelor, viața suspendată între două moduri de a fi... În acest punct, tânjirea după drog se concentrează într-o foame ultimă, disperată, și pare să capete o putere de vis: împrejurările îți scot marfa în cale... un consumator de pe timpuri... un infirmier manglitor, un vindecător binevoitor, degrabă scriitor de rețete...

Un gardian în uniformă din piele de om, vestă de cioroi cu nasturi din dinți galbeni cariați, cămașă elastică din Piele Roșie, șorț din adolescent nordic bronzat, sandale din piele de talpă bătătorită de tânăr țăran malaezian, eșarfă brun-cenușiu înfășurată pe gât și vârâtă în cămașă. (Brun-cenușiu e o culoare ca un gri *sub* o piele brună. Se întâlnește uneori la negrii altoiți cu albi, amestecul nu a ieșit și culorile se separă precum uleiul în apă...)

Gardianul e întotdeauna la patru ace, fiindcă n-are nimic de făcut, își păstrează toată leafa pentru îmbrăcăminte de calitate și se schimbă de trei ori pe zi în fața unei oglinzi imense, care mărește. E chipeș, cu trăsături latine și ten proaspăt, cu o mustață subțire, bine desenată, ochi mici și negri, ochi goi și lacomi, de insectă fără vise.

Când ajung la frontieră, Gardianul iese precipitat din gheretă, cu un cadru de oglindă la gât. Încearcă să-și scoată oglinda de pe gât... Nu s-a mai întâmplat până acum așa ceva, să ajungă cineva până la frontieră. Gardianul și-a zgâriat laringele scoțând cadrul de oglindă... Și-a pierdut vocea... Deschide gura, i se vede limba săltându-i înăuntru. Fața netedă și inexpresivă și gura deschisă cu limba mișcându-i-se înăuntru sunt neînchipuit de hidoase. Gardianul își ridică brațul. Întregul trup i se zgâlțâie în convulsii dezaprobatoare. Trec mai departe și desprind lanțul care barează drumul. Cade pe caldarâm cu un zăngănit metalic. Trec frontiera. Gardianul rămâne în urmă, în ceață, uitându-se după mine. Apoi agață lanțul la loc, se-ntoarce-n gheretă și începe să-și smulgă fire din mustață.

Tocmai au adus așa-zisul prânz... Un ou fiert tare, care, curățat de coajă, dă la iveală un obiect cum n-am mai văzut... Un ou foarte mic, de o culoare galben-maronie... Probabil de ornitorinc. Portocala conținea un vierme enorm și cam asta era tot... Chiar că primul venit, primul servit... În Egipt e un vierme de care ți

se bagă-n rinichi și crește până la dimensiuni uriașe. În cele din urmă, rinichiul mai e doar o coajă subțire în jurul viermelui. Gurmanzi temerari apreciază carnea Viermelui mai mult decât orice altă delicatesă. Se zice că are o savoare de nedescris... Un criminalist din Interzone, cunoscut ca Ahmed Autopsie, a făcut avere din trafic cu carne de Vierme.

Școala franceză e peste drum de fereastra mea și îi ochesc pe băieți prin binoclul x8... Așa de apropiați, că aș putea să-ntind brațul și să-i ating... Poartă șorturi... Le văd pielea de găină de pe picioare în răcoarea dimineții de primăvară... Mă proiectez afară prin binoclu, peste drum, fantomă în soarele de dimineață, turmentat de pofte dematerializate.

Ți-am povestit cum eu și cu Marv am plătit odată doi puști arabi cu șaij' de cenți ca să ne uităm la ei când și-o trag? Îl întreb deci pe Marv, „Crezi c-o s-o facă?"

Și el îmi zice, „Cred că da. Le e foame".

Eu zic, „Îmi place să-i văd așa".

Mă simt un pic ca un moș vicios, dar „*Son cosas de la vida*", cum a zis Sobera de la Flor când garda l-a dojenit pentru c-a-mpușcat-o pe pizda aia, i-a dus cadavrul într-un motel și i-a tras-o...

„Făcea figuri, că nu e ea de-aia s-o faci repede", a zis... „Nu merge la mine cu de-astea." (Sobera de la Flor era un criminal mexican condamnat pentru o serie de crime cam nemotivate.)

Toaleta a fost închisă trei ore în cap... Cred c-o folosesc ca sală de operații...

SORĂ: Nu-i mai găsesc pulsul, dom' doctor.

DR. BENWAY: Și l-o fi pitit în pizdă-ntr-un deșt de mănușă.

SORĂ: Adrenalină, dom' doctor?

DR. BENWAY: Paznicul de noapte și-a injectat-o pe toată-n lipsă de altă distracție.

Se uită-mprejur și apucă un băț din ăla cu o cupă de cauciuc ca o ventuză la capăt, cu care se desfundă chiuvetele... Se apropie de pacient...

— Fă o incizie, domnule doctor Limpf, îi spune asistentului său îngrozit... O să-l masez la inimă.

Dr. Limpf dă din umeri și începe incizia. Dr. Benway spală ventuza, vânturând-o prin closet...

SORĂ: N-ar trebui sterilizată, dom' doctor?

DR. BENWAY: Foarte probabil, dar nu mai e timp.

Se așază pe ventuză ca pe un scaun de paie, urmărindu-și asistentul, care face incizia...

— Voi, ăștia cu caș la gură, n-ați fi în stare să umblați la un coș fără un scalpel electric cu vibrații, drenaj și sutură automatice... Curând o să operăm prin telecomandă, pe pacienți pe care n-o să-i mai vedem deloc... N-o să mai fim decât niște mânuitori de butoane. Toată măiestria dispare din chirurgie... Toată știința, toată dibăcia, toată arta improvizației... Ți-am povestit cum am practicat odată o apendicectomie cu o cutie de sardine ruginită? Altădată m-am trezit fără instrumentul de bază și am îndepărtat o tumoare uterină cu dinții. Asta se întâmpla în Effendi de Sus, și pe deasupra...

DR. LIMPF: Incizia e gata, domnule doctor.

Dr. Benway vâră desfundătorul în incizie și-l mișcă-n sus și-n jos. Sângele îi împroașcă pe doctori, pe soră și stropește pereții... Ventuza produce un sunet înfiorător.

SORĂ: Cred că am pierdut-o, dom' doctor.

DR. BENWAY: Asta-i situația, face parte din muncă.

Se-ndreaptă spre un dulap de medicamente, în partea cealaltă a sălii.

— Un nenorocit de dependent mi-a-ndoit cocaina cu detergent! Soră! Trimite băiatul, fuga cu rețeta asta la farmacie!

Dr. Benway operează într-un amfiteatru plin de studenți:

— Deci, copii, n-o să vedeți operația asta practicată prea des, și există o explicație pentru asta... Vedeți voi, medical, ea n-are absolut nicio valoare. Nimeni nu știe care a fost scopul ei la origine sau dacă a avut vreun scop. Personal, cred c-a fost de la bun început o pură creație artistică. Precum toreadorul care, cu îndemânarea și știința pe care le posedă, scapă cu bine de pericolul căruia i s-a expus și pe care l-a provocat el însuși, tot așa, prin această operație, chirurgul își pune pacientul în pericol în mod deliberat, și apoi, cu o iuțeală și o promptitudine incredibile, îl salvează de la moarte în ultima fracțiune de secundă cu putință... L-a văzut vreunul dintre voi pe Dr. Tetrazzini la o reprezentație? Zic bine reprezentație, căci operațiile lui erau adevărate spectacole. Începea prin a arunca, din prag, un scalpel, de-a curmezișul sălii, în pacient, și apoi își făcea intrarea în pași de balet. Avea o iuțeală incredibilă. „Nu le las timp să moară", avea obiceiul să spună. Tumorile îi produceau o stare de furie și frenezie. „Nenorocite de celule indisciplinate!" mârâia, apropiindu-se de tumoare cu mișcări de cuțitar.

Un tânăr se repede pe scena operației și, scoțând la iveală un scalpel, se îndreaptă spre pacient.

— Un *espontaneo*! Opriți-l înainte să-mi eviscereze pacientul!

(*Espontaneo* e un termen din luptele cu tauri, desemnând o persoană din public care se repede în arenă, scoate o mantie pe care a ținut-o ascunsă și o agită de câteva ori prin fața taurului înainte să fie scos din arenă.)

Infirmierii se încaieră cu tânărul *espontaneo*, care este în cele din urmă scos din sală. Anestezistul profită de starea de confuzie ca să smulgă o plombă de aur masiv din gura pacientului...

Trec prin fața camerei 10 din care m-au scos ieri... Caz de maternitate, presupun... Ploști pline de sânge și de tampoane și fluidefemeieștiindescriptibile, destule cât să polueze un continent... Dacă vine cineva să mă viziteze în fosta mea cameră, o să creadă că am dat naștere unui monstru și că Departamentul de Stat încearcă să mușamalizeze toată povestea...

Muzică din *I Am an American*... Un bărbat în vârstă, în pantaloni cu dungi și redingotă de diplomat, stă pe o estradă îmbrăcată-n drapelul american. Un tenor decrepit, în corset — plesnind în costumul său de explorator de secol XVIII — cântă *Star Spangled Banner*, acompaniat de o orchestră. Cântă ușor sâsâit...

DIPLOMATUL (citind de pe un sul mare de bandă de telegraf, care crește încontinuu și i se încâlcește printre picioare): Dezmințim categoric că *vreun* cetățean de sex masculin al Statelor Unite ale Americii...

TENOR: *Oh thay can you thee*...

Vocea i se frânge și urcă într-un *falsetto* ascuțit.

În cabina de înregistrare, Tehnicianul dă pe gât un pahar de bicarbonat de sodiu și râgâie în palmă. „Al dracu' de tenor, e curist", mormăie înciudat. „Mike! Bah" — strigătul se-ncheie cu un râgâit. „Taie-i microfonul la bășina aia bulangie și trimite-o la plimbare. E dat afară chiar din acest moment... Ad-o pe Liz atleta, aia cu schimbarea de sex... Ea măcar e tenor cu normă-ntreagă... *Costum*? De unde pula mea să știu? Nu sunt un bulangiu de designer vestimentar de la serviciul costume! *Ce face?* Tot serviciul costume închis din motive de securitate? Ce sunt eu, caracatiță? Să vedem... Ce-ar fi s-o dăm pe Indieni? Pocahontas sau Hiawatha?... Nu, nu e bine. Țipă vreun cetățean de-ăla deștept că să și-o ia Indienii înapoi... O uniformă din Războiul Civil, tunică nordistă și pantaloni de sudist ca s-arătăm cum s-au unit din nou? Am putea s-o facem Buffalo Bill sau Paul Revere[9] sau s-o deghizăm în cetățeanul ăla care nu cacă steagul, nu-l pleacă adică, sau recrut, sau grenadier, sau Soldatul Necunoscut... așa-i cel mai bine... acoper-o cu un monument, așa nimeni nu mai tre' s-o vadă...

Lesbiana, ascunsă-ntr-un Arc de Triumf din carton presat, își umflă plămânii imenși și dă drumul unui muget teribil:

„Oh say do that Star Spangled Banner yet wave...“

O crăpătură largă se cască-n Arcul de Triumf de sus până jos. Diplomatul își duce palma la frunte...

DIPLOMATUL: Că vreun cetățean de sex bărbătesc al Statelor Unite a dat naștere în Interzone sau în orice alt loc...

„O'er the land of the FREEEEEEEEEE...“

Buzele Diplomatului se mișcă, dar nimeni nu-l aude. Tehnicianul își acoperă urechile cu mâinile și urlă „Sfântă Fecioară“. Placa dentară începe să-i vibreze ca o drâmbă și îi zboară cu viteză din gură...

Încearcă s-o prindă cu o mișcare nervoasă, o ratează și își acoperă gura cu mâna.

Arcul de Triumf se prăbușește cu un zgomot teribil și o dă la iveală pe Lesbiană stând în picioare pe un piedestal, îmbrăcată doar cu un suspensor din piele de leopard, cu o imensă dublură de cauciuc în față... Afișează un zâmbet stupid și își încordează mușchii uriași... tehnicianul umblă în patru labe prin cabina de control după placă și dă, țipând, comenzi neinteligibile: „Ghide gaia ia înate!! daie migovou!“

DIPLOMATUL (ștergându-și sudoarea de pe frunte): Vreunei creaturi de orice fel sau specie...

„And the home of the brave...“

Chipul diplomatului se întunecă. Se clatină, se lasă pe balustradă, cu sângele curgându-i din ochi, nas și gură, murind în urma unei hemoragii cerebrale.

DIPLOMATUL (abia auzibil): „Departamentul dezminte... neamerican... Se distruge... Vreau să spun că n-a existat... Categor...“ *Moare*.

În cabina de control, panourile sar în aer... descărcări electrice pârâie prin încăpere... Tehnicianul, în pielea goală, cu corpul înnegrit de flăcări, se clatină ca o apariție din *Götterdamerung*, țipând: „ghideînate!! govou!“ O explozie finală îl reduce pe Tehnician la o grămadă de scrum.

Gave proof through the night
That our flag is still there...

Note din timpul dependenței. Injecții cu Eukodol la fiecare două ore. Am un loc în care-mi pot strecura acul direct în venă, rămâne căscată ca o gură roșie

supurândă, umflată și obscenă, o picătură de sânge și puroi se prelinge-ncet după ce mă-nțep...

Eukodolul este un derivat chimic al codeinei — dihidroxicodeină. Seamănă, la efect, mai mult cu Cocaina decât cu Morfina... Când ți-o tragi cu Coca în plin, simți o rafală de plăcere pură în cap... După zece minute mai vrei una... Plăcerea morfinei e în viscere... Îți asculți măruntaiele după ce ai tras-o... Dar C-ul intravenos e electricitate prin creier, activând conexiunile plăcerii prin cocaină... Nu există sindrom al privării de cocaină. E o nevoie a creierului și numai a lui — o nevoie fără corp și fără simțuri. Nevoie de stafie greoaie. Foamea de Cocaină ține doar câteva ore, cât sunt stimulate canalele C. Pe urmă o uiți. Eukodolul e ca o combinație de H și C. Tre' să fii neamț să născocești așa o marfă dată naibii. Eukodolul, ca și morfina, e de șase ori mai puternic decât codeina. Heroina, de șase ori mai tare decât morfina. Dihidrooxiheroina ar trebui să fie de șase ori mai puternică decât heroina. Foarte posibilă crearea unui drog atât de adictiv, încât o singură injecție să provoace dependență pe viață.

Note din timpul dependenței — continuare. Apucând acul, îmi întind spontan mâna stângă după garou. Asta o iau ca semn că pot să mă-nțep în singura venă utilizabilă din brațul stâng. (Mișcările de legare a garoului sunt astfel ordonate încât îți legi, în mod normal, brațul cu care l-ai apucat.) Acul alunecă înăuntru ușor, pe lângă o bătătură. Caut prin zonă. Brusc, o coloană subțire de sânge țâșnește prin seringă, pentru o clipă la fel de consistentă ca un fir roșu de sârmă.

Trupul știe în ce vene ți-o poți trage și transmite cunoașterea asta în mișcările spontane pe care le faci când te pregătești să te-nțepi... Câteodată acul țintește ca o baghetă magică. Altădată trebuie să aștept mesajul. Dar, după ce sosește, nimeresc totdeauna sângele.

O orhidee roșie înflori pe fundul pipetei. Ezită timp de-o secundă, apoi apăsă cauciucul, privind lichidul precipitându-se-n venă, aspirat parcă de setea tăcută a sângelui său. Rămăsese un strat subțire, irizat, de sânge în pipetă, și gulerul de hârtie albă era îmbibat de sânge ca un bandaj. Se aplecă și umplu pipeta cu apă. În timp ce o pompa afară, doza îl lovi în stomac, o rafală moale, plăcută.

Mă uit la pantalonii mei jegoși, nu m-am schimbat de luni de zile... Timpul se scurge priponit de o seringă cu un fir lung de sânge... Uit sexul și toate plăcerile intense ale trupului — o fantomă cenușie, împotmolită în drog. Băieții spanioli îmi zic *El Hombre Invisible* — Omul Invizibil...

Douăzeci de flotări în fiecare dimineață. Drogul îndepărtează grăsimea, lasă însă mușchii mai mult sau mai puțin intacți. Dependentul pare să aibă nevoie de mai puține țesuturi... O fi posibil să se izoleze molecula contra grăsimii din compoziția mărfii?

Gălăgie tot mai mare la Farmacie, alerte șuierate ca la un telefon nepus în furcă... O zi-ntreagă, până la 8 p.m., ca să mă scot cu două cutii de Eukodol...

Venele și banii pe terminate.

Mă ia întruna toropeala. Noaptea trecută m-am trezit că cineva mă strânge de mână. Era cealaltă mână a mea... Adorm citind și cuvintele capătă semnificațiile unui cod... Obsesie a codurilor... Omul contractează o serie de boli care silabisesc un mesaj codificat...

Mă-nțep în fața lui D.L. Caut vena pe piciorul gol și jegos... Trăgătorii nu mai au nicio rușine... Sunt insensibili la repulsia celorlalți... E îndoielnic că rușinea poate exista în absența libidoului sexual... Rușinea toxicomanului dispare împreună cu sociabilitatea sa nesexuală, care ține și ea tot de libido... Dependentul își privește corpul în mod impersonal, ca pe un instrument de absorbție a elementului în care trăiește, își evaluează țesuturile cu răceala unui negustor de cai. „N-are rost să-ncerc o-nțepătură aici." Ochi morți de pește alunecă peste o venă devastată.

Pe un somnifer de tip nou, numit Soneryl... Nu simți că ți-e somn... Treci în starea de adormire fără tranziție, cazi brusc în mijlocul unui vis... De ani de zile într-un lagăr de prizonieri, suferind din cauza malnutriției...

Președintele e trăgător, dar nu poa' s-o rezolve direct, dată fiind poziția sa. Așa că se aranjează prin intermediul meu... Din când în când avem contacte și îl reîncarc. Aceste contacte pot avea, pentru un spectator întâmplător, aspectul unor practici homosexuale, dar de fapt excitația nu e, în esența ei, sexuală, iar climaxul e momentul separării, când reîncărcarea se încheie. Penisurile în erecție sunt puse în contact — cel puțin la început am folosit această metodă, dar punctele de contact se uzează ca și venele. Acum trebuie, câteodată, să-mi strecor penisul sub pleoapa lui stângă. Sigur că pot să-l rezolv cu o Reîncărcare Osmotică, care e echivalentă cu o injecție sub piele, dar asta-nseamnă o recunoaștere a înfrângerii. O atare R.O. îi strică Președintelui dispoziția câteva săptămâni și riscă să producă un măcel atomic. Iar Președintele plătește scump această Dependență Oblică. A renunțat la orice control de sine și e dependent ca un copil în pântece. Dependentul Oblic

resimte un întreg spectru de groaze subiective, demențe protoplasmatice tăcute, agonia oribilă a oaselor. Tensiunile se adună, energii pure fără conținut emoțional traversează corpul zguduindu-l cum se zguduie corpul cuiva în contact cu firele de înaltă tensiune. Dacă legătura sa de reîncărcare se întrerupe de azi pe mâine, Dependentul Oblic e cuprins de spasme electrice atât de violente, că oasele i se desprind și omul moare, cu scheletul sforțându-i-se să se cațere și să scape din carnea sa devenită de neîndurat, ca să alerge fără zăbavă la cel mai apropiat cimitir.

Relația între un D.O. (Dependent Oblic) și L.R. (Legătura de Reîncărcare) este atât de intensă, încât nu-și pot suporta unul altuia prezența decât pentru intervale scurte și rare — în afară de întâlnirile pentru reîncărcare, vreau să zic, când orice contact personal e eclipsat de procesul reîncărcării.

Citind ziarul... Ceva despre tripla crimă din Rue de la Merde, Paris: „O reglare de conturi"... Gândurile-mi tot fug... „Poliția l-a identificat pe autor... Pepe El Culito... Curulețul, un diminutiv afectuos." Chiar asta scrie?... Încerc să mă fixez pe cuvinte... ele se desfac într-un mozaic fără sens...

Paul Revere, 1735-1818, patriot american distins în timpul Războiului de Independență.

Lazăr, du-te-acasă

Bâjbâind prin bandă uzată la frontiera dintre desprindere și recădere, o zonă a nimănui, cenușie și amorțită, cu miasme cavitare și căscat înfundat după somnul chimic, Lee află că tânărul trăgător intrat la el în cameră la 10 dimineața tocmai se întorsese după două luni de scufundări în Corsica și se lăsase de droguri...

„Venit să-și prezinte noul corp“, stabili Lee cu un frison al nevoii matinale de marfă. Își dădea seama că revede — sigur, *Miguel*, mersi — se întâmplase cu trei luni înainte, în Metropolă, toropit, cu capul căzut pe masă peste un ecler galben și rânced care urma, peste două ore, să otrăvească o pisică, hotărî deci că efortul de a-l vedea pe Miguel la 10 dimineața era suficient și fără corvoada de a corecta o eroare — („un' te trezești, pe ogor?“) fapt care ar implica de asemenea plasarea imaginii actuale a lui Miguel în spații foarte-ncărcate, precum un nemernic de obiect masiv, aiurea, rămas deasupra-ntr-o valiză.

— Arăți excepțional, spuse Lee, ștergând degajat semnele mai evidente ale dezgustului cu un șervețel năclăit, observând cenușiul mărfii impregnat pe chipul lui Miguel, cercetând tiparele ponoselii, vizibile ca și cum om și îmbrăcăminte ar fi umblat ani și ani pe potecile timpului fără nicio oprire în spațiu ca să se aranjeze...

„Și-n plus, pân-aș putea să-ndrept greșeala... Lazăr, du-te-acasă... Plătește-ți Omul și du-te-acasă... La ce-mi trebe să-ți văd hoitul de-mprumut pe-aici?“

— Mă bucur nespus să te văd curat... Ai făcut cum e mai bine.

Miguel înota prin cameră, săgetând peștele cu mâna...

— Când ești acolo dedesubt, nu te mai gândești la haș...

— Ești mai scos așa, spuse Lee, mângâind visător o cicatrice lăsată de acele de seringă pe dosul mâinii lui Miguel, urmărind și răsucind ușor, cu degetele, traseele și tiparele pielii sale moi și roșietice...

Miguel se scărpină pe braț... Privi pe fereastră... Corpul începu să-i tresară ușor, galvanizat, odată aprinse canalele mărfii... Lee stătea și aștepta. „Bătrâne, nimeni nu se-apucă iar de la una singură...“

— Știu ce fac.

— Toți zic așa...

Miguel luă pila de unghii.

Lee închise ochii: „Mă seacă prea tare“.

— O, mulțumesc, a fost super.

Pantalonii lui Miguel i s-au lăsat pe glezne. Rămase în picioare în pardesiul său inform de carne, care se făcu din maro verde și apoi incolor în lumina dimineții și căzu, cu stropi mari, pe podea.

Ochii lui Lee alunecară în substanța feței... O tresărire ușoară, rece, cenușie...

— Curăț-o, spuse el. Destulă mizerie aici, și-așa.

— Oo, oh, sigur.

Miguel își făcu de lucru cu un făraș.

Lee dădu deoparte plicul cu heroină.

Lee trăia într-o permanentă a treia zi pe uscat, fără doză, cu, desigur, anumite hmmm... întreruperi esențiale ca să alimenteze focurile care-i ardeau în substanța sa galben-roz-maronie gelatinoasă și-i ocoleau carnea plutitoare. La început, carnea îi era pur și simplu moale, atât de moale și fragilă, că era străpunsă până la os de particule de praf, curenți de aer și paltoane fâlfâind, în timp ce contactul direct cu ușile și scaunele nu părea să producă vreun neajuns. Nicio rană nu se vindeca în această moliciune, această tentativă de carne... Tendoane albe, lungi, de mucegai se-nfășurau în jurul oaselor sale dezgolite. Un iz muced de testicule atrofiate îi vătuia corpul cu un abur cenușiu, cețos...

La prima sa infecție gravă, termometrul în fierbere a lansat un glonț de argint viu prin creierul asistentei, care a căzut moartă, cu un țipăt spart. Doctorul a aruncat o privire și a tras obloanele de oțel pentru situații de urgență. A dat dispoziție ca patul în flăcări să fie evacuat imediat, împreună cu ocupantul său, din incinta spitalului.

— Am impresia că poa' să-și producă penicilina singur, a mormăit doctorul.

Dar infecția a ars mucegaiul... Lee trăia acum cu grade variabile de transparență... Fără să fie propriu-zis invizibil, era cel puțin greu de văzut. Prezența lui nu era băgată cu adevărat în seamă... Oamenii îl considerau o proiecție sau îl respingeau ca pe o reflexie, o umbră: „Vreo șmecherie cu lumini sau o firmă de neon".

Acum Lee simți primele spasme seismice ale Vechii și Credincioasei Arsuri Reci. Împinse fantoma lui Miguel pe hol cu un lujer politicos, dar ferm.

— Iisuse! spuse Miguel. Tre' s-o șterg.

Ieși în grabă. Flăcări roz de histamine țâșniră din miezul incandescent al lui Lee și îi acoperiră extremitățile sângerânde. (Camera era ignifugă, pereții de fier bășicați și presărați cu cratere lunare.) Luă o doză mare și își schimbă programul.

Se hotărî să-și viziteze un coleg, NG Joe, care o luase pe marfă în timpul unei crize de Bang-utot în Honolulu.

(Precizare: Bang-utot, literal, „să încerci să te trezești și să gemi...". Moartea survenită în timpul unui coșmar... Patologia se întâlnește la bărbați originari din Asia de Sud-Est... În Manila sunt înregistrate în jur de 12 cazuri de deces din cauză de Bang-utot în fiecare an.

Un bărbat care s-a vindecat a spus că „un omuleț" îi stătea pe piept și-l sugruma.

Victimele știu adesea că vor muri; își exprimă teama că propriul penis le va intra în corp și îi va ucide. Câteodată își țin penisul strâns, într-o stare de isterie zgomotoasă, și îi cheamă pe ceilalți în ajutor să nu le scape, penisul, și să le străpungă trupul. Erecțiile, de felul celor care apar în mod normal în timpul somnului, sunt considerate deosebit de periculoase și pasibile să provoace un atac fatal... Cineva a născocit un dispozitiv Rube Goldberg[10] care să prevină erecțiile în timpul somnului. Dar a murit de Bang-utot.

Autopsiile amănunțite ale victimelor Bang-ututului au evidențiat lipsa unei cauze organice a morții. Există adesea semne de strangulare — provocată de ce anume? câteodată ușoare hemoragii ale pancreasului și plămânilor — insuficiente ca să provoace moartea și, la fel, de origine necunoscută. Autorul a ajuns la opinia că moartea are drept cauză o deplasare a energiei sexuale, având ca efect erecția plămânilor și, în consecință, strangularea... a se vedea un articol de Nils Larsen, doctor în medicină, „The Man with the Deadly Dream" în *Saturday Evening Post*, 3 decembrie 1955. De asemenea, un articol de Erle Stanley Gardner din *True Magazine*.

NG trăia cu o spaimă constantă de erecții și își tot sporea dozele din cauza asta. (Precizare: e un lucru binecunoscut și regretabil, e un lucru de tristă notorietate și cât se poate de agasant că oricine devine, din cauza vreunei incapacități oarecare, dependent, va prezenta, în perioadele de lipsă sau privare [prea multă distracție, cum ar veni] o nemăsurată bombare, o geometrică expansiune, o proliferare a socotelii.)

Un electrod fixat pe unul dintre testicule a străfulgerat și NG s-a trezit în mirosul de carne arsă și s-a-ntins după seringa-ncărcată. S-a răsucit într-o poziție fetală și și-a strecurat acul în coloană. A scos acul cu un oftat ușor de plăcere și și-a dat seama că Lee era în cameră. Un glonț prelung s-a ondulat din ochiul drept al lui Lee și a scris pe perete, cu o mâzgă irizată: „Marinarul e în oraș și cumpără TIMP".

Aștept în fața unei farmacii care se va deschide la nouă. Doi băieți arabi rostogolesc coșuri de gunoi până la o ușă masivă, de lemn, într-un perete dat cu var. Praf brăzdat de urină în fața ușii. Unul dintre băieți e aplecat peste coșurile grele, cu pantalonii strânși pe bucile descărnate. Se uită la mine cu o privire neutră, liniștită, de animal. Mă trezesc cu un salt, cu senzația că puștiul e real și că am ratat o întâlnire pe care o aveam cu el în după-masa asta.

„Așteptăm o echilibrare suplimentară", spune Inspectorul într-un interviu cu Trimisul Nostru Special. „Altfel vor apărea" — Inspectorul ridică un picior cu un gest nordic tipic — „nu-i așa? embolii, alte probleme. Dar poate că o să facem rost de o cameră de depresurizare potrivită".

Inspectorul se desface la șliț și începe să se caute de păduchi, aplicându-și alifie dintr-un mic vas de lut. În mod evident, interviul e pe punctul să ia sfârșit. „Plecați? Deja?" exclamă el. „Deci, cum spunea un judecător către un coleg de-al său, fii drept, și dacă nu poți fi drept, fii arbitrar. Cu regretul neconformării la obscenitățile obișnuite." Își ridică mâna dreaptă acoperită cu o alifie galbenă și puturoasă.

Trimisul Lor Special se-aruncă-nainte și apucă cu ambele mâini palma unsuroasă. „A fost o plăcere, domnule Inspector, o plăcere de nedescris", spune el, scoțându-și mănușile, făcându-le ghem și zvârlindu-le în coșul de gunoi. „Se decontează", spune cu un zâmbet.

Rube Goldberg (1883-1970), autor american de caricaturi și benzi desenate; numele lui este legat de conceperea (ironică) a unor aparate, tehnologii și mecanisme foarte complicate pentru realizarea unor acțiuni simple. Astăzi, în SUA, concursuri destinate unor „invenții“ de acest gen îi poartă numele.

Sala de iureș a lui Hassan

Fire de aur și pluș roșu. Un bar rococo în fața unui perete roz de sidef. Aerul e împânzit de o substanță dulceagă și malefică, cu iz de miere alterată. Bărbați și femei în haine de seară își sorb digestivele prin paie de alabastru. Un Mugwump levantin stă, dezgolit, pe un scaun de bar acoperit cu mătase roz. Leorpăie miere caldă dintr-o cupă de cristal, cu o limbă lungă și neagră. Părțile sale genitale au un aspect desăvârșit — pulă circumcisă, păr pubian strălucitor. Buzele îi sunt subțiri și violacee ca niște buze de penis, ochii goi, cu un calm de insectă. Mugwumpul nu are ficat, nutrindu-se exclusiv cu dulciuri. Mugwumpul împinge un june blond și zvelt pe o canapea și îl dezbracă cu mișcări de expert.

— Ridică-te și-ntoarce-te, îi comandă el în pictograme telepatice.

Îi leagă mâinile la spate cu o sfoară de mătase.

— În seara asta o facem pân' la capăt.

— Nu, nu! țipă băiatul.

— Ba da, ba da.

Pule ejaculează aprobator, în tăcere. Mugwumpul trage o cortină de mătase, dând la iveală o spânzurătoare din lemn de tec, pe fondul unui ecran luminos de cremene roșu. Spânzurătoarea e așezată pe niște dale de mozaic aztec.

Băiatul se prăbușește în genunchi, scoțând un „Oooooooh" prelung, făcând caca și pipi pe el de groază. Simte rahatul fierbinte între coapse. Un val de sânge fierbinte îi năvălește în buze și în gâtlej. Corpul i se contractă într-o poziție de fetus și sperma îi împroașcă, fierbinte, fața. Mugwumpul își umezește degetele cu apă parfumată și caldă dintr-un bol de alabastru, îl spală gânditor la fund și la pulă, ștergându-l apoi cu un prosop albastru moale. O adiere călduță se joacă pe corpul băiatului, firele de păr îi dansează-n bătaia ei. Mugwumpul îi pune o mână sub piept și îl ridică-n picioare. Apucându-l de coatele sucite la spate, îl împinge în sus pe trepte, sub ștreang. Se postează în fața băiatului, ținând ștreangul cu ambele mâini.

Băiatul se uită în ochii goi ca oglinzile de obsidian ai Mugwumpului, puțuri de sânge negru, vizoare într-un perete de toaletă închizându-se peste imaginea Ultimei Erecții.

Un bătrân gunoier, cu chipul neted și galben ca fildeșul chinezesc, se umflă-n bojoci, sună sculamentul la cornul său turtit de aramă și-l trezește pe peștele

spaniol cu membrul în erecție. O curvă se clatină prin moloz, căcați și hoituri de pui de pisică, târând după ea baloți de fetuși avortați, prezervative rupte, tampoane murdare de sânge, rahat înfășurat în pagini multicolore de reviste umoristice.

O radă mare, liniștită, cu apă irizată. Puțuri de petrol părăsite ard în zarea înecată-n fum. Duhnește a păcură și a canalizare. Rechini bolnavi înoată prin apa neagră, scuipă sulf din ficații în putrefacție, indiferenți la prezența unui Icar cu trupul frânt, însângerat. Un Mister America dezgolit, mistuit de amor propriu, strigă din rărunchi: „Găoaza mea dă de rușine Luvrul! Mă bășesc ambrozie și mă cac aur curat! Pula mea-mproașcă diamante catifelate-n lumina dimineții!“ Se aruncă din farul orb, trimițând bezele și luându-și-o la labă în fața oglinzii întunecate, planează în diagonală printre prezervative camuflate, prin mozaicul din o mie de ziare, printr-un oraș de cărămidă roșie scufundat, ca să aterizeze în nămolul negru împânzit cu sticle de bere și cutii de conservă, gangsteri în carcase de beton, pistoale aplatizate și fără înțeles, ca să evite investigația obsedaților de meserie ai balisticii. Cu un brâu de fosile, așteaptă striptease-ul lent al eroziunii.

Mugwumpul strecoară lațul peste capul băiatului și-i strânge nodul, cu gingășie, în spatele urechii stângi. Penisul băiatului e contractat, testiculele îi sunt încordate. Privește drept înainte, respirând adânc. Mugwumpul îi dă târcoale, împungându-l jucăuș și mângâindu-i părțile genitale, desenându-i pe piele hieroglife batjocoritoare. Trece în spatele lui, cu câteva salturi, și-i înfige pula-n cur. Rămâne acolo, bâțâindu-se înainte și-napoi, cu mișcări circulare.

Invitații își fac „șșșt!“ unii altora, își dau coate și chicotesc.

Brusc, Mugwumpul îl proiectează pe băiat în gol, împingându-l din pulă. Îl oprește din balans prinzându-l de șolduri, urcă, cu mâinile sale stilizate, hieroglifice până la umeri și îi sucește gâtul. Trupul băiatului e străbătut de un frison. Penisul i se ridică, cu trei zbateri care îi saltă pelvisul, și ejaculează.

Scântei verzi îi explodează în spatele ochilor. O durere moale, ca de măsele, îi traversează gâtul și coloana vertebrală, până-n pântece, contractându-i trupul în spasme de plăcere. Împroșcat cu un ultim spasm, un jet de spermă traversează ecranul roșu, ca o stea căzătoare.

Un suflu moale, din rărunchi, îl aspiră pe băiat printr-un labirint de săli de jocuri mecanice și filme porcoase.

Un rahat ascuțit îi țâșnește din fund. Pârțuri îi zguduie corpul fragil. Artificii explodează, în șiraguri verzi, de partea cealaltă a fluviului. Aude huruitul slab al

unei bărci cu motor în lumina crepusculară a junglei… Sub aripile tăcute ale țânțarilor anofeli.

Mugwumpul îl trage din nou în pulă. Trupul străpuns al băiatului freamătă, ca un pește înfipt într-un harpon. Mugwumpul se mișcă ritmic peste spatele băiatului, contractându-se într-o unduire fluidă. Un fir de sânge i se scurge băiatului pe bărbie din gura întredeschisă, moale și posacă, fără viață. Mugwumpul se prăbușește cu un plescăit sătul, fluid.

O încăpere fără ferestre, pereți albaștri. Perdele roz murdare acoperă ușa. Gândaci roșietici se cațără pe pereți, se adună la colțuri. Un băiat dezgolit în mijlocul camerei, zdrăngănind la o cobză cu două corzi, desenând arabescuri pe podea. Alt băiat stă întins în pat fumând un joint și suflând fumul peste pula-n erecție. Joacă pe pat cu niște cărți de tarot, ca să vadă cine pe cine fute. Triș. Bătaie. Cei doi se rostogolesc pe podea mârâind și scuipând ca două animale tinere. Învinsul stă pe podea, cu bărbia pe genunchi, și își linge un dinte spart. Învingătorul se ghemuiește în pat, se face că doarme. De câte ori celălalt se apropie, îl lovește. Ali îl apucă de gleznă, i-o strânge sub braț, îi prinde pulpa cu mâna. Băiatul lovește cu disperare spre fața lui Ali. La cealaltă gleznă e legat. Ali îl apleacă din nou pe spate. Pula băiatului se întinde peste abdomen, plutește în aer pulsând. Ali îi pune mâinile după cap. Scuipă pe pulă. Celălalt suspină adânc când Ali își strecoară pula înăuntru. Gurile scrâșnesc și se mozolesc până la sânge. Iz puternic, muced, de rect penetrat. Nimun, pătruns de pula celuilalt ca de-un ic, stoarce slobozul din ea în jeturi fierbinți și prelungi. (Autorul a remarcat că pulele arabe tind să fie masive și de forma penei de despicat.)

Un satir și un flăcău grec dezgolit, echipați cu butelii de oxigen, schițează un balet de urmărire într-un vas imens de alabastru-transparent. Satirul îl apucă pe băiat din față și îl întoarce. Înoată cu ondulări de pește. Băiatul dă drumul pe gură unui fir argintiu de bule. O spermă albă țâșnește prin apa verzuie și plutește leneș în jurul corpurilor împletite.

Un negru îl culcă ușurel pe un băiat chinez splendid într-un hamac. Îi ridică băiatului picioarele deasupra capului și încalecă hamacul. Își vâră pula în fundul lui strâmt și delicat. Băiatul țipă — un geamăt straniu, strident, de insuportabilă desfătare.

Un dansator javanez într-un scaun rotativ din tec stilizat, așezat pe un soclu de fese din calcar, trage în pulă, cu mișcări rituale, un băiat american — păr roșu, ochi verzi-strălucitori. Băiatul pătruns stă imobil, cu fața la dansatorul care-și

împinge bazinul cu mișcări elicoidale, transmițând scaunului o vibrație fluidă. „Aiiiiiiiiii!“ țipă băiatul în clipa-n care sperma împroașcă pieptul uscat și bronzat al dansatorului. O parte îi ajunge pe colțul gurii. Băiatul i-o împinge înăuntru cu un deget și râde: „Nene, asta zic și eu sugere!“

Două femei arabe cu figuri bestiale i-au dat jos chiloții unui băiețel francez blond. I-o trag cu pule de cauciuc roșu. Băiatul mârâie, mușcă, lovește și izbucnește în lacrimi, istovit, când pula i se ridică și ejaculează.

Fața lui Hassan se umflă, congestionată. Buzele i se fac violacee. Își scoate costumul de bancnote și îl aruncă într-o încăpere securizată, care se închide fără zgomot.

— Aici e Salonul Libertății, prieteni! strigă el cu imitația de accent texan.

Cu pălărie și cizme de cowboy, dansează Giga Lichefiantă, încheind cu un cancan grotesc pe o melodie de la-nceputul veacului.

— *Să-i dăm drumul! Fără găuri ferecate!*

Cupluri legate cu hamuri baroce și cu aripi artificiale se împerechează prin aer, țipând ca niște coțofene.

Trapeziști se masturbează unul pe altul, din zbor, cu o mână sigură și precisă.

Echilibriști și-o iau în gură cu dexteritate, balansându-se deasupra golului, la capetele unor prăjini și scaune înclinate primejdios. Un vânt cald poartă cu el mirosul junglei și al râurilor din adâncimile cețoase.

Băieți sunt lansați cu sutele prin acoperiș, tremurând și zbătându-se la capătul funiilor. Băieții atârnă la niveluri diferite, unii lângă tavan, alții la câțiva centimetri de podea. Balinezi și malaezieni încântători, indieni mexicani cu gingii purpurii, lucitoare și figuri inocente și fioroase, negri (cu dinții, degetele, unghiile de la picioare și părul pubian aurite), puști japonezi albi și netezi ca porțelanul de China, flăcăi venețieni cu părul ca din Tițian, americani cu bucle blonde și brune căzându-le pe frunte (invitații le aranjează tandru), polonezi îmbufnați cu ochi căprui, de animal, copii ai străzii arabi și spanioli, băiețași austrieci rozalii și fragili cu o idee de păr blond pe pubis, juni germani trufași, cu priviri strălucitoare, care strigă „Heil Hitler“ când trapa se deschide sub ei. Arabi Solluba care fac pe ei și scâncesc.

Domnul Mitocan-Full de Bani își molfăie havana, scârbavnic și nașparliu, lăfăindu-se pe o plajă din Florida printre ganimezi blonzi cu zâmbete afectate:

— Cetățeanul ăsta de care zic își adusese un Latah din Indochina. Îi vine ideea să-l spânzure și să-i trimită un scurtmetraj teve la un prieten. Așa că aranjează două frânghii — una meșterită să se-ntindă, cealaltă pe bune. Dar Latahul se

trezește cu șucăr, își trage costumul de Moș Crăciun și le schimbă. Vin zorii. Cetățeanul își pune funia și Latahul, ca un Latah ce era, și-o leagă pe cealaltă. Când trapa se deschide, cetățeanul atârnă de-adevăratelea și Latahul coboară cu sfoara de ciungă, la șto. Închipuiți-vă că Latahul a imitat fiecare convulsie, fiecare spasm. Și-a dat drumul de trei ori. ...Tânărul Latah isteț, cu ochii-n patru. L-am angajat ca supraveghetor într-una din uzinele mele.

Preoți azteci îl dezbracă pe Junele Dezgolit de roba sa din pene albastre. Îl întind pe spate pe un altar de granit, îi așază un craniu de cristal pe cap și fixează cele două emisfere cu șuruburi de cristal. O cascadă se prăvale peste craniu, frângându-i băiatului gâtul. Acesta ejaculează, un curcubeu peste soarele la răsărit.

Mirosul pătrunzător de proteină al spermei se-mprăștie-n atmosferă. Invitații pipăie băieți zvârcolindu-se, le sug pulele, li se atârnă de spate precum vampirii.

Salvamari dezgoliți aduc plămâni artificiali plini cu juni paralizați.

Băieți orbi ies bâjbâind din prăjituri imense, schizofrenici degradați sar dintr-o pizdă de cauciuc, copii cu boli de piele oribile apar dintr-un iaz negru (pești apatici îmbucă din rahații gălbui de la suprafață).

Un bărbat cu cravată albă și plastron, gol de la brâu în jos cu excepția unor jartiere negre, vorbește cu Regina Albinelor pe un ton prețios. (Reginele Albinelor sunt femei bătrâne care se înconjoară de fete, formând un „roi". E un sinistru obicei mexican.)

— Dar unde-i grupul statuar?

Vorbește cu o jumătate de gură, cealaltă parte a feței e contorsionată de Tortura celor un Milion de Oglinzi. Se masturbează cu frenezie. Regina Albinelor continuă conversația, nu observă nimic.

Canapele, fotolii și toată podeaua încep să vibreze, zguduind invitații și transformându-i în spectre cenușii, țipând într-o agonie de coaie storcite.

Doi băieți luându-și-o la labă sub podul de cale ferată. Trenul le zguduie carnea, le smulge orgasmul și se pierde în zare cu un șuier îndepărtat. Broaștele orăcăie. Băieții își șterg sperma de pe burțile netede și bronzate.

Compartiment de tren: doi tineri trăgători suferinzi, în drum spre Lexington, își dau jos pantalonii, cuprinși de convulsii lubrice. Unul dintre ei își dă cu săpun pe pulă și i-o bagă celuilalt cu o mișcare de tirbușon. „Iisuuuuuse!" Ambii ejaculează instantaneu, în picioare. Se îndepărtează și-și trag pantalonii.

— Un vraci bătrân din Marshall dă rețete pentru tinctură de mac.

— Hemoroizii bătrânei mele mame, sângerând, la vedere, după balsamul negru... Doctore, închipuie-ți că era mama dumitale, suptă pe dinăuntru de lipitori,

zvârcolindu-se așa de nasol... Mamă, oprește-ți pelvisul ăla, e dezgustător.
— Să ne oprim și să-l facem de-o rețetă.

Trenul gonește printre luminile de neon ale nopții cețoase de iunie.

Imagini cu bărbați și femei, băieți și fete, mamifere, pești, păsări, ritmul copulator al universului se revarsă prin încăpere, vastă maree albastră a vieții. Murmur tăcut, freamăt din adânc de pădure — liniștea subită a orașelor în clipa-n care dependentul se aprovizionează. Un moment de calm și magie. Chiar Navetistul apelează legătura pe linii obturate de colesterol.

Hassan țipă:

— E opera ta, A.J.! Mi-ai stricat petrecerea!

A.J. îl privește, cu fața precum granitul:

— S-o sugi în cur, jegos lichefiant.

O hoardă de americance lubrice și demente dă năvală. Cu pizde leoarcă, de la ferme și pensiuni agroturistice, uzine, bordeluri, cluburi locale, din mansarde și suburbii, moteluri și yachturi și baruri, își dau jos echipamentele de călărie, combinezoanele de schi, rochiile de seară, blugii, capoatele, tricourile imprimate, pantalonii, costumele de baie și chimonourile. Țipă, chiuie și hăulesc, sar pe invitați ca niște cățele turbate în călduri. Îi zgârie pe băieții spânzurați, zbierând: „Poponarule! Bulangiu ce ești! Fute-mă! Fute-mă! Fute-mă!“ Invitații se-mprăștie urlând, se strecoară printre spânzurați, răstoarnă plămânii artificiali.

A.J.: „Chemați-mi gărzile elvețiene, fir-ar să fie! Apărați-mă de cobrele astea!“

Domnul Hyslop, secretarul lui A.J., își ridică privirea din cartea cu benzi desenate: Elvețienii sunt deja lichefiați.

(Lichefierea implică descompunerea proteinelor și reducerea la o stare lichidă, substanța rezultantă fiind absorbită de ființa protoplasmatică a altcuiva. Hassan, un Lichefiant notoriu, este probabil beneficiarul în acest caz.)

A.J.: „Trântori muiști! Ce să se facă un bărbat fără elvețienii lui? Suntem încolțiți, domnilor, suntem cu spatele la zid. Chiar pulele noastre sunt în joc. Luați poziție, să respingem abordajul, domnule Hyslop, înarmează oamenii“.

A.J. scoate la iveală o sabie de abordaj și începe să le decapiteze pe Fetele Americane. Cântă viguros:

Cinșpe pășind pe-al căzutului piept
Yo Ho Yo și o sticlă de rom
Bea! Necuratul va găsi drumul drept
Yo Ho Yo și o sticlă de rom.

Domnul Hyslop, obosit și resemnat: „O, Doamne! Iar l-a apucat".

Agită plictisit pavilionul negru cu cap de mort.

A.J., înconjurat și luptându-se cu forțe copleșitoare, își lasă capul pe spate și dă semnalul de chemat porcii la masă. Imediat, o mie de eschimoși în rut se revarsă înăuntru grohăind și guițând, cu fețe tumefiate, ochi roșii și aprinși și buze violacee, și se reped la americance.

(La eschimoși există un sezon de împerechere, în scurta vară polară, când triburile se reunesc și-și fac de cap, dedându-se orgiilor. Fețele li se umflă și buzele li se fac violacee.)

Un detectiv particular cu un trabuc de juma' de metru își bagă capul prin perete:

— Ce-i aicea, menajerie?

Hassan își frânge mâinile:

— Urgie! O-mpuțiciune de urgie! Pe Allah, n-am mai văzut nasoleală mai mare ca asta.

Se-ntoarce spre A.J. care stă pe o ladă de marinar, cu un papagal pe umăr și o bandă neagră peste un ochi, bând rom dintr-o halbă și scrutând orizontul cu o lunetă mare de alamă.

Hassan: „Jigodie factualistă de doi bani! Du-te și să nu mai calci prin sala mea de iureș!"

Campusul Universității Interzone

Măgari, cămile, lame, ricșe, căruțe cu mărfuri împinse de băieți încovoiați, cu ochi bulbucați ca o limbă de spânzurat — pulsând înroșiți, cu o ură animalică. Turme de oi, capre și bovine cu coarne lungi trec prin spațiul dintre studenți și estrada pe care se află catedra. Studenții stau pe bănci ruginite, blocuri de calcar, scaune de closet, lăzi de scândură, butoaie de motorină, buturugi, taburete prăfuite din piele, saltele de gimnastică mucede.

Poartă djellaba de blugi, șosete și jiletci — beau rachiu din borcane, cafea din cutii de tablă, fumează ganja (marijuana) rulată-n hârtie de împachetat și bilete de loterie... își bagă marfă cu acul de siguranță și pipeta, examinează jurnale hipice, benzi desenate și codice maiașe...

Profesorul sosește pe bicicletă, purtând cu el un șirag de chefali. Urcă pe estradă ținându-se de șale (o vacă mugind i se bălăngăne deasupra capului, atârnată într-un cârlig de macara).

PROF: M-a futut Armata Sultanului astă-noapte. Mi-am dislocat dosul în slujba reginei mele lăuntrice... N-o pot evacua pe nenorocită. Mi-ar trebui un electrician de creiere, autorizat, s-o deconecteze sinapsă cu sinapsă și un portărel chirurgical să-i scoată măruntaiele pe trotuar. Când Mamaia se instalează cu armă și bagaj, să-i cânți „Brigade-n drum spre iad".

Se uită la chefali, fredonând melodii de succes din anii '20.

— Mă-ncearc-o nostalgie, copii, fix pe felie, și-o să vă iau la degețelu' umed... Ce-o fi să fie. Băieții pe drum spre bâlci mâncând vată de zahăr... Ciupindu-se unul pe altul de cur la Peep Show... O iau la labă în Marea Roată, împroașcă sperma spre luna-nălțându-se roșietică și cețoasă, peste furnalele de pe celălalt mal al râului. Un negrotei atârnă-ntr-un plop peste drum de vechiul Tribunal... femei îi captează sperma, gemând, în dantura vaginului... (Soțul se uită la micuțul substitut, printre pleoapele apropiate, cu pupilele de culoarea flanelei cenușii uzate... „Doctore, am o impresie că-i negrotei.")

Doctorul dă din umeri: „E un joc străvechi, fiule. Alba neagra... Uite-o, nu e... asta are, asta n-are..."

Și doctorul Parker în camera din fund a farmaciei, trăgându-și-o cu heroină pentru cai două miligrame de-nțepătură — „Tonic", mormăie el. „E primăvară tot timpul."

Benson, zis „Mână“, Perversul Orașului, și-a găsit o *querencia* în closetul școlii. (Querencia e un termen din luptele cu tauri... Taurul își găsește în arenă un loc în care se simte bine și rămâne acolo. Toreadorul trebuie să se deplaseze și să-l înfrunte în legea lui, sau să-l ia cu binișorul și să-l țepuiască — nu există alte căi). Șeriful A.Q. Larsen, zis „Uscatul“, spune: „Tre’ să-l păcălim să-l scoatem cumva din *querencia* aia“... Și Mamaia Lottie, care a dormit zece ani lângă o fiică moartă și a-ngrijit-o cu devotament, se scoală tremurând în zorii din Texasul de Est... vulturi rotindu-se deasupra mlaștinilor negre și a buturugilor de chiparos...

— Așadar, domnilor — nu se află de față, cred, vreun travestit — he, he — și sunteți toți *gentlemeni* prin decizia Congresului, astfel încât nu rămâne decât să vi se ateste calitatea de *persoane de sex bărbătesc*, neîndoielnic niciun Tranzițional, în oricare direcție, nu va fi admis în această respectabilă sală. Domnilor, instrumentele la control. Ați fost cu toții instruiți cu privire la importanța păstrării armelor bine lubrefiate și gata de orice acțiune pe flancuri sau în ariergardă.

STUDENȚII: Așa! Așa!

Își desfac cu mișcări obosite șlițurile. Unul dintre ei agită un membru enorm, în erecție.

PROF: Așadar, domnilor, unde rămăsesem? Aha, da, Mamaia Lottie aprinde lumânările pe un tort aniversar, de fetiță, roz ca zahărul candel, roz ca o scoică, roz ca o pulă pulsând în lumina roșietică de futai... Mamaia Lottie... hapciu... dacă nu-ncetează poliloghia asta, neajunsurile vârstei vor precumpăni și o să se-alăture fiicei ei în formaldehidă.

Poema Bătrânului Marinar de poetul Coleridge... Aș vrea să vă atrag atenția asupra simbolismului Bătrânului Marinar *el însuși.*

STUDENȚII: *El însuși,* auzi ce zice.

— Prin asta atrăgându-vă atenția asupra persoanei lui prea puțin atractive.

— Asta nu-i frumos din partea ’mneavoastră, dom’ profesor.

O sută de delincvenți juvenili... lame de cuțit sar din arcuri, clănțănind ca niște dinți, și se-ndreptă spre el.

PROF: O, cerule!

Încearcă cu disperare să se deghizeze în bătrână cu botine negre și umbrelă... „Dacă n-aveam lumbagoul ăsta de nu mă pot apleca cum trebe, i-aș liniști oferindu-le găoaza mea de zahăr cum fac babuinii... Dacă un babuin mai slab e atacat de un babuin mai puternic, babuinul mai slab fie (a) își va prezenta dorsala, târtița, cred că ăsta-i cuvântul, domnilor, he he, sugestiv pentru raportul pasiv *sau*

(b) dacă e un altfel de babuin, mai extrovertit și adaptat, va conduce atacul asupra unui babuin încă și mai slab, dacă poate găsi unul la-ndemână.

O dizeuză decrepită îmbrăcată cu haine de anii ’20 care arată ca și cum ar fi dormit în ele de-atunci se unduiește în lumina lugubră de neon pe o stradă din Chicago… Greutatea inertă a Frumoaselor Zile Duse atârnă în aer ca o stafie greoaie. Dizeuză: (voce de tenor drojdier) „Găsește babuinul cel mai slab“.

Un *saloon* de la frontiera vestului: Babuin poponar îmbrăcat într-o fustiță albastră cântă cu voce resemnată pe melodia de la *Rochia albastră a lui Alice*: „Sunt cel mai slab babuin“.

Un tren de marfă se interpune între Prof și juvenili… Când trenul a trecut, au făcut burtă și ocupă posturi de răspundere…

STUDENȚII: O vrem pe Lottie!

PROF: Asta se-ntâmpla în altă țară, domnilor… Cum spuneam înainte de a fi întrerupt atât de brutal de una dintre personalitățile mele multiple… mici fiare recalcitrante… gândiți-vă la Bătrânul Marinar lipsit de curara, lasou, bulbocapnină sau cămașă de forță, și cu toate astea capabil să capteze și să mențină un public *live*… Care să-i fie trucul pidosnic? He he he… El nu procedează precum așa-zișii artiști din vremurile noastre, să ia pe oricine ca să-i frece ridichea, la nimereală… Îi oprește pe cei care n-au de ales și sunt nevoiți să asculte dată fiind relația deja prezentă între Marinar (cât ar fi de bătrân) și, ăă, Oaspetele Nuntaș…

Ce spune concret Marinarul nu are importanță… El poate fi dezlânat, pe lângă sau de-a dreptul și iremediabil senil. Dar ceva se-ntâmplă cu Oaspetele Nuntaș cum se-ntâmplă în psihanaliză, când se-ntâmplă, dacă se-ntâmplă. Dacă mi se îngăduie o mică digresiune… un analist, cunoștință de-a mea, vorbește numai el — pacienții ascultă, cu răbdare sau nu… Dă la iveală amintiri… spune glume porcoase (răsuflate), izbutește contrapuncte de idioțenie nevisate de Grefierul Districtual. El ilustrează pe larg faptul că nimic nu poate fi, niciodată, realizat la nivel verbal… A ajuns la această metodă în urma observării faptului că Ascultătorul — Analistul — nu citește mintea pacientului… Din contră, pacientul — Vorbitorul — îi citea mintea… Că pacientul conștientizează pe cale de percepție extrasenzorială visele și combinațiile analistului, pe când analistul intră-n contact cu pacientul doar prin lobul frontal… Mulți agenți folosesc această abordare — sunt plicticoși notorii, pisălogi și incapabili să asculte…

— Domnilor, slobozesc un mărgăritar: *Poți afla mai multe despre cineva vorbindu-i decât ascultându-l.*

Porcii dau năvală și Proful răstoarnă găleți de mărgăritare în albie…

— Nu sunt demn să-i halesc picioarele, spune godacul cel mai gras dintre toți.
— Sunt de lut, oricum.

Petrecerea anuală a lui A.J.

A.J. se întoarce către invitați: „Pizde, pule, cururi incerte-n două luntri, în seara asta vi-l prezint pe impresarul de renume internațional al filmelor XXX și al televiziunii pe unde scurte — unicul, Marele Slashtubitch!"

Arată spre o cortină de catifea roșie înaltă de douăzeci de metri. Cu o străfulgerare, cortina se despică de sus până jos, scoțându-l la iveală pe Marele Slashtubitch. Are o față enormă, imobilă ca o urnă funerară din cultura Chimú. E îmbrăcat într-un costum de seară, cu pelerină și monoclu de culoare albastră. Ochi imenși, cenușii, cu pupile negre, minuscule, care par să-mproaște ace (doar un Factualist de același rang i-ar putea înfrunta privirea). Când se înfurie, încărcătura privirii îi proiectează monoclul în capătul celălalt al camerei. Nu puțini sunt actorii ghinioniști care au simțit suflul de gheață al iritării lui Slashtubitch: „Ieși afară de la mine din studio, nașparliu de doi bani și cabotin! Ce ți-a trecut prin cap, să mă faci cu un orgasm contrafăcut! Pe MINE, MARELE SLASHTUBITCH! Eu, care pot să spun când îți vine doar uitându-mă la deștu mare de la picior. Tâmpitule! Lepădătură fără minte!! Jagardea obraznică!!! Du-te să ți-o tragi în cur și să știi că e nevoie de sinceritate, de artă și devotament ca să lucrezi pentru Slashtubitch. Nu nașparleli și figuri, gâfâieli băgate la dublaj, rahați de cauciuc, fiole de lapte dosite-n ureche și doze de yohimbine în culise". (Yohimbine, substanță obținută din scoarța unui copac care crește în Africa Centrală, este cel mai sigur și mai eficace afrodiziac. Acționează prin dilatarea vaselor de sânge la suprafața pielii, în special în zonele genitale.)

Slashtubitch își aruncă monoclul. Acesta iese din câmpul vizual, apoi i se-ntoarce, ca un bumerang, la loc pe ochi. Face o piruetă și dispare într-o ceață albăstruie, rece ca aerul lichid... *Fade out...*

Pe ecran. Un băiat roșcovan, cu ochi verzi, pielea albă cu câțiva pistrui... pupând o brunetă firavă îmbrăcată în pantaloni. Hainele și coafura duc cu gândul la barurile existențialiste din toate orașele lumii. Stau pe o canapea joasă, acoperită cu mătase albă. Fata îi desface, cu mișcări delicate, pantalonii și îi scoate pula, mică și foarte tare. O picătură de lubrifiant scânteiază la capătul ei precum o perlă. Îi mângâie ușor vârful: „Dezbracă-te, Johnny". El își dă hainele jos cu mișcări iuți și sigure și se postează, dezgolit, în fața ei, cu pula zvâcnind. Ea îi face semn să se-ntoarcă și el face o piruetă de-a lungul podelei, imitând un model, cu mâinile-n

șolduri. Ea își scoate bluza. Sânii îi sunt mici și ridicați, cu sfârcurile întărite. Își dă jos chiloții. Părul ei pubian e negru și strălucitor. El se așază lângă ea și întinde mâna spre sâni. Ea i-o oprește.

— Vreau să te ling, dragule, șoptește ea.

— Nu. Nu acum.

— Te rog, vreau s-o fac.

— Bine, mă duc să mă spăl pe fund.

— Nu, te spăl eu.

— Las-acuma, nu-i așa murdar.

— Ba da, e. Vino, Johnny, băiatule.

Îl duce la baie.

— OK, pune-te jos.

El se așază în genunchi și se apleacă, își pune bărbia pe preșul din baie și spune: „Allah". Întoarce privirea și îi rânjește. Ea îl spală la fund cu apă caldă și săpun, băgându-i un deget înăuntru.

— Doare?

— Nuuuuu.

— Vino, puiule.

Îl conduce în dormitor. El se întinde pe spate și ridică picioarele, ținându-se cu brațele pe după genunchi. Ea îngenunchează și îi mângâie spatele coapselor și testiculele, plimbându-și degetele peste despărțitura perineală. Îi îndepărtează bucile, se apleacă și începe să-i lingă anusul, mergând din ce în ce mai adânc. El închide ochii și se zvârcolește. Ea îi linge despărțitura perineală. Testiculele mici, încordate... O perlă se umflă pe vârful pulii lui circumcise. Gura ei se închide peste gland. Suge ritmic, în sus și-n jos, oprindu-se în partea de sus și mișcându-se circular. Mâna i se joacă ușor cu testiculele, coboară și-i bagă degetul mijlociu în fund. În timp ce-i suge pula spre rădăcină, îi gâdilă prostata, provocator. El își arată dinții și se bășește. Ea îi suge acum pula cu frenezie. Corpul lui începe să se contracte, unduindu-i-se înspre bărbie. Contracțiile sunt din ce în ce mai lungi. „Aiiiiiii!" țipă el, cu toți mușchii încordați, cu tot corpul sforțându-se să se golească prin pulă. Ea îi bea slobozul care îi erupe fierbinte în gură. El își lasă picioarele să cadă înapoi pe pat. Își arcuiește spatele și trage un căscat.

Mary își leagă la brâu un penis de cauciuc: „Danny de Fier III, de la Yokohama", spune ea, mângâind obiectul. Laptele țâșnește prin cameră.

— Vezi să fie pasteurizat laptele-ăla. Să nu mă procopsești cu vreo boala vacii nașpa, antrax, bube sau febră aftoasă...

— Pe când eram travestit în Chi, lucram la deparazitare. Făceam avansuri la băieți drăguți, pentru plăcerea de-a o-ncasa bărbătește. Mai apoi l-am prins pe-un puști, l-am pus jos cu figuri de judo supersonic pe care le-am învățat de la o bătrână călugăriță Zen lesbiană. L-am legat, i-am dat jos hainele tăindu-le cu lama și i-am tras-o cu Danny de Fier I. A fost atât de ușurat că nu-l castrez, că realmente și-a dat drumul peste tot pulverizatorul meu antiploșnițe.

— Ce s-a-ntâmplat cu Danny de Fier I?

— A fost frânt în două de o lesbiană de categoria grea. Cea mai teribilă strânsoare vaginală pe care-am întâlnit-o. Putea sfărâma o țeavă de plumb. Era unul din numerele ei de salon.

— Și Danny de Fier II?

— Ronțăit de un candiru înfometat în Găoaza Babuină de Sus. Și nu mai face „Aiiiiiii" și-acuma.

— De ce nu? Sună băiețește.

— Copil desculț, nu fi căpățânos cu doamna.

El stă cu ochii-n tavan, cu mâinile sub cap și pula zvâcnind. „Și ce să fac? Nu pot nici să mă cac cu scula aia-n mine. Mă-ntreb dacă e posibil să râzi și să-ți vină în același timp. Mi-amintesc, în timpul războiului, la Jockey Club din Cairo, eu și cu tovarășul meu, prostovanul de Lu, amândoi gentlemeni prin decizia Congresului... nimic altceva nu putea să ne facă una ca asta... ne-apucă un râs de ne pișăm pe noi literalmente și ospătarul ne zice: „Prăjiții naibii, ieșiți afară de-aici!", vreau să zic, dacă pot să mă piș pe mine de râs, ar trebui și să-mi pot da drumul la sloboz de râs. Spune-mi ceva cu-adevărat hazos când încep să-mi dau drumul. Îți poți da seama după un tremur prevestitor al prostatei... "

Ea pune un disc, un bebop metalic, stil cox. Unge instrumentul, îi saltă băiatului picioarele deasupra capului și i-o bagă în cur balansându-și șoldurile fluide, cu mișcări de tirbușon. Se rotește încet, învârtindu-se în jurul axei obiectului. Își freacă sfârcurile tari de pieptul lui. Îl sărută pe gât, pe bărbie și pe ochi. El o mângâie pe spate, coborând până la fese, trăgând-o înăuntrul lui. Ea se rotește din ce în ce mai convulsiv. „Grăbește-te, te rog", îi spune ea. „Se răcește laptele." El nu aude. Ea își apasă gura peste a lui. Fețele li se suprapun. Sperma o-mproașcă pe sâni, ușoară și fierbinte.

Mark stă în picioare, în prag. Poartă un pulover negru croșetat, rulat pe gât. O figură rece, chipeșă, narcisistă. Ochi verzi și păr negru. Se uită la Johnny cu un surâs ușor, cu capul într-o parte, mâinile în buzunarele jachetei, un balet grațios de golan. Dă scurt din cap și Johnny intră înaintea lui în dormitor. Mary îl

urmează. „În regulă, băieți“, spune ea, așezându-se goală pe un dais acoperit de mătase roz înălțat lângă pat . „La treabă!“

Mark începe să se dezbrace cu mișcări fluide, rotindu-și șoldurile, iese răsucindu-se din pulover dându-și la iveală frumosul tors alb, cu un dans la mișto din buric. Fără expresie, cu chipul înghețat, răsuflarea întretăiată, buze uscate, Johnny își scoate hainele și le aruncă pe podea. Mark își lasă chiloții să-i cadă pe un picior. Șutează ca o artistă de cabaret, aruncând chiloții prin cameră. Acum stă dezgolit, cu pula sculată, pulsând. Măsoară încet cu privirea trupul lui Johnny și-și linge buzele.

Mark pune un genunchi jos, îl apucă pe Johnny și-l ia-n spate cu un singur braț. Se ridică și-l aruncă în pat, la doi metri. Sare, îl prinde de glezne și îi ridică picioarele. Buzele lui Mark schițează un rânjet. „În regulă, Johnny!“ Se-ncordează, încet și precis ca o mașină bine unsă, și își împinge pula în fundul lui Johnny. Johnny oftează adânc, fremătând în extaz. Mark îl apucă cu mâinile de sub umeri și-l trage în pula îngropată acum până la plăsele în curul lui Johnny. Șuierături puternice printre dinți. Johnny țipă ca o pasăre. Mark își freacă fața de a lui, fără să mai rânjească, cu chipul inocent de băiețandru, în timp ce toată seva îi țâșnește în trupul tremurând al lui Johnny.

Un tren îi mugește prin carne, cu sirena sunând... sirene navale, cornuri de ceață, rachete de semnalizare explodează peste lagune cu pete de petrol... săli de jocuri se deschid într-un labirint de filme porcoase... salve de ceremonie bubuie în radă... un urlet răsună pe un coridor alb de spital... de-a lungul unei străzi lungi, prăfuite, printre palmieri, șuieratul traversează deșertul ca un glonț (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat), o mie de băieți își dau drumul în același timp în bude afară, în toalete mohorâte de școală publică, poduri și mansarde, pivnițe, căsuțe-n copaci, roți de bâlci, case părăsite, grote de calcar, bărci, garaje, hambare, prin molozul mahalalelor bătute de vânt, după pereți de chirpici (miros de excremente uscate)... praf negru peste trupuri subțiri și arămii... pantaloni zdrențăroși lăsați pe picioarele goale crăpate și însângerate... (locuri în care vulturii se luptă pentru capete de pește)... în lagune tropicale, pești vicioși hăpăind sperma albă care plutește în apa neagră, muște de nisip mușcând bucile bronzate, maimuțe urlătoare ca vântul prin copaci (ținut cu vaste fluvii maronii în care copaci întregi plutesc la vale, cu șerpi viu colorați printre crengi și lemurieni gânditori uitându-se cu ochi triști către maluri), un avion roșu trasează arabescuri în materia albastră a cerului, un șarpe cu clopoței atacă, o cobră se cabrează, se întinde, scuipă veninul alb, bucăți de perlă și de opal cad într-o ploaie înceată și

tăcută prin aerul limpede ca glicerina. Timpul sare ca o mașină de scris stricată, băieții sunt acum bărbați bătrâni, șoldurile tinere fremătând, palpitând în spasme juvenile se fleșcăie și se ofilesc, trântite peste scaune de budă în curte, bănci din parc, ziduri în soarele spaniol, pe paturi din camere mobilate cu parchetul lăsat (afară, o mahala de cărămidă roșie în soarele străveziu de iarnă)... zbătându-se și tremurând în lenjeria murdară, căutând vena în răul dimineții, mormăind îmbăloșați într-o cafenea arabă — arabii șoptesc „Medjoub“ și-i ocolesc — (un Medjoub este un soi aparte de țicnit religios musulman... adesea epileptic, printre alte tulburări). „Musulmanii au nevoie de sânge și sloboz... Iată, iată, sângele lui Cristos curgând pe spermament“, urlă Medjoubul... Se ridică urlând, erecția sa ultimă-mproașcă sânge negru și coagulat, o statuie palidă, albă, în picioare, ca și cum ar fi trecut întreg de Marele Gard, l-ar fi sărit calm și inocent, așa cum sare un copil gardul la pescuit, în heleșteul interzis — în câteva secunde prinde un pește-pisică imens — Bătrânul iese dintr-o baracă neagră, înjurând și agitând o furcă, iar băiatul fuge râzând peste câmpia din Missouri — nimerește un frumos vârf de săgeată roz și îl înhață din goană, cu o unduire fluidă a oaselor și mușchilor lui tineri (oasele i se mistuie în pământul câmpului, stă întins, mort, lângă gardul de lemn cu o pușcă lângă el, sânge blenoragic degerat se scurge pe miriște în iarna Georgiei)... Peștele-pisică se zbate în spatele lui... Ajunge la gard și aruncă peștele de partea cealaltă, în iarba brăzdată de sânge... peștele se zvârcolește — sare și el. Înșfacă peștele-pisică și dispare pe un drum de lut roșu presărat cu cremene, printre stejari și mahoni care-mprăștie frunze roșii-maronii în vântul din asfințitul de toamnă, verzi și picurând în diminețile de vară, negre în lumina unei zile de iarnă... Bătrânul strigă după el și înjură... Dinții îi zboară din gură și vâjâie pe deasupra capului băiatului, aleargă încovoiat, cu tendoanele întinse pe gâtlej ca niște obezi de oțel, un cheag de sânge negru e-mproșcat peste gard, cade ca o mumie descărnată în câmpul de lămâiță. Mărăcini îi cresc printre coaste, geamurile de la baracă i se sparg, cioburi prăfuite în chitul negricios — șobolani aleargă pe podea și băieții și-o iau la labă în dormitoare întunecate și mucede în după-amiezi de vară și mănâncă boabe crescute din trupul și oasele lui, cu gurile mânjite de zeama violacee...

Bătrânul trăgător a găsit o venă... sângele își desface petalele în pipetă precum o floare chinezească... împinge heroina acasă și băiatul care se masturba acum cincizeci de ani strălucește, imaculat, prin carnea devastată, cabina se umple de mirosul dulce, ca de nucă, de tânăr mascul în rut...

Câți ani s-au înșirat pe un ac de sânge? Cu mâinile lăsate, moi, în poală, privește zorii iernatici cu ochii duși ai mărfii. Bătrânul pederast se agită pe o bancă de piatră în parcul Chapultepec, în timp ce adolescenți indieni îi trec pe dinainte ținându-se de talie și pe după gât, și-și încordează carnea muribundă, dând iama-n bucile și coapsele tinere, coaiele întărite și pulele umflate.

Mark și Johnny stau față-n față pe un fotoliu cu vibrații, Johnny înfipt în pula lui Mark.

— Gata, Johnny?

— Dă-i drumul.

Mark apasă pe buton și fotoliul începe să trepideze... Mark își lasă capul pe spate și îl privește pe Johnny în față, cu un chip rece, cu ochi străini și zeflemitori... Johnny țipă și scâncește... Fața i se dezintegrează ca și cum s-ar topi pe dinăuntru... Johnny țipă ca o mandragoră, leșină când îi țâșnește sperma și se prăbușește, înger adormit, peste trupul lui Mark. Mark îl bate pe umăr, absent... O încăpere aducând a sală de gimnastică... Podeaua e de cauciuc moale, cu mătase albă pe deasupra... Un perete e de sticlă... Soarele la răsărit umple încăperea cu o lumină roz. Johnny e adus legat la mâini, între Mary și Mark. Observă spânzurătoarea și se-ncovoaie, scoțând un „Ohhhhhhh!“ din rărunchi, cu bărbia trasă către pulă și cu genunchii moi. Sperma țâșnește, arcuindu-i-se aproape vertical prin față. Mark și Mary devin dintr-odată surescitați și nerăbdători... Îl împing pe Johnny pe platforma acoperită de suspensoare mucegăite și maiouri transpirate pe care e ridicată spânzurătoarea. Mark potrivește lațul.

— Așa, dă-i drumul.

Mark începe să-l împingă pe Johnny de pe platformă.

Mary: — Nu, lasă-mă pe mine.

Își împreunează mâinile pe fesele lui Johnny, își pune fruntea pe fruntea lui, privindu-l în ochi, zâmbitoare, și pășește înapoi, trăgându-l de pe platformă, în gol... Fața lui Johnny se congestionează... Mark se întinde cu o mișcare suplă și îi frânge gâtul... se aude un sunet ca de lemn rupt între prosoape ude. Un fior traversează trupul lui Johnny de sus până jos... un picior i se zbate ca o pasăre prinsă-n capcană... Mark s-a trântit într-un balansoar și imită schimonoselile lui Johnny, închide ochii și scoate limba... Pula lui Johnny saltă și Mary și-o conduce în pizdă, dansând încolăcită de el un dans spasmodic, fluid, din buric, gemând și țipând de plăcere... transpirația i se scurge pe trup, părul îi atârnă peste chip în șuvițe ude.

— Taie-i funia, Mark! țipă ea.

Mark se-ntinde și taie frânghia cu un cuțit cu arc, prinzându-l pe Johnny din zbor, întinzându-l cu delicatețe pe spate, în timp ce Mary rămâne călare pe el și fremătând... Smulge cu dinții buzele și nasul lui Johnny și îi aspiră ochii cu un plescăit... Îi sfâșie hălci din obraji... Acum se-nfruptă din puță... Mark pășește până la ea și ea-și ridică privirea din părțile genitale mâncate pe jumătate ale lui Johnny, cu fața acoperită de sânge, ochii fosforescenți... Mark îi pune un picior pe umăr și o împinge pe spate... Se aruncă asupra ei și o fute sălbatic... se rostogolesc dintr-un capăt în celălalt al camerei, se rotesc ca o spirală de artificii și saltă prin aer ca niște pești mari în cârlig.

— Lasă-mă să te spânzur, Mark... Lasă-mă să te spânzur... Te rog, Mark, lasă-mă să te spânzur!

— Sigur, iubito.

Se ridică-n picioare cu brutalitate și îi prinde mâinile la spate.

— Nu, Mark, nu!! Nu! Nu! NU — țipă Mary, scăpându-se pe ea de groază când o trage pe platformă.

O lasă legată pe platformă într-o grămadă de prezervative folosite, în timp ce potrivește funia în partea cealaltă a camerei... și se întoarce ducând lațul pe o tavă de argint. O saltă-n picioare și strânge lațul. Își înfige pula-n ea, valsează împrejurul platformei și-și dă drumul în gol, cu o pendulare amplă... „Uaaaaa!", țipă el, și se transformă-n Johnny. Gâtul lui Mary se frânge cu un zgomot sec. O unduire fluidă îi traversează trupul. Johnny își dă drumul pe podea și rămâne-n picioare, încordat și la pândă ca un animal tânăr.

Țopăie prin cameră. Cu un strigăt sfâșietor, care spulberă peretele de sticlă, sare în gol. Masturbându-se ghemuit, o mie de metri în jos, cu sperma plutind pe lângă el, țipă neîncetat către albastrul năruit al cerului, cu soarele la răsărit arzându-i pe trup precum benzina, coborând pe lângă stejari și abanoși masivi, chiparoși de baltă și mahoni, pentru a se fărâma cu o ușurare lichidă pe pavajul de granit dintr-o piațetă-n ruină. Buruieni și lujeri cresc printre pietre, și buloane ruginite, groase de un metru, pătrund prin piatra albă, o pătează cu o rugină căcănie.

Johnny o stropește pe Mary cu benzină dintr-un ulcior obscen de jad alb, din civilizația Chimú... își dă și el pe tot corpul... Se iau în brațe, cad la podea și se rostogolesc sub o lupă imensă, încorporată în tavan... iau foc cu un țipăt care spulberă peretele de sticlă, se rostogolesc în gol, copulând și urlând prin aer, flăcări, sânge și funingine pe stâncile maronii, sub un soare deșertic. Johnny se precipită prin cameră în agonie. Cu un strigăt care spulberă peretele de sticlă, se postează cu brațele desfăcute în lumina răsăritului, sângele țâșnindu-i din pulă...

un zeu de marmură albă, se prăbușește cu un șir de explozii epileptice într-o convulsie de Medjoub bătrân prin rahați și gunoaie lângă un perete de chirpici sub soarele care-ți crestează și-ncleștează carnea prin pielea de găină... E un copil adormit, lipit de peretele moscheii, ejaculând în timpul unui vis erotic cu o mie de pizde roz și netede ca sideful, desfătat de firele aspre de păr pubian care i se plimbă de-a lungul penisului.

John și Mary într-o cameră de hotel (muzica din *Bye, Bye East St. Louis*). Un vânt cald de primăvară agită prin fereastra deschisă perdelele roz uzate... Broaște orăcăie pe terenuri virane pe care crește porumb, iar băieții prind năpârci verzui sub stele de calcar murdare de rahat și înfășurate-n sârmă ghimpată ruginită...

Neon care pâlpâie — verde vegetal, mov, portocaliu.

Johnny extrage un candiru din pizda lui Mary cu pensa... Îl aruncă într-o sticlă de mescal, unde se transformă într-un vierme de Agave... O spală cu un emolient tropical, dantura vaginală i se scurge-ntr-un amestec de sânge și chisturi... Pizda îi strălucește plăcută și fragedă ca iarba de primăvară... Johnny o linge pe Mary în pizdă, întâi încet, îndepărtează buzele și linge înăuntru tot mai excitat, simțind înțepătura părului pubian pe limba sa tumefiată... Cu brațele aruncate înapoi, pe spate, cu sânii-ndreptați în sus, Mary zace străpunsă de cuie de neon... Johnny urcă pe trupul ei, cu un opal lucitor de lubrifiant în vârful penisului, lângă deschizătură, îi alunecă prin părul pubian și-i intră-n pizdă până la rădăcină, supt înăuntru de carnea-nfometată... Fața i se congestionează, sticliri verzi îi explodează-n străfundul ochilor și se prăvălește ca un vagon de montagnes russes printre fete urlând...

Părul jilav din spatele coaielor i se usucă precum o pășune în bătaia unui vânt cald, primăvăratic. Vale împădurită, vrejuri se cațără pe fereastră. Pula lui Johnny se umflă, muguri masivi, luxurianți se desfac dintr-odată. Un tubercul prelung coboară din pizda lui Mary, dibuie după sol. Trupurile se dezintegrează într-un șir de explozii verzi. Cocioaba cade-n ruină, se transformă-n moloz. Băiatul e o statuie de calcar, cu o plantă încolțindu-i din penis, cu buzele desfăcute-ntr-un surâs de drogat ațipit.

„Copoiul“ și-a pitit heroina într-un bilet la loterie.

Înc-o dată-n venă — și de mâine cura.

Drumul e lung. Erecțiile și fleșcăirile vin una după alta.

E mult de mers prin valea seacă până la oaza de curmali în care puști arabi se cacă-n puțuri și dansează rock'n-roll pe plajele de culturiști mâncând hotdogi și scuipând pepite cu dinți de aur.

Știrbi de la foamea-ndelungată, cu coaste strâmbe pe care ai putea să-ți speli salopeta jegoasă, se prăvălesc de pe plute în Insula Paștelui și se-mprăștie pe țărm pe picioare țepene și subțiri ca niște catalige... căzute-n grăsimea privării-sevrării, trupuri slăbănoage de vândut...

Curmalii au murit din lipsă de fecundare, puțul s-a umplut de rahați uscați și de un mozaic din o mie de ziare: „Rusia dezminte... Secretarul de Stat își exprimă preocuparea... Trapa a fost deschisă la 12:02. La 12:30 doctorul a ieșit să mănânce stridii, s-a întors la 2 și, jovial, l-a bătut pe spate pe spânzurat. «Ce!? N-ai murit încă? Cre' că va trebui să te trag pe sfoară. Ha ha... Nu po' să te las să te sufoci în ritmu' ăsta — m-aș alege cu un avertisment din partea Președintelui. Și ce rușine dacă dricul te ia viu de-aici. Mi-ar cădea coaiele de jenă, și-am fost ucenic la un bou cu experiență. Un, doi, trei, și»."

Planorul coboară tăcut ca o erecție, tăcut ca un geam uns spart de hoțul tânăr cu mâinile de femeie bătrână și ochii stinși ai mărfii... Cu o explozie fără zgomot pătrunde în locuința spartă, pășind peste cristalele unse, un ceas ticăie cu putere în bucătărie, o adiere fierbinte-i răvășește părul, o-ncărcătură de alice-i dezmembrează craniul... Bătrânul scoate un încărcător roșu și face piruete-n jurul puștii lui de vânătoare. „Of, of, țțț, toa'răși, nimica toată... pescuit în butoi... bani în bancă... un băiat lat în umeri, o pișcătură bine unsă-n creier și s-a și prăvălit într-o poziție obscenă... M-auzi de-acolo de unde ești, băiete?"

— Am fost și eu tânăr, cândva, și-am auzit chemarea de sirenă a banului ușor, a femeilor la fel și-a băiețeilor strâmți la cur și, slavă cerului, nu m-am încins la sânge și pot să spun o poveste să vă-nțepenească pulele și să scheaune după sidefiul neted de pizdă tânără sau după-ncântătoarea melodie maronie din mucoasa palpitândă a curului de băiețaș, care-ți cântă la pulă ca un casetofon... și când ajungi la prostată mărgăritare lucitoare se-adună-n coaiele aurite ale flăcăului, inexorabile ca o piatră la rinichi... Rău îmi pare c-a trebuit să te omor... Iapa sură și bătrână nu mai e ce-a fost odată... Nu poți lăsa publicul s-o ia la vale... tre' să *pun* treaba pe roate pe butuci, e laie sau bălaie... Ca leul ăla bătrân de avea probleme cu cariile și-i trebea pasta aia de dinți, Amident, care te menține mușcător zi de zi... Căcănarii ăștia de lei bătrâni cu osânza pe ei se fac mâncători de băieței... Și cine poa' să-i condamne, când băieții-s așa de dulci, așa de reci și drăguți la dispensarul din St. James? Da, fiule. Nu-mi face mie faza asta cu *rigor*

mortis. Puțin respect pentru o pulă-mbătrânită… Poate-o s-ajungi și tu-ntr-o zi o labă ofilită… Ăă, cred că nu, totuși… Precum Ingenuul Congelat din Shropshire, pupilul desculț și nerușinat al lui Housman[11], ți-ai pus talpa iute-n pragul transformării…, dar băieții ăștia din Shropshire sunt de neucis… a fost spânzurat atât de des, că rezistă așa cum un gonococ pe jumate castrat de penicilină-și revine cu o putere teribilă și se-nmulțește-n progresie geometrică… Așa că vă chem să exprimați un vot pentru o achitare cum se cuvine și să-ncheiem aceste exhibițiuni barbare pentru care șerifu-și ridică tainul de carne, răsplata…

Șeriful: Îi dau jos pantalonii, fraților, pentru tainul de carne. Vino-ncoa'. O expunere serioasă și științifică cu privire la localizarea Centrului Vieții. Tipul ăsta are douăj' de centimetri, doamnelor și domnilor, măsurați singuri pe dinăuntru. Doar o liră, o hârtie de trei dolari pe nașpa ca să vedeți cum îi vine junelui de trei ori la rând cel puțin — nu mă cobor niciodată până la a procesa un eunuc — *cu desăvârșire-mpotriva voinței sale*. Când gâtița o să-i facă trosc, individului ăsta o să-i vină negreșit și-o să vă-mproaște-n ritm din cap până-n picioare.

Băiatul stă pe trapă, mutându-și greutatea de pe-un picior pe altul. „Doamne sfinte! Câte tre' să-nghită gagiu'-n activitatea asta. Pariu pe ce vrei c-o să se găsească vreun rablagiu scârbos și bătrân să se dea la mine."

Trapa se deschide, funia șuieră ca vântul printre firele de telegraf, gâtul pocnește cu un sunet puternic și clar ca un gong chinezesc.

Băiatul își taie funia cu un cuțit cu buton și fuge prin iarmaroc după un poponar zbierând. Poponautul plonjează printr-un geam dintr-o sală de peep-show și-i dă limbi unui negru rânjit. *Fade out.*

(Mary, Johnny și Mark fac o plecăciune cu funiile în jurul gâtului. Nu sunt atât de tineri cum par în filmele pentru adulți… Arată obosiți și iritați.)

Alfred Edward Housman (1859-1936), poet englez, autor al volumelor *Flăcăul din Shropshire* și *Ultimele poeme*.

Reuniunea conferinței internaționale de psihiatrie tehnologică

Doctorul Schafer, zis „Degete“, Copilul Minune al Lobotomiei, se ridică și-și îndreaptă spre conferenți suflul rece, albastru al privirii:

— Domnilor, sistemul nervos al omului poate fi redus la o coloană vertebrală compactă, abreviată. Creierul — anterior, mediu și posterior — trebuie să urmeze calea adenoidei, măselei de minte, apendicelui... Vă trimit la lucrarea mea fundamentală: *Totul despre Omul American Dezangoasat*...

Răsunet de trompete: Omul este adus dezgolit, de doi cărăuși negri care îl aruncă pe platformă cu sălbăticie, în bătaie de joc... Omul se agită... Carnea i se transformă într-o piftie vâscoasă, transparentă, care se volatilizează într-un abur verzui, dând la iveală un miriapod negru, monstruos. O duhoare necunoscută umple în valuri încăperea, mistuind plămânii, sfredelind stomacurile...

Schafer își freacă mâinile văitându-se:

— Clarence!! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?? Ingrați!! Toți, niște ingrați!!

Participanții la conferință se retrag, șușotind cu îngrijorare:

— Mi-e teamă că Schafer a mers puțin cam prea departe...

— Și-l prevenisem...

— Un tip remarcabil, Schafer..., dar...

— Ce n-ar face pentru publicitate...

— Domnilor, acest rod de nenumit și în toate sensurile ilegitim al minții perverse a doctorului Schafer nu trebuie să vadă lumina zilei... Datoria noastră față de rasa umană e limpede...

— Șăfu', da' lumina a văzut-o deja, spune unul dintre cărăușii negri.

— Tre' să storcoșim această creatură neamericană, spune un doctor sudist gras, cu față de broscoi, care a băut tot timpul rachiu de porumb dintr-un vas de pământ.

Înaintează cu pași de bețiv și se oprește, înfricoșat de mărimea extraordinară și de aspectul amenințător al miriapodului...

— Aduceți benzină, mugește. Tre' să-l ardem pe blestemat ca pe-un negrotei obrăznicit!

— Eu nu mă bag, spune un doctor tânăr scos din cutie, luat pe LSD 25... Un procuror isteț ar putea...

Fade out. „Liniște-n sală!“

Procurorul: Domnilor jurați, acești „domni savanți“ pretind că creatura omenească nevinovată pe care au masacrat-o cu atâta sălbăticie s-a transformat brusc într-un miriapod negru uriaș și că era „de datoria lor către specța umană“ să distrugă acest monstru înainte ca el să aibă, prin vreun mijloc aflat la dispoziția sa, posibilitatea să-și perpetueze specia...

Tre' să-nghițim mormanu' ăsta de rahat? Trebuie să suportăm minciunile-astea sfruntate și-alunecoase ca niște nenorocite de găoaze bine unse? Unde se află miriapodul ăsta nemaivăzut?

„L-am distrus“, spun ei cu trufie... Aș vrea să vă reamintesc, domnilor și hermafrodiților jurați, că această Mare Fiară — arată spre doctorul Schafer — a mai compărut, cu mai multe ocazii anterioare, în fața acestei curți, sub acuzația inimaginabilă de viol cerebral... Pe șleau — izbește cu pumnul în balustrada boxei juraților — pe șleau, domnilor, *lobotomie forțată*...

Jurații se îneacă de stupoare... unul dintre ei moare de atac de cord... trei se prăbușesc la podea zvârcolindu-se, cuprinși de orgasme obsesionale...

Procurorul arată cu un gest dramatic: El e ăla... El și nu altul cel care a adus întregi provincii ale frumoasei noastre patrii într-o stare de imbecilitate avansată... El este cel care a umplut depozite imense cu rânduri peste rânduri, nivel după nivel de creaturi neajutorate, incapabile să-și satisfacă, fără asistență, nevoile minime... „Trântorii“, le spune el, cu o privire cinică de răutate superioară pură... Domnilor, vin și spun în fața domniilor voastre că asasinarea sălbatică a lui Clarence Cowie nu trebuie să rămână nepedepsită: această crimă odioasă strigă precum un poponar rănit să se facă dreptate!

Miriapodul năvălește agitat.

— Tăticu', bestia e flămândă! țipă unul dintre cărăuși.

— Io o tai d-aicia.

Un val de oroare electrică îi străbate pe participanții la Conferință... Iau cu asalt ieșirile-nghiontându-se și urlând...

Piața

Panoramă a Orașului Interzone. Primele măsuri din *Bye Bye, East St. Louis*... când tare și clar, când slab și intermitent, ca muzica pe o stradă pe care bate vântul...

Camera pare să se zgâlțâie și să vibreze, cuprinsă de agitație. Sângele și materia mai multor rase, negri, polinezieni, mongoli din munți, nomazi din deșert, levantini poligloți, indieni — rase neconcepute și nenăscute pân-acum, combinații încă neînchipuite, îți străbat trupul. Migrații, călătorii de necrezut prin deșerturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise în care plantele cresc din părți genitale, crustacee uriașe se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), prin Pacific într-o canoe către Insula Paștelui. Orașul Compozit în care toată potențialitatea umană e expusă într-o piață întinsă, tăcută.

Minarete, palmieri, munți, junglă... Un râu lânced în care saltă pești rapace, parcuri vaste năpădite de buruieni în iarba cărora băieți stau întinși și practică jocuri absconse. Nicio ușă închisă în Oraș. Oricine îți poate intra în cameră oricând. Șeful Poliției e un chinez care se scobește în dinți și ascultă denunțurile făcute de un țicnit. Când și când, își scoate scobitoarea din gură și îi studiază capătul. Hipsteri cu fețe netede și arămii lenevesc la porți, jucându-se cu capete miniaturale atârnate pe lanțuri de aur, lipsiți de expresie, cu o impasibilitate oarbă, de insectă.

În spatele lor, pe ușile deschise, mese, bănci și baruri, bucătării și băi, cupluri copulând în șiruri de paturi din alamă, o mie de hamace-n zigzag, trăgători pregătindu-se să se-nțepe, fumători de opiu, fumători de hașiș, oameni mâncând, vorbind, îmbăindu-se într-o pâclă de fum și de abur.

Mese de joc la care se joacă pe mize de necrezut. Când și când, câte un jucător sare-n picioare cu un strigăt disperat, după ce și-a pierdut tinerețea în favoarea unui bătrân sau a fost câștigat de adversar ca Latah. Dar se joacă pe mize mai mari decât tinerețea sau transformarea în Latah, sunt partide în care doar doi jucători din lume cunosc miza.

Toate casele din Oraș sunt unite. Case de pământ — mongoli din zona alpină clipesc în fumul din prag — case de bambus și de tec, case de chirpici, piatră și cărămidă, case din Pacificul de Sud și Maori, case în copaci și în ambarcațiuni pe râu, case de lemn de cincizeci de metri adăpostind triburi întregi, case din cutii și

tablă ondulată în care bătrâni în zdrențe împuțite gătesc cu spirt solid, coloane mari de fier ruginit înălțându-se la patruzeci de metri înălțime din mlaștini și gropi de gunoi, cu încăperi construite riscant pe platforme supraetajate, și hamace legănându-se deasupra golului.

Expediții pleacă spre locuri necunoscute, în scopuri necunoscute. Străini sosesc plutind pe lăzi vechi legate cu funie putredă, apar clătinându-se din junglă, cu pleoapele umflate de la mușcăturile de insectă, coboară pe poteci de munte cu picioare rupte și sângerânde prin suburbii prăfuite și bătute de vânt, unde oamenii își golesc mațele înșirați de-a lungul pereților de chirpici și vulturii se bat pe capete de pește. Aterizează în parcuri atârnați de parașute peticite... Sunt escortați de tablagii beți într-o toaletă masivă, pentru înregistrare. Datele care li se iau sunt atârnate într-un cui, urmând să fie folosite ca hârtie igienică.

Mirosuri de gătit din toate țările plutesc peste Oraș, o ceață de opiu, hașiș, fum roșu, rășinos de Yage, miros de junglă, de apă sărată, de râu clocit, excremente uscate, transpirație și organe genitale. Fluiere de munte, jazz și bebop, instrumente mongole cu o singură coardă, țambale țigănești, tobe africane, cimpoaie arabe...

Orașul e străbătut periodic de valuri de violență, și morții abandonați pe străzi sunt mâncați de vulturi. Albinoși clipesc în bătaia soarelui. Băieți stau în copaci, masturbându-se leneș. Oameni roși de boli necunoscute se uită la trecători cu ochi răi, edificați.

În Piața Orașului se află Meet Cafe. Practicanți ai unor îndeletniciri antediluviene, inimaginabile, mâzgălind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, dealeri de harmalină potențată, drog redus la pura dependență, oferind o seninătate vegetală incertă, lichide care induc starea de Latah, seruri tithoniene[12] de viață lungă, traficanți pe piața neagră a celui de-al Treilea Război Mondial, amputatori telepatici, osteopați ai spiritului, anchetatori ai infracțiunilor denunțate de jucători de șah binevoitori și paranoici, portărei aducând la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzând mutilări inimaginabile ale spiritului, birocrați din departamente spectrale, funcționari ai unor state polițienești încă neconstituite, o piticanie lesbiană care a pus la punct operația Bang-utot, erecția plămânilor care sugrumă un dușman adormit, vânzători de butelii de orgon[13] și mașini pentru relaxare, brokeri de vise feerice și amintiri testate pe celulele sensibilizate ale răului din lipsă de marfă și schimbate pe materiile prime ale voinței, doctori versați în tratarea bolilor latente din praful întunecat al orașelor în ruină, acumulând

virulență în sângele alb al viermilor nevăzători, tatonând încet către suprafață și spre gazda umană, maladii de laborator și de război atomic... Un loc în care trecutul necunoscut și viitorul născându-se se întâlnesc într-un zumzet tăcut, vibrant... Entități larvare, așteptându-l pe Vreunul în Viață...

(Pasajul care descrie Orașul și Meet Cafe — scris în stare de intoxicare cu Yage... Yage, Ayuahuasca, Pilde, Nateema sunt numele date de indieni pentru Bannisteria Caapi, o plantă agățătoare indigenă din regiunea amazoniană, cu creștere rapidă. Vezi discuția despre Yage în Anexă.)

Note sub influența Yage: Imaginile vin încet și tăcut ca zăpada... Seninătate... dispare orice măsură de apărare... totul e liber să pătrundă sau să se ducă... Frica e pur și simplu imposibilă... O frumoasă substanță albastră se scurge în mine... Văd o figură arhaică rânjind, ca o mască din Pacificul de Sud... Fața e violacee, pictată cu aur...

Încăperea capătă o înfățișare de bordel din Levant, cu pereți albaștri și lămpi roșii cu franjuri... Simt că mă transform într-o negresă, culoarea neagră invadându-mi în tăcere carnea... Convulsii de dorință lubrică... Picioarele îmi capătă rotunjimi de materie polineziană... În toate se agită o viață furișată, contorsionată... Încăperea e levantină, africană, din Pacificul de Sud, un mediu familiar, pe care nu reușesc să-l localizez... Yage e o călătorie în spațiu-timp... Camera pare să se zgâlțâie și să vibreze, cuprinsă de agitație... Sângele și materia multor rase, negri, polinezieni, mongoli din munți, nomazi din deșert, poligloți din Levant, indieni, rase încă neconcepute și nenăscute, străbat trupul... Migrații, voiaje incredibile prin deșerturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise, în care plantele cresc din părți genitale, crustacee uriașe se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), prin Pacific într-o canoe către Insula Paștelui...

(Îmi dau seama că greața inițială după Yage e răul de călătorie în cursul transportului către starea Yage...)

„Toți vracii îl folosesc, în practica lor, ca să profețească, să localizeze obiecte furate sau pierdute, să diagnosticheze și să trateze boli, să numească făptuitorul unei fărădelegi." Întrucât indienii (cămașa de forță pentru Herr Boas — glumă în branșă — nimic nu-l scoate mai tare din minți pe un antropolog decât Omul Primitiv) nu consideră nicio moarte accidentală și își ignoră propriile tendințe autodistructive descriindu-le disprețuitor ca „verii noștri goi", sau simțind poate că aceste tendințe sunt, în esență, supuse manipulării de către voințe străine ostile, orice moarte este pentru ei un asasinat. Vraciul ia Yage și identitatea asasinului i se revelează. Așa cum vă puteți închipui, deliberările vraciului în timpul unei

asemenea investigații în junglă provoacă anumite senzații de disconfort în circumscripția sa.

— Să sperăm că bătrânul Xiuptutol n-o ia razna și se-apucă să-l numească pe vreunul din băieții noștri.

— Ia o curara și calmează-te. E totul aranjat, șmenuit...

— Dar *dac-o ia razna*? Luat pe Nateema, încontinuu, nu s-a mai întors pe pământ de douăj' de ani... Îți zic, șefu', nimeni nu poa' s-o tragă atât... Prăjește creieru...

— Atunci îl declarăm incompetent...

Și atunci Xiuptutol iese clătinându-se din junglă și spune că băieții din zona Tzipino de Vale au făcut-o, lucru care nu surprinde pe nimeni... Ascultă la un bătrân Brujo, drăguțo, nu le plac surprizele...

Un cortegiu funerar trece prin piață. Sicriu negru — inscripții arabe în argint filigranat — purtat de patru oameni. Procesiune de bocitoare cântând imnul funebru... Clem și Jodie se-ncurcă-ntre picioarele celor care duc coșciugul, un leș de porc sare dinăuntru. ... E îmbrăcat în djellaba, o pipă de kif îi iese din rât, într-o copită ține un set de imagini porcoase, o mezuză îi atârnă la gât... Pe sicriu e inscripționat: „Acesta a fost cel mai de seamă dintre arabi".

Cântă parodii sinistre după cântece funerare într-o imitație de arabă. Jody știe să imite o tiradă-n chineză de faci pe tine — cam ca o marionetă de ventriloc isterică. La Shanghai s-a-ntâmplat să provoace o rebeliune împotriva străinilor, care a făcut 3 000 de victime.

— Scoală-te-n picioare, Gertie, puțin respect pentru gălbejiții de p-aici.

— Mi se pare *corect*.

— Dragă, lucrez la o invenție cum nu se poate mai minunată... un băiat care dispare îndată ce-ți vine, lăsând în urmă un miros de frunze arse și un efect sonor de tren șuierând în depărtări.

— Ai făcut vreodată sex în imponderabilitate? Sperma-ți plutește în aer ca o ectoplasmă adorabilă, și prezențele de sex femeiesc sunt expuse unei concepții imaculate sau cel puțin indirecte... Asta-mi aduce aminte de un vechi prieten de-al meu, unul dintre cei mai chipeși oameni pe care i-am cunoscut, unul dintre cei mai demenți și absolut îngropat în avere. Avea obiceiul să se plimbe pe la petreceri cu un pistol cu apă și să-mproaște cu sloboz pe sub fustele femeilor de carieră. A câștigat toate procesele de paternitate fără să miște un deget. Nu-și folosea niciodată propria spermă, te-ai prins.

Fade out... „Liniște-n sală". Avocatul lui A.J.: „Teste concludente au stabilit că clientul meu n-are, hm, niciun raport personal cu, hm, micul accident întâmplat cu fermecătoarea reclamantă... Poate că se pregătește să urmeze exemplul Fecioarei Maria și să conceapă imaculat numindu-l pe clientul meu drept, ah, hmm, mijlocitor nevăzut... Îmi amintesc de un caz din Olanda secolului al XV-lea, unde o tânără femeie l-a acuzat pe un venerabil și onorat vrăjitor că a invocat un sucub care a, hm, cunoscut-o apoi, ăă, carnal pe tânăra persoană în cauză cu, în circumstanțele date, regretabila consecință a graviditătii. Astfel că vrăjitorul a fost inculpat ca și complice și voyeur nestăpânit înainte, în timpul și după act. Totuși, domnilor jurați, nu mai dăm crezare, astăzi, unor asemenea, ăă, legende; și-o tânără punând o asemenea... hm... stare interesantă pe seama atențiilor unui sucub ar fi socotită, în zilele noastre luminate, o romantică sau, ca s-o spunem pe șleau, o mincinoasă ordinară he he he he..."

Și acum Ora Profetului:

— Cu milioanele au pierit în smârcuri. O singură răsuflare rămasă plămânilor.

— 'țeles, căpitane, trăiți!, a zis, cu ochii pe punte beliți... Și cine se pune noaptea-n lanțuri? E indicată o anumită precauție când navighezi contra vântului, vântul din urmă neaducând cu el nimic care să facă măcar cât o-ncărcătură ruginită... *Señoritas* sunt acum pe creasta la val în sezonu' ăsta-n iad, și m-am săturat de cățăratu' prelung pe-un Vezuviu-n freamăt de pule străine.

Tre' să mă Orientez Express s-o tai d-aici spre netainiță(s) minele-s frecvente-n această zonă... Sapă un pic în fiecare zi trece timpul...

Fantome labagii șoptesc fierbinte-n ureche...

Pompează-te spre libertate.

— *Cristos*? rânjește Sfântul bătrân, ticălos, pe invers, dându-și cu boi de meclă dintr-un bol de alabastru... Cabotin de doi bani! Crezi că eu m-aș coborî să fac o minune?... Ăla ar fi trebuit să stea la bâlci...

Poftiți, Ducese și Duși cu preșul, luați-i și pe dușii micuți. Indicat pentru tineri și bătrâni, om și lighioană... Unicul și adevăratul Fiu al Omului va vindeca sculamentul unui băiat cu o singură mână — prin simplă atingere, oameni buni — producând marijuana din cealaltă, în acest răstimp mergând pe apă și-mproșcând vin din cur... Păstrați distanța, prieteni, cei care se-apropie prea tare sunt expuși să se iradieze de la-ncărcătura care se revarsă din acest personaj...

— Și l-am cunoscut atunci când, dragă... Mi-amintesc că făceam un număr de Imitare-Personificare — de-naltă clasă, și ăsta — în Sodoma, mizerabil oraș...

Împinși de foame, și nu pentru alt motiv... Și un cetățean, un nenorocit de filistin, abia sosit din Baal-din-Deal sau nu știu de pe unde, mă face bulangiu nenorocit în plină scenă. La care i-am zis: „De trei mii de ani în show-business, m-am ferit mereu de belele. Plus de-asta, nu-s obligat să-nghit orice rahat de la toți muiștii necircumciși..." Dup-aia a venit la mine-n cabină și și-a cerut scuze... S-a vădit că era doctor mare. Și un gagiu adorabil, totodată...

— *Buddha*? Un trăgător metabolic notoriu... Își fabrică singur, îți închipui. În India, unde nu au deloc simțul timpului, Legătura întârzie adeseori o lună... „Ia stai să văd, ăsta-i al doilea sau al treilea muson? Parc-aveam o-ntâlnire la Ketcupore sau pe-acolo."

Și toți trăgătorii așezați în poziție de lotus scuipând pe pământ și așteptând Legătura.

Așa că Buddha zice: „Mie mi-a ajuns. Ce Dumnezeu, o să-mi metabolizez marfa singur".

„Omule, nu poți face asta. O să te năpădească agenții cu percepția."

„Pe mine n-o să mă năpădească. Înțelegi șmecheria? Sunt un Om Sfânt de-acuma, mânca-ți-aș."

„Iisuse, șefu', ce idee!"

„Mai sunt unii cetățeni care-o apucă pe arătură când o dau pe Noua Religie. Acești indivizi rătăciți nu știu cum s-o ia. N-au stil... Plus de-asta, este expuși să fie linșați, la cine-i place să vadă pe-unul mai bun ca ceilalți? «Ce faci, prietene, le strici plăcerea la oameni?» Așa că tre' s-o luăm ușor, mă-nțelegi, ușor... E o ofertă, primiți, bine, nu, iarăși bine, tovarăși. Nu vă-ndesăm nimic în suflet cu forța, spre deosebire de unele personaje netrebnice, nedemne, de nenumit și de nicăieri. Faceți loc în peșteră pentru operațiune. Metabolizez o bilă și apoi dau drumul la Predica Focului!"

— *Mohammed?* Glumești? A fost imaginat de Camera de Comerț din Mecca. Un publicitar egiptean în mizerie, luat pe ulei, a scris scenariul.

„Încă una mică, Gus. Pe urmă, pe Allah, mă duc acasă și primesc o Sura... Așteaptă să vezi ediția de dimineață pe tarabe în souk. O să dau în fapt Imaginile Amalgamate."

Barmanul își ridică privirea din formularul de pariuri hipice. „Îhî. Și cumplită le va fi osânda."

„E... o... sigur. Așa deci, Gus, îți scriu un cec."

„Sunteți a mai mare lipitoare de hârțoage din Marea Mecca, atâta doar că eu nu sunt perete, Domnu' Mohammed."

„Bine, Gus, am publicitate, să zic așa, de două feluri, favorabilă și altfel. Vrei cumva una de felu' ălalalt? Sunt pe cale să primesc o Sura privitoare la barmanii la care nu află credit cei ajunși de nevoi."

„Și cumplită le va fi osânda. Vândută Arabie." Sare peste bar. „Mi-a ajuns, Ahmed. Ia-ți surele și tai-o. De fapt, stai să te-ajut. Și să nu te mai văd pe-aici."

„O să te-aranjez eu, muist necredincios. O să te fac, te curăț și te las uscat ca un găoz de drogat. Vă iau maul și las pe uscat, pe Allah, toată peninsula!"

„E un continent, deja..."

— Ce-a zis Confucius, poți s-așezi lângă Micuța Audrey și cățeii cei lățoși. Lao Zi? Șters de pe listă... Și destul cu sfinții ăștia molâi, unsuroși, cu fața lor deznădăjduit-suferindă de parc-o iau în cur și-ncearcă să se-arate indiferenți. Și de ce să lăsăm un cabotin bătrân și sclerozat să ne spună ce e-nțelepciunea? „De trei mii de ani în show-business, m-am ferit totdeauna de belele..."

Întâi, fiece Faptic e închis alături de curvele masculine și de cei care profanează zeii comerțului frecând-o la colț de stradă, iar vreun rahat bătrân cu părul alb apare pe trei cărări ca să ne ferícească cu cretinismele lui amețite. Nu vom scăpa niciodată de acest neghiob cu barba căruntă pitulat pe fiecare vârf de munte-n Tibet, gata să se extragă dintr-o colibă pe Amazon, pândind și dând asaltul pe Bowery? „Te așteptam, fiule" și dă drumul la un siloz de spanac. „Viața e o școală la care fiecare elev are de-nvățat o lecție deosebită. Și-acum voi descuia Tezaurul meu de Cuvinte..."

„Mă tem rău de asta."

„Ba, fiule, nimic nu poate stăvili mareea-n urcare."

„Nu-l pot stăvili, fraților. *Sauve qui peut.*"

— Îți zic că, atunci când mă despart de Înțelept, nici măcar nu mă mai simt ființă umană. Îmi preschimbă orgonii vitali într-un rahat fără viață.

Va să zic-am aflat în exclusivitate de ce nu-mi merge Cuvântul cel Viu? Cuvântul nu poate fi exprimat direct... O fi cu putință să-l sugerezi printr-un mozaic de juxtapuneri precum niște obiecte uitate-ntr-un sertar de hotel, definit prin negații și absență...

— Cred c-o să-mi pliez burta... Oi fi bătrân, dar sunt încă atrăgător.

(Este vorba de o intervenție chirurgicală de îndepărtare a grăsimii și realizare, în același timp, a unui „pliu" în peretele abdominal, creând astfel un Corset de Carne — care însă este expus riscului de a se desface și a-ți împroșca mațele bătrâne și oribile pe podea... Modelele cele mai strânse și mai armonioase de C.C.

sunt, evident, și cele mai periculoase. În fapt, unele modele extreme sunt cunoscute în branșă sub denumirea de O.N.A. — O Noapte și Adio.

Doctor Rindfest zis „Puțe" declară fără ocolișuri: „Patul e cel mai periculos loc pentru un purtător de C.C.".

Tema muzicală a purtătorilor de C.C. e „Crede-mă — tot tinerescul farmec e cel care ne-ncântă". Partenerul unui purtător de C.C. riscă-ntr-adevăr „să-ți fugă din brațe precum un dar vrăjit".)

Într-o sală albă de muzeu inundată de soare, nuduri roz înalte de douăzeci de metri. Freamăt de adolescenți.

Parapet de argint... prăpastie de trei sute de metri în lumina scânteietoare a soarelui. Mici petice verzi de varză și lăptuci. Tineri bronzați cu săpăligi spionați de un homo bătrân peste canalul de scurgere.

— Vai, dragă, mă-ntreb dacă folosesc excremente umane pentru fertilizare... Poate o vor face chiar acum.

Scoate un binoclu de teatru din sidef — mozaic aztec în bătaia soarelui.

Un șir lung de flăcăi greci în pas de marș aduc vase de alabastru pline cu căcat și le varsă peste marna calcaroasă.

Plopi prăfuiți se clatină în vântul după-amiezii, lângă fațadele de cărămidă roșie din Plaza de Toros.

Cabane de lemn împrejurul unui izvor fierbinte... moloz din ziduri în ruină într-un crâng de plopșori... băncile tocite și netezite ca o bucată de tablă de un milion de băieți masturbându-se.

Flăcăi greci albi ca marmura și-o trag câinește sub porticul unui vast templu aurit... un Mugwump dezgolit ciupește o lăută.

Dând ture îmbrăcat în pulovărul său roșu, se-ntâlni cu Sammy, fiul paznicului de la docuri, împreună cu doi mexicani.

— Hei, Oase, zise el, vrei s-o iei în cur?

— Mmm... da.

Pe o saltea de paie decrepită, mexicanul îl puse în patru labe — un puști negru dansează-mprejurul lor dând în ritm din labă... un mănunchi de raze printr-o crăpătură i se focalizează roz pe pulă.

Un prisos de rușine brută, rozalie spre zarea de un albastru pastelat, în care podișuri întinse, oțelite izbesc cerul năruit.

— E-n regulă.

Domnul strigă prin tine, sămânță ruginită de trei mii de ani...

O grindină din cranii de cristal, și din seră au rămas doar cioburile în lumina lunii de iarnă...

Femeia americană a lăsat în urmă o adiere de otravă, în aerul jilav al unui garden-party din St. Louis.

Piscină acoperită de o mâzgă verzui într-o grădină franceză părăsită. O broască uriașă suferindă se ridică încet din apă, pe o terasă de mâl, și cântă la clavecin.

Un Sollubi dă buzna în bar și începe să-i lustruiască pantofii Sfântului cu unsoarea de pe nas... Sfântul îi dă nervos un șut în gură. Sollubiul țipă, se rotește și se cacă pe pantalonii Sfântului. Apoi țâșnește în stradă. Un pește se uită după el gânditor...

Sfântul îl cheamă pe șef: „Ce Dumnezeu, Al, ce crâșmă ordinară ții? Pantalonii mei Dégagé nou-nouți..."

— Îmi pare rău, Sfinte. Mi-a scăpat.

(Sollubii sunt o castă de intușabili din Arabia, renumiți pentru abjecția lor. Cafenelele de lux sunt dotate cu Sollubi care le dau limbi clienților în timp ce iau masa — scaunele fiind prevăzute cu găuri în acest scop. Cetățenii care vor să fie umiliți și degradați totalmente — mulți oameni își doresc în zilele noastre așa ceva, sperând, cum ar veni, să muște din cașcaval — se oferă pentru contact homosexual pasiv la o tabără de Sollubi... Nimic nu se poate compara cu așa ceva, îmi spun ei... De fapt, Sollubi tind să devină înstăriți și cu nasul pe sus, și să-și piardă abjecția nativă. Care e originea intușabililor? Poate o castă preoțească decăzută. De fapt, intușabilii îndeplinesc o funcție preoțească, luând asupra lor toată abjecția umană.)

A.J. dă ture prin piață într-o pelerină neagră și cu un șoim pe umăr. Se oprește lângă o masă de agenți.

— Tre' s-o auziți pe-asta. Un puști de cinșpe ani din Los Angeles. Tatăl decide că e momentul să tragă și el la buci. Băiatul stă-ntins pe gazon citind benzi desenate, tatăl iese și zice: „Fiule, uite douăj'de dolari: du-te la o curvă ca lumea și trage-i la buci". Se duc cu mașina până la un stabiliment a-ntâia și tatăl zice: „În regulă, fiule. De-aici încolo mergi pe cont propriu. Sună și, când vine femeia, dă-i banul și spune-i că vrei să-i tragi la buci". „Corect, tăticu." După vreun sfert de oră puștiul iese. „Așa, fiule, ai tras și tu la buci?" „Daaa. Putoarea vine la ușe și-i zic că vreau să-i trag la buci, și-i marc paraiu'. Am urcat în coșmelia ei și și-a dat jos ambalajul. Mi-am scos arma, am ochit și-am tras, fix în bucă, uite-aici o bucățică cu o alică. A

făcut o gălăgie de-a trebuit să-mi scot pantoful și s-o bat în cap până i-au dat creierii pe-afară. Dup-aia i-am băgat-o la blană, să mă răcoresc."

Rămân doar oasele râzând, carnea dusă peste dealuri și văi cu vântul din zori, și șuierul trenului. Problema nu ne este necunoscută, și nevoile alegătorilor noștri ne sunt mereu prezente în minte, fiind locul lor de reședință, și cine poate-ncălca o concesiune sinaptică pe nouăzeci și nouă de ani?

Încă o rață din aventurile lui Clem Nemâncatul, Defectiv Particular:

— Deci, intru în crâșmă și curva asta stătea la bar, și îmi zic: „Mamă, nene, te-ai făcut damă de lux". Adică o mai văzusem pe putoare 'nainte. Deci întâi n-o bag în seamă, pe urmă văz că-și freacă picioarele-ntre ele și ridicându-le pe după cap, îl trage-n jos și-și face, să zic, ceva la genu' duș cu o șmecherie care-o scoate pe nas, într-un fel care nu poa' să treacă neobservat.

Iris — jumate chinezoaică, jumate negresă — dependentă de dihidroxiheroină — își trage-o doză la fiecare sfert de oră, drept pentru care își lasă pipete și ace-nfipte peste tot. Acele îi ruginesc în carnea uscată, care, pe alocuri, a crescut pe deasupra dispozitivului, formând un chist neted, verde-maroniu. Pe masă în față are un samovar cu ceai și un coș cu zece kile de zahăr nerafinat. Nimeni n-a văzut-o vreodată să mânce altceva. Singurul moment în care aude ce i se spune sau vorbește e înainte de injecție. Apoi face o remarcă plată, factuală despre propria persoană.

— Am o ocluzie la găoază.

— Mi se scurge o zeamă verzuie oribilă din pizdă.

Iris e unul dintre proiectele lui Benway. „Corpul omenesc poate funcționa numai cu zahăr, ce mama naibii... Cunosc că unii dintre eminenții mei colegi, care încearcă să-mi diminueze și să-mi minimalizeze opera de geniu, pretind că pun, pe-ascuns, vitamine și proteine în zahărul lui Iris... Îi provoc pe acești labagii nemaipomeniți să se târasc-afară din latrinele lor și să facă o analiză pe loc a zahărului și ceaiului lui Iris. Iris e o pizdă americană sănătoasă. Dezmint categoric că s-ar hrăni cu spermă. Permiteți-mi să folosesc această ocazie ca să mă declar un om de știință onorabil, nu un șarlatan, un rătăcit sau vreun pretins făcător de minuni... N-am afirmat niciodată că Iris ar putea subzista exclusiv pe bază de fotosinteză... N-am spus că ar putea să respire în bioxid de carbon și să scoată oxigen — mărturisesc că am fost tentat să încerc, oprit fiind, desigur, de etica medicală... Pe scurt, calomniile mârșave ale josnicilor mei adversari se vor întoarce asupră-le și-și vor găsi cuibul ca un ciripitor călător."

Tithon — în mitologia greacă — fiul lui Laomedon din Troia, de care se îndrăgostise zeița Eros. Aceasta a cerut ca Tithon să devină nemuritor, dar a uitat să ceară să i se confere și tinerețea veșnică. Când acesta a îmbătrânit, zeița l-a transformat în greiere.

Substanță a cărei existență a fost postulată de psihanalistul american Wilhelm Reich; acesta considera că orgonii sunt prezenți peste tot și că sunt încorporați de ființele umane, fiind elementul care face posibilă viața sexuală și activitatea psihică.

Femei și bărbați de rând

Dejun al Partidului Naționalist pe o terasă deasupra Pieței. Țigări de foi, scotch, râgâieli politicoase… Liderul Partidului umbă-ncolo și-ncoace îmbrăcat în djellaba, fumând un trabuc și bând scotch. Poartă pantofi englezești scumpi, șosete țipătoare, jartiere, picioare păroase, musculoase — aspect general de gangster de succes travestit.

L.P. (arătând cu un gest teatral): Ia uită-te-n partea aia. Ce vezi?

LOCOTENENTUL: Ă? Păi, Piața.

L.P.: Ba nu. Vezi bărbați și femei. Femei și bărbați de rând, văzându-și de treburile lor zilnice, de rând. Ducându-și viețile de rând. De asta avem nevoie…

Un copil al străzii se cațără peste balustrada terasei.

LOCOTENENTUL: Nu, nu cumpărăm niciun prezervativ folosit! Tai-o!

L.P.: Stai!… Vino, puștiule. Ia loc… Ia o țigară… Pune-ți de băut.

Îi dă ture băiatului ca un motan în călduri.

— Ce părere ai despre francezi?

— Ăă?

— Francezii. Ticăloșii de coloniști care-ți sug globulele vii.

— Domnu', costă două sute de franci să mi se sugă globula. N-am coborât tariful din anul ciumei bovine, când au murit toți turiștii, chiar și scandinavii.

L.P.: Vezi? Ăsta e adevăratul copil de pe stradă, necosmetizat.

— Știți să-i mirosiți, șefu'.

— M.I.[14] nu se-nșală niciodată.

L.P.: Atunci, puștiule, s-o luăm așa. Francezii te-au deposedat de dreptul tău nativ.

— Vreți să spuneți ca la Cooperativa de Credit Amiciția?… Îl au pe eunucu' ăla egiptean știrb de le face treaba. Și-nchipuie că provoacă mai puține obecții, 'nțelegi matale, 'și dă totdeauna pantalonii jos să-și arate starea. „Nu-s decât un bătrân eunuc sărac care-ncerc să-mi scot ceva să am de prafuri. Doamnă, aș vrea să vă ofer o prelungire la rinichiu' ăla artificial, doar că tre' să-mi fac treaba… Deconectați-o, băieți.“ Își arată gingiile, într-un rânjet slab… „Nu degeaba mă știe lumea de Nellie Recuperatorul.“

Așa c-o deconectează pe maică-mea, hodoroaga bătrână, și ea se umflă și se-nnegrește, și toată piața pute-a pișat, și vecinii se vaită la Comisia pentru Sănătate

Publică, și tata zice: „E voia lui Allah. N-o să mai pișe avutul meu pe apa Sâmbetei“.

Oamenii bolnavi îmi fac scârbă. Când vreun cetățean începe să-mi povestească despre cancerul lui la prostată sau septul lui infectat cum varsă secrețiile alea purulente, îi zic: „Crezi că mă-nteresează pe mine despre beteșugul tău hidos? Nu mă-nteresează câtuși de puțin“.

L.P.: Bine, *bine*. Destul… Îi urăști pe francezi, nu-i așa?

— Dom' șef, eu urăsc pe toată lumea. Doctorul Benway zice că e ceva metabolic, că am starea asta-n sânge… Mai ales arabii și americanii o fac… Doctorul Benway prepară seru ăla.

L.P.: Benway e un agent occidental infiltrat.

L.1: Un jidan francez desfrânat…

L.2: Un porc de câine de negrotei evreu comunist…

L.P.: Gura, tâmpiților!

L.2: Scuze, șefu'. Sunt după o staționare la Dezintoxicare.

L.P.: Feriți-vă de Benway. (Aparte: Mă-ntreb dacă o să pună botul. Sunt atât de primitivi, că nici nu-ți dai seama…) V-o spun confidențial, lucrează cu magie neagră.

L.1: Are djinnul ăla în el.

— Mna… Deci, aveam întâlnire cu un client american clasa-ntâi. Un tip chiar rasat.

L.P.: Nu știi că e o rușine să-ți pui curul la bătaie pentru pule străine necredincioase?

— Mă rog, e un punct de vedere. Distracție plăcută.

L.P.: Asemenea.

Băiatul iese.

L.P.: Sunt cazuri fără speranță, vă spun eu. Fără speranță.

L.1: Ce-i cu serul ăla?

L.P.: Nu știu, dar sună rău. Am face bine să punem un detector de direcție telepatic pe urmele lui Benway. Omul nu inspiră încredere. E capabil de aproape-orice… Să transforme un măcel într-o orgie sexuală…

— Sau într-o glumă.

— Exact. Genul 'telectual… Fără principii…

MENAJERA AMERICANĂ (desfăcând o cutie de Lux): De ce n-o avea un ochi electric cutia să se deschidă când mă vede și să se-nmâneze singură la

Automatu-ndemânatic car' s-o ia și s-o și deșerte-n apă... Automânaticu' e dereglat total de joi încoa', s-a dat la mine și io n-am marșat la treaba asta deloc... Și Unitatea de Gunoi care s-a obrăznicit, și mixerul bătrân și scârbavnic tot încercând să mi se bage pe sub fustă... Am răcit îngrozitor, și m-am constipat de tot la intestine... O să mă combin pân' la urmă cu automânaticu', să-mi facă el o spălătură.

AGENTUL COMERCIAL (ceva între un Latah agresiv și Emițător timid): Ți-amintești când umblam prin țară cu K.E., tipul ăl mai tare-n idei la *gadget*-uri.

„Gândește-te!" o plesnea el. „Un separator pentru smântână la tine-n bucătărie!"

„K.E., mi se-nvârtește creierul numai când mă gândesc."

„Peste cinci, poate zece, da, poate douăzeci de ani... Dar va veni."

„O s-aștept, K.E... Oricât ar dura, o s-aștept. Când primii pe listă vor fi chemați, să știi că voi fi acolo."

K.E. a fost cel care a lansat trusa Caracatiță pentru Saloane de Masaj, Frizerii și Băi Turcești, cu care poți efectua o spălătură intestinală, un masaj imoral, o șamponare, în același timp făcându-i clientului pedichiura și scoțându-i punctele negre. Și Trusa Doctor „Se Face" pentru practicienii ocupați, care-ți extrage apendicele, astupă hernia, scoate o măsea de minte, operează hemoroizii și te circumcide în același timp. În fine, K.E. e agentul atomic, dacă termină trusele Caracatiță e-n stare, din pur avânt, să vând-o trusă Doctor „Se Face" la o frizerie și cetățeanul client se trezește cu hemoroizii rași...

„Doamne, Homer, ce stabiliment e ăsta al tău? Sunt spart la cur."

„Pe onoarea mea, domnu', voiam doar să administrez spălătura noastră intestinală bonus, gratis și promoțional de Sărbători. K.E. mi-o fi vândut din nou altă trusă, se vede treaba..."

CURVA MASCULINĂ: Câte tre' să-nghită băiatu' în meseria asta! Mamă, Doamne! Ce propuneri mi-e dat s-aud, nu ți-ar veni să crezi... Vor să se joace de-a latahu', vor să se-amestece cu protoplasma mea, mă vor păpușă de ceară, vor să-mi sugă orgonii, vor să-mi ia experiența trecută și să-mi lase amintiri vechi care mă dezgustă...

I-o trag cetățeanului ăsta și-mi zic: „În sfârșit, un gagiu sănătos"; dar când îi vine orgasmul se transformă într-un fel de crab înfiorător... Îi zic, „Frate, nu-s obligat să-ndur și procedeul ăsta... Po' să-ți prezinți chestia asta la Walgreen". Unii

n-au stil deloc. Alt infect bătrân stă pur și simplu și-o face telepatic până se slobozește-n țoale. Ce scârbos.

Găozarii dau înapoi într-o stare de confuzie teribilă, până la marginea rețelei sovietice, unde cazacii îi spânzură pe partizani în jelania turbată a cimpoaielor și băieții defilează pe Fifth Avenue la întâlnirea cu Jimmy Walkover care-i așteaptă cu cheile Regatului, fără legătoare, du-le aruncate de-a valma-n buzunar...

De ce ești așa palid și ofilit, frumosule bulangiu? Iz de lipitori moarte într-o conservă goală ruginită pe rana deschisă, sug trup și sângele și oasele lui Iisuuuuus, îl lasă paralizat de la brâu în jos.

Produ-ți formularele, puștiule, la bătrânul tău protector, trecut proba acu' trei ani și știu rezultatele exacte la Turneul Final.

Traficanți de prematuri se iau după o vacă gravidă pe cale s-o apuce durerile facerii. Țăranul intră în *couvade*[15], se rostogolește urlând prin balegă. Veterinarul se luptă cu un schelet de vacă. Traficanții se mitraliază între ei, sărind printre mașinile agricole și silozurile, containerele, pătulele și jgheaburile dintr-un vast hambar roșu. Vițelul se naște. Forțele morții se dizolvă-n zori. Un băiat de la fermă îngenunchează cu devoțiune — gâtlejul îi palpită în soarele care se înalță.

Trăgători așezați pe treptele tribunalului așteptând Legătura. Țăranoi cu pălării Stetson negre și blugi Levis uzați leagă un puști negrotei de un felinar vechi și toarnă benzină aprinsă peste el... Drogații se reped și trag adânc fumul de carne în plămânii lor suferinzi... Simt cu adevărat o ușurare...

OFIȚERUL DE STARE CIVILĂ: Stăteam va să zică în fața la magazinul lui Jeff în Pizda Linsă cu scula dreaptă ca un pin în Levișii mei, săltând în soare... Ei bine, bătrânu doctor Scranton trece pe-acolo — unul dintre băieții valabili, nu există-n toată valea un om mai ca lumea. Are un prolaps la găoz și când vrea să și-o tragă îți prezintă curul după un metru de in-tes-tin... Când are-o pornire, poa' să scoată o bucată de maț din cabinet fix pân' la berăria lui Roy, și palpează primprejur dup-o sculă, bâjbâie pur și simplu ca un vierme orb... Deci, doctor Scranton îmi vede scula, și se-oprește ca un câine când ochește vânatul și-mi zice, „Luke, pot să-ți iau pulsul de-aici".

Browbeck și Seward cel tânăr se luptă cu castratoare de porci prin grajduri, cuști și cotețe tropotind... cai nechezând, cu dinți mari și galbeni, dezgoliți, muget de vaci, urlete de câini, pisici copulând și țipând ca bebelușii, un țarc de porci enormi, cu țepii zbârliți, pârțâie dezaprobator din râturi. Browbeck Nesigurul a căzut sub sabia lui Seward cel Tânăr, își ține-n pumn intestinele-

albastre împroșcate din crestătura de douăzeci de centimetri. Seward cel Tânăr îi retează pula lui Browbeck și o ridică, fremătândă, în lumina rozalie, încețoșată a răsăritului...

Browbeck țipă... frâne de metrou scuipă ozon...

— La o parte, oameni buni... La o parte.

— Se spune că a fost împins de cineva...

— Se mișca de colo-colo, nesigur pe picioare, ca și cum nu mai vedea bine.

— Prea mult fum în ochi, pesemne.

Mary Guvernanta Lesbiană a alunecat pe un tampon plin de sânge și s-a prăbușit pe podeaua localului... Un poponar de două sute de kile o calcă-n picioare pân-o omoară, nechezând cu patimă...

Cântă într-un *falsetto* oribil:

Seva roadelor mâniei izvorâtă-i de sub pașii-i
Paloșul îi dănțuiește străpungând în piepți vrăjmașii.

Scoate o sabie de lemn aurit și o agită prin aer. Corsetul i se desprinde și zboară șuierând în panoul de darts.

Sabia bătrânului toreador se-ncovoie pe os și șuieră prin inima Espontaneo-ului, țintuindu-i darurile neprihănite pe panou.

— Deci, acest poponar dichisit sosește la New York din Pizda Linsă, Texas, și e ăl mai spilcuit și pizdos dintre poponari. E luat în gheară de femei bătrâne, genul de ghiftuite cu tineri pe invers, prădătoare știrbe și decrepite, prea slabe și prea-ncete ca să doboare alt vânat. Tigroaicele mâncate de molii devin sută-n sută homofage... Dar cetățeanul de față, fiind un poponar cu ștaif, dibace de felul lui, se-apucă de făcut podoabe și tot felul de giuvaiericale. Fieșce mortăciune bătrână și bogată din Marele New York vrea să-și facă la el bijuurile, iar el scoate bani buni, piese a-ntâia, El Morocco, Stork, dar timp pentru sex — pauză, și tot timpul grija pentru reputație... Începe să parieze la cursele de cai, părându-i-se, Dumnezeu știe de ce, că pariatul la curse are ceva bărbătesc, și-și închipuie că-i va da bine la imagine s-apară la marginea pistei. Nu sunt mulți poponarii care pariază la curse, și cei care pariază pierd mai mult decât alții, o fac aiurea, se-aruncă și insistă tocmai când le merge nasol și-o lasă moale când sunt în vână și-ncepe să le intre... care asta le e și schema vieții... orice copil știe că există o regulă la pariuri: câștigul și pierderea vin în serie. Insistă când câștigi, trage-o pe dreapta când pierzi. (Am cunoscut odată un poponar care dădea cu jula din casă — nu toată grămada de

două mii odată, scos sau căzut. Nu era Gertie unul de-ăștia... O, nu potul cu totul...)

Deci pierde azi, pierde mâine, pierde și răspoimâine. Într-o zi tocmai dau să pun-o piatră-ntr-o garnitură, când ce era sortit să se-ntâmple se-ntâmplă. „O s-o-nlocuiesc mai încolo, negreșit." Faimoasele ultime cuvinte. Așa că toată iarna, unul după altul, diamantele, smaraldele, perlele, rubinele și safirele lumii bune o iau spre casa de amanet, schimbate cu piese pe nașpa...

Și la deschiderea stagiunii la Metropolitan o hârcă arătând — crede ea — splendid cu tiara ei de diamante. Unde se-apropie altă curvă bătrână și zice:

— Vai, Miggles, ești așa deșteaptă... să ți le lași pe-alea adevărate acasă... Suntem chiar nebune să ieșim așa, punându-ne soarta la-ncercare.

— Te-nșeli, dragă. Astea *sunt* adevărate.

— Ba *nu* sunt, Miggles, ce Dumnezeu... dacă vrei, întreabă-ți bijutierul... sau, ce spun, întreabă *pe cine vrei*. Ha ha haaaa.

Așa că e convocat degrabă un sabat. (Lucy Bradshinkel, ia uită-te la ale tale smaralde.) Toate vrăjitoarele bătrâne își examinează pietrele cum și-ar descoperi un cetățean semne de lepră pe corp.

„Rubinul meu oriental purpuriu!"

„Upoalele miele niegre!" Cățea bătrână, măritată cu atâția gălbejiți și bronzați, de nu mai știi când vorbește pe gură și când pe cur.

„Safirul meu regal!" se tânguie o *poule de luxe*. „E terribil, e îngrrozitor!"

„Sunt de la Woolworth[16], fără niciun dubiu..."

„E un singur lucru de făcut. O să chem poliția", zice o băbătie căpoasă, hotărâtă; o ia tropăind prin cameră pe tocurile ei joase și cheamă gaborii.

Homalăul primește o dublă la popreală; și-n garsonieră face cunoștință cu un gagiu, ceva de genul curvă de doi bani, și dragostea se ivește sau cel puțin un facsimil în măsură a convinge părțile-n cele ce privește tot ce e ascuns de-o parte și de cealaltă. Și, după cum o cere desfășurătorul, ies cam în același timp și trag într-un apartament în Cartierul de Est... Masă, casă, joburi cinstite, fără pretenții... Brad și Jim cunosc deci fericirea pentru prima oară.

Forțele răului intră în scenă... Lucy Bradshinkel a venit să spună că a iertat tot. Are încredere în Brad și vrea să-l instaleze într-un atelier. Sigur, va trebui să se mute în centru... „Locul ăsta e imposibil, dragă; iar prietenul tău..." Și un șmecher de oraș îl vrea pe Jim șofer. O treaptă mai sus, pricepi? O ofertă de la un tip pe care de-abia dacă-l cunoaște.

Se va întoarce Jim printre infractori? Va sucomba Brad la lingușeala unui vampir îmbătrânind, cu colți nesătui?… De prisos s-o mai spunem, forțele răului sunt puse pe fugă și ies din scenă mârâind și bodogănind malefic.

„Lu' Șefu' n-o să-i placă treaba asta."

„Nu știu de ce mi-am pierdut atâta vreme cu tine, găozar de doi bani, țoapă ce ești."

Băieții stau la fereastra locuinței, ținându-se pe după umeri și privind către Podul Brooklyn. Un vânt cald de primăvară ciufulește buclele negre ale lui Jim și părul fin vopsit cu henna al lui Brad.

— Ia spune, Brad, ce-avem la cină?

— Du-te dincolo și așteaptă.

Brad îl gonește în joacă pe Jim din bucătărie și își pune șorțul.

Meniul este pizda lui Lucy Bradshinkel în sânge și tampoane kotex papillon. Băieții mănâncă veseli, privindu-se în ochi. Sângele li se scurge pe bărbie.

Zorii albaștri ca flacăra traversează acum orașul… Grădinile sunt curățate de fructe, și cenușarele-și scot la iveală morții sub glugi…

„Știți cumva-ncotro e Tipperary, Doamnă?"

Peste dealuri și văi, spre boscheții din Kentucky… Prin făina de oase-mprăștiată pe pajiști, până la iazul înghețat în care carași aurii suspendați îl așteaptă pe veneticul[17] primăvăratic.

Craniul urlător urcă de-a dura pe scara de serviciu, smulge cu dinții pula soțului abătut de la calea dreaptă și profită fără milă de durerea de ureche a soției ca să facă ce nu se cuvine. Junele pifan își trage pe el un vânt din sud-vest și-și omoară nevasta-n bătaie la duș.

BENWAY: N-o lua așa-n tragic, copile… *Jeder macht eine kleine Dummerheit.* (Oricine mai face câte-o prostioară.)

SCHAFER: Vă spun că nu pot scăpa de un sentiment… în fine, malefic, în privința asta.

BENWAY: Aiureli, băiete… Suntem oameni de știință… de știință pură. Cercetare dezinteresată, și blestemat fie cel care țipă: „Opriți-vă, *e prea mult!*" Asemenea oameni nu sunt altceva decât niște nasoi care strică cheful.

SCHAFER: Da, da, desigur… și totuși… nu pot să-mi scot duhoarea asta din plămâni…

BENWAY (iritat): Niciunul dintre noi nu poate... N-am mirosit niciodată ceva care s-aducă măcar de departe cu asta... Unde rămăsesem? A, da, ce rezultat ar avea administrarea de curara și plămân artificial în timpul maniei acute? E posibil ca subiectul, incapabil să se elibereze de tensiune prin activitate motorie, să sucombe pe loc precum un șoarece tropical. Interesantă cauză a morții, nu?

Schafer nu urmărește. „Știți", zice el, cu impulsivitate, „cred c-o să mă-ntorc la simpla chirurgie pe stil vechi. Corpul omenesc este de-o ineficiență scandaloasă. În loc de-o gură și-un anus care se pot defecta, de ce n-ar exista un singur orificiu bun la toate prin care să mănânci și să elimini? Putem să ferecăm nasul și gura, să înlocuim stomacul, să facem o gaură de aerisire direct în plămâni, unde ar fi trebuit să fie de la-nceput..."

BENWAY: De ce nu o deschizătură bună la toate? Ți-am povestit vreodată despre tipul care și-a învățat găoaza să vorbească? Tot abdomenul i se mișca-n sus și-n jos, bășind cuvinte, înțelegi? Nu semăna cu nimic din ce mi-a fost dat să aud.

Vorbirea asta din cur avea un soi de frecvență viscerală. Te lovea fix în măruntaie, ca atunci când tre' să ieși afară cum ar veni. Când bătrânu' intestin gros îți dă coate și simți un fel de răceală pe dinăuntru, și știi că tot ce-ai de făcut e să-i dai drumul? Va să zică, vorbirea asta te lovea direct acolo, în pântece, un sunet greoi, apăsător, cu bulbuci, un sunet căruia-i simțeai *mirosul*.

Tipul lucra pentru un circ ambulant, mă-nțelegi, și treaba a pornit ca un fel de reprezentație inedită de ventriloc. Chiar distractiv, la-nceput. Avea un număr căruia-i zicea *Mai bunul „Ole"*, să mori de râs, pe cuvânt. Am uitat cea mai mare parte, dar era spirt. De-astea: „Mai ești p-acolo, bătrâne?" „Țț, am plecat să mă ușurez".

După o vreme, curul a-nceput să vorbească de capul lui. Tipul intra-n scenă fără nimic pregătit și curul improviza și-i dădea replici la caterincă una după alta.

Apoi i s-au dezvoltat un soi de cârlige curbate, mici și tocite, în chip de dinți, și a-nceput să mănânce. Tipului i s-a părut mai întâi ceva simpatic, și a elaborat un număr bazat pe chestia asta, dar găoaza a-nceput să-i roadă pantalonii ca să iasă la lumină și să ia cuvântul pe stradă, să țipe că vrea drepturi egale. Se mai și-mbăta, și se punea pe văicăreli de bețivan cum că nimeni n-o iubește și că vrea să fie pupată la fel ca orice altă gură. În final, bătea câmpii tot timpul, zi și noapte, îl auzeai pe tip din capătul celălalt al cartierului urlând la ea să tacă dracului, lovind-o cu pumnii, și înfigând lumânări în ea, dar nimic nu era de-ajutor și găoaza i-a zis: „Ba tu o să taci, până la urmă. Nu eu. Pentru că nu mai avem nevoie de tine pe-aici. Pot să vorbesc și să mănânc și să mă cac".

După asta a-nceput să se trezească dimineața cu o gelatină transparentă ca o coadă de mormoloc acoperindu-i gura. Gelatina asta era ceea ce oamenii de știință numesc T.N.D., țesut nediferențiat, care poate să crească în orice parte a corpului omenesc. Și-o smulgea de pe gură și bucățile îi rămâneau lipite de mâini precum napalmul aprins și creștea acolo, creștea oriunde pica un strop din ea. Astfel, în cele din urmă, gura i-a fost complet ferecată, și tot capul i s-ar fi amputat spontan (știai că-i o boală care apare în unele părți ale Africii, numai la negri, care se manifestă prin amputarea spontană a degetului mic de la picior?) — dacă nu erau ochii, mă-nțelegi. Asta-i o treabă pe care găoaza *nu* poa' s-o facă, văzul. Avea nevoie de ochi. Dar conexiunile nervoase erau blocate, infiltrate și atrofiate, astfel încât creierul nu mai putea să dea ordine. Era prizonier în craniu, pecetluit. O vreme zăreai în străfundul ochilor suferința tăcută, neajutorată a creierului, apoi, în cele din urmă, creierul a murit, pesemne, căci ochii *s-au stins*, și mai exista în ei tot atâta simțire cât într-un ochi de crab la capăt de peduncul.

E sexul care trece de cenzură, se înghesuie printre birouri — căci există întotdeauna un spațiu *printre*, în cântecele la modă și-n filmele de serie B, dezvăluind putregaiul primordial al Americii, țâșnind ca puroiul dintr-un furuncul spart, împroșcând în toate părțile cu stropi din ăștia de T.N.D. care se dezvoltă într-o formă de viață degenerată, ca un cancer, reproducând o imagine hidoasă la nimereală. Unele alcătuite în întregime din țesut erectil, ca de penis, altele — viscere abia acoperite de piele, ciorchini de câte 3-4 ochi la un loc, zigzag de guri și găoaze, fragmente umane amestecate și împrăștiate cum pică.

Rezultatul final al reprezentării celulare depline este cancerul. Democrația este canceroasă, și cancerul ei sunt birourile. Un birou prinde rădăcini oriunde pe cuprinsul statului, devine malign precum Biroul pentru Narcotice, și crește și crește, reproducând mereu propria speță, până când, dacă nu e controlat sau extirpat, ajunge să-și sufoce gazda. Birourile nu pot trăi fără o gazdă, fiind adevărate organisme parazitare. (O cooperativă, pe de altă parte, *poate* trăi fără stat. Aceasta este calea de urmat. Constituirea unor unități independente, care răspund nevoilor oamenilor care iau parte la funcționarea fiecăreia dintre ele. Un birou operează după principiul opus, inventarea de nevoi pentru a-și justifica existența). Birocrația e greșită, ca și cancerul, o abatere de la cursul evoluției umane — potențialitate și diferențiere nelimitată, acțiune spontană independentă — către caracterul parazitar deplin al unui virus.

(Se crede că virusul este o degenerare a unei forme de viață mai complexe. Se poate ca odată să fi fost capabil să ducă o viață autonomă. Acum a decăzut la

marginea dintre materia vie și cea moartă. Poate prezenta trăsături proprii vieții doar într-o gazdă, dar numai folosindu-se de viața altuia — o renunțare la viața însăși, o cădere către starea de mașină anorganică, inflexibilă, spre materia moartă.)

Birourile mor când structura statului se prăbușește. Sunt tot atât de neputincioase și nepregătite pentru existența independentă ca o tenie scoasă din mediul ei, ca un virus care și-a ucis gazda.

Am văzut odată, în Timbuktu, un puști arab care putea cânta la fluier cu fundul, și poponarii mi-au spus că era un adevărat în pat. Știa să interpreteze o melodie de-a lungul organului, atingând punctele erogene cele mai sensibile, care, evident, diferă de la un individ la altul. Fiecare amant avea propria sa temă muzicală care i se potrivea și-l ducea la climax. Puștiul era un mare artist când era vorba de improvizat variații și climaxuri deosebite, unele pe note-n tonalități neștiute, contrapuncte și-mpletiri de aparente dezacorduri care se-ntretăiau dintr-odată și se ciocneau cu un impact dulce, fierbinte, amețitor.

Terminus „Umflatu'" a organizat o hăituială de babuini-cu-curu'-roș pe motociclete.

Vânătorii s-au adunat pentru micul dejun vânătoresc în Barul Roiul, unde se-adună de obicei bulangii cu pretenții. Vânătorii defilează prin zonă cu aere de narcisism cretin, îmbrăcați în geci de piele neagră și cu centuri cu ținte, încordându-și mușchii ca să-i pipăie poponarii. Cu toții poartă apărătoare genitale enorme. Când și când, câte unul trântește un poponar la pământ și se pișă pe el.

Beau punchul Victoriei, compus din paregoric, extras de cantaridă, rom extra, coniac Napoleon și spirt solid. Punchul este servit dintr-un imens babuin de aur, scobit pe dinăuntru, ghemuit și schimonosit de groază, încercând să apuce o suliță care-i pătrunde sub coaste. Îi răsucești coaiele și punchul îi țâșnește din pulă. Periodic, *hors-d'oeuvres* fierbinți pică din curul babuinului cu un zgomot puternic de pârț. Când se-ntâmplă asta, Vânătorii hohotesc bestial, iar poponarii țipă și se contorsionează.

Conducătorul Vânătorii este Căpitanul Everhard, care a fost dat afară din Regimentul 69 al Reginei pe motiv că a palmat un suspensor în timpul unei partide de pocher pe dezbrăcate. Motociclete care se-nclină, sar, se dau peste cap. Babuini care scuipă, țipă, se scapă pe ei, în luptă corp la corp cu Vânătorii. Motoare fără călăreți rătăcind prin praf ca niște insecte șchioape, atacând babuini și Vânători...

Liderul Partidului sosește triumfător prin uralele mulțimii. Un bătrân distins se scapă pe el la vederea sa și-ncearcă să se sacrifice sub roțile mașinii.

LIDERUL PARTIDULUI: Nu-ți sacrifica bătrâna persoană secătuită sub roțile Buick-ului meu Roadmaster decapotabil nou-nouț, cu pneuri speciale, geamuri hidraulice și tot dichisul. E o jmecherie arăbească ieftină — ai grijă la accentu-ți, Ivan — păstreaz-o pentru-ngrășăminte... Te-ndrumăm către departamentul amenajare și conservare spre a-ți aduce la-mplinire demnul țel...

Scândurile pentru spălat coboară, și cearșafurile sunt trimise la curățat ca să-și lepede petele cele vinovate — Emanuel proorocește o A Doua Venire...

E un băiat de cealaltă parte a râului cu un cur ca o piersică; dar vai, să-not eu nu știu, și dusă-i Clementina.

Trăgătorul se așază cu acul gata să capteze mesajul sângelui, și șmenarul îl pipăie pe fazan cu degete de ectoplasmă putredă...

Ora de Sănătate Mentală a Doctorului Berger... *Fade out*.

TEHNICIANUL: Ascultă-mă acum, o spun din nou și-o s-o spun încet. „Da" (dă din cap). Și hai cu zâmbetul... *Zâmbetul*. (Își arată placa dentară, într-o parodie hidoasă a unei reclame la pastă de dinți. „Ne plac acadelele, și ne place unul de celălalt. Atât — nimic mai *simplu*." — și fă-o să sune simplu, ca bună ziua, ca viața la țară... Ia-ți un aer bovin, nu poți? Vrei iar la Tabloul de Comandă? Sau la hârdău?

SUBIECTUL (criminal psihopat vindecat): Nu!... Nu!... Ce-i asta, bovin?

TEHNICIANUL: Încearcă s-arăți ca o vacă.

SUBIECTUL (cu meclă de vacă): Muuuu... Muuuu.

TEHNICIANUL (cu o tresărire): Prea mult!! Nu așa! Arată pur și simplu ca un fraier, ca unul picat acum de la coada vacii...

SUBIECTUL: Ca un fazan?

TEHNICIANUL: Mmm... nu tocmai fazan... Nu trage la prădăciune. Cetățean care a suferit un șoc... Știi genul. Emițătorul și receptorul telepatic extirpate. Aspect de băiat sub arme... Atențiune, motor.

SUBIECTUL: Da, ne plac acadelele.

Burta îi ghiorăie tare și îndelung. Saliva îi atârnă pe bărbie...

Doctorul Berger își ridică privirea din niște foi. Arată ca o bufniță evreiască cu ochelari cu lentile negre, lumina îi face rău la ochi: „Cred că e un subiect nepotrivit... Să-l îndrumați la Debarasare".

TEHNICIANUL: Păi, am putea să scoatem ghiorăitul la montaj, să-i punem un dren în gură și...

BERGER: Nu... E *nepotrivit*!

Se uită la subiect cu dezgust, ca și cum acesta ar fi făcut o gafă de neiertat, de genul să se fi căutat de păduchi lați în salon la Prințesă.

TEHNICIANUL (resemnat și excedat): Aduceți-l pe lachele vindecat.

E introdus homosexualul vindecat... Pășește ca și cum ar traversa un aliniament de metal încins. Se instalează în fața camerei și începe să-și lăbărțeze corpul într-o postură câmpenească. Mușchii-și ocupă locul ca niște bucăți autonome dintr-o insectă secționată. O expresie de imbecilitate pură i se așterne, moale și șters, pe chip. „Da", dă din cap și zâmbește, „Ne plac acadelele și ne place unul de celălalt. Atât — nimic mai simplu". Dă din cap și zâmbește, și dă din cap și zâmbește, și —

„Tăiați!" strigă Tehnicianul. Homosexualul vindecat e condus afară, continuând să dea din cap și să zâmbească.

— Mai dați-o o dată.

Consultantul Artistic dă din cap nemulțumit:

— Îi lipsește ceva. Ca să fiu mai precis, îi lipsește sănătatea.

BERGER (sare în picioare): Ete na! E sănătatea-ntrupată!

CONSULTANTUL ARTISTIC (afectat): Vă rog, dacă m-ați putea lămuri în legătură cu acest subiect, sunt cât se poate de bucuros să v-aud, *doctor* BERGER... Dacă domnia voastră cu strălucita dumneavoastră minte puteți duce mai departe acest proiect de unul singur, nu știu de ce mai *aveți nevoie* de un Consultant Artistic.

Iese cu mâinile-n șolduri cântând ușor: „Voi fi pe-aici când tu vei fi plecat".

TEHNICIANUL: Aduceți-l pe scriitorul vindecat... Ce-are? Budism?... A, nu poate vorbi. De ce n-ați zis de la-nceput? (Se-ntoarce spre Berger.) Scriitorul nu poate să vorbească... Supraeliberat, se poate spune. Bine-nțeles, l-am putea dubla...

BERGER (tăios): Nu, n-ar merge nicicum... Trimiteți pe altcineva.

TEHNICIANUL: Ăștia doi au fost băieții mei de suflet. Am făcut o sută de ore peste program cu copiii ăștia pentru care n-am fost încă recompensat...

BERGER: Completează formularul 6090... În triplu exemplar...

TEHNICIANUL: Acum mă-nvățați pe mine ce să completez? Dom' doctor, treaba e, spuneați odată așa: „Să vorbim despre un homosexual sănătos e cum ar veni să zicem de un cetățean cum e perfect sănătos, care suferă de ciroză-n faza terminală". Vă amintiți?

BERGER: Cum să nu. Foarte bine zis, bineînțeles. (Mârâie înveninat.) Nu mă dau scriitor.

Scuipă cuvântul printre dinți cu o ură așa de înveninată, că Tehnicianul se trage un pas înapoi, șocat.

TEHNICIANUL (aparte): Nu-i pot suporta mirosul. Ca un mediu de cultură vechi, în putrefacție... ca pârțurile unei plante antropofage... ca țâțâitul lui Schafer. (Parodiind stilul academic.) Ciudată reptilă... La ce mă refer, domnule doctor, e cum vă puteți aștepta ca un trup să fie sănătos când creierul i-a fost spălat?... Sau, altfel spus — poate un subiect să fie sănătos *in abstentia*, prin împuternicire, cum ar veni?

BERGER (sare-n sus): Am sănătate câtă vreți!... Toată sănătatea din lume! Sănătate cât cuprinde pentru toată lumea și tot pământul! Fac bine pe oricine!

Tehnicianul se uită la el ofuscat. Își amestecă o apă cu bicarbonat, bea și râgâie în palmă. „De douăzeci de ani sunt un martir al dispepsiei."

Drăguțu Lu, tăicuțu' spălat la creier, zice:

— Sunt categoric pentru păsărici, și-așa de muuuult îmi plac... Între noi, fetelor, folosesc Yokohama de la Danny de Oțel, voi nu? Danny Boy nu te lasă niciodată la greu. În plus, așa e mai igienic și eviți to' felu' de contacte teribile care poa' să te lase paralizat de la brâu în jos. Femeile au niște zemuri otrăvitoare...

Așa că i-am zis, cum vă spun, „Dom' *doctor* Berger, să nu-ți închipui că po' să-ți meargă la mine cu frumusețile tale obosite și bătrâne spălate-n creier. Sunt cel mai bătrân bulangiu din Găoaza Babuină de Sus..."

Schimb de-nveliș în stabiliment-sculament unde fete certate cu legea-ți trec în cont naturalul pe seama unei Case Șase Șase Șase și niciun pic de sănătate-n fufele-astea mâncate de putreziciune până la miezul scobit al neconsumatei mele scule. Veniți, ciocănitoarea cântă, și are-un lemn de găurit... Vrabia o doboar-a mea precisă Webley, și-un strop de sânge pliscu-i înroșește.

Lord Jim s-a făcut galben-aprins sub luna spălăcită, sleită a dimineții asemenea unui fum alb pe fundalul albastru, și cămășile șfichiuie-n vântul rece de primăvară pe falezele de calcar de peste râu, Mary, și zorii sunt frânți în două precum fugarul Dillinger pe drumul spre Biograf. Iz de neon și gangsteri atrofiați, iar infractorul veleitar se-mbărbătează ca să spargă o toaletă cu plată trăgând pe nas amoniac dintr-o găleată... „Un șpring", zice. „Dau un șpriț, un șpring vreau să zic. "

LIDERUL PARTIDULUI (preparându-și încă un scotch): Următoarea răzmeriță o să fie-n chip de meci de fotbal. Am importat o mie de Latahi hrăniți cu oase, calitatea-ntâi, din Indochina... Tot ce ne trebuie e un lider pentru toată unitatea.

Mătură masa cu privirea.

LOCOTENENTUL: Da', șefu', nu putem să-i pornim, și dup-aia să se imite unul pe altul ca-ntr-o reacție-n lanț?

Dizeuza se unduiește prin Piață: „Ce să fac-un Latah când e singur?"

L.P.: Asta-i o chestiune tehnică. Va trebui să ne sfătuim cu Benway. Părerea mea personală e c-ar fi nevoie de cineva care să se-ocupe de operațiune de la cap la coadă.

— Nu prea știu, spuse el lipsindu-i calificările și nivelurile cerute pentru a obține numirea.

— Nu au simțăminte, spuse doctorul Benway, sfâșiindu-și pacientul în bucăți. Doar reflexe... Preconizez distragerea.

— Vârsta consimțământului e când învață să vorbească.

— Mici să-ți fie toate problemele, cum i-a spus un pedofil altuia.

— E semn rău, dragă, când se-apucă să-ți probeze hainele și-ți dau senzația aia de sosie.

Un homo descreierat care-ncearcă să smulgă o geacă sport de pe un băiat care vrea s-o taie.

— Geaca mea de cașmir de două sute de dolari, zbiară fetița...

— Deci tipul se combină c-un Latah, vrea să domine pe cineva total, vechea poveste tâmpită... Latahul îi imită toate expresiile și ticurile, și-i absoarbe pur și simplu toată personalitatea, ca o marionetă sinistră de ventriloc... „M-ai învățat tot ce ești... Îmi trebe un nou amigo." Și bietu' Bubu nu poa' să răspundă personal, dat fiind că nu mai are nimic de persoană-n el .

TRĂGĂTOR: Iată-ne deci în acest orășel fără haș, numai pe sirop de tuse.

PROFESOR: Coprofilia... Domnilor... ar putea fi numită, hhmmm... viciul redundanței...

— 20 de ani artist în filme porno, și niciodată nu m-am coborât într-atât încât s-ajung să mimez un orgasm...

— O nasoală de pizdă drogată și-a-nvățat copilul nenăscut cu marfa... Femeile-s nasoale, puștiule...

— Sexul ăsta plat, lucid, părerea mea... e ca și cum ți-ai duce hainele vechi la curățătorie...

— Și fix în focul pasiunii zice: „Ai cumva un calapod de pantofi în plus?"

— Îmi povestește cum 40 de arabi au tras-o-ntr-o moschee și au violat-o, la rând, presupun... Dar n-au disciplină-n ei, se bagă-n față — bine, Ali, treci la coadă. Pe bune, drăguților, cea mai dezgustătoare treabă pe care-am ascultat-o vreodată. Era după ce fusesem violat eu însumi de o bandă de plicticoși dezlănțuiți.

Un grup de naționaliști arțăgoși stă în față la Sargasso, luându-se de poponari și pălăvrăgind în arabă... Clem și Jody intră în scenă îmbrăcați precum Capitalistul într-o pictură murală comunistă.

CLEM: Am venit să ne hrănim din înapoierea voastră.

JODY: Ca să folosim cuvintele Nemuritorului Bard, să ne-nfruptăm din ăști Mauri.

NAȚIONALIST: Scroafă ce ești! Împuțiților! Pui de cățea! Nu vă dați seama că poporul meu suferă de foame?

CLEM: Așa-mi place să-i văd.

Naționalistul se prăbușește mort, otrăvit de ură... Dr. Benway apare precipitat: „La o parte toată lumea, faceți loc să respir". Ia o mostră de sânge. „Mda, asta-i tot ce pot să fac. Când ți-a venit vremea, ți-a venit, și gata."

Pomul de Crăciun călător pe invers scânteiază deasupra grămezilor de gunoi de-acasă, unde băieți și-o iau la labă în toaleta școlii — câte spasme tinere pe vechiul scaun de stejar tocit și lustruit ca un lingou de aur?

Somn prelung în valea de pe Red River, unde ferestre negre și oase de băiețel atârnă-n pânze de păianjen...

Doi poponari negrotei zbiară unul la altul.

POPONARUL I: Taci din gură, javră granulomatoasă de doi bani... Îți zice-ntre băieți Lu cea Scârbavnică.

DIZEUZA: Fata cu pântecu-ncărcat de daruri...

POPONARUL II: Miau, miau.

Își trage o blană de leopard și gheare de oțel.

POPONARUL I: Oho. O femeie de societate.

O taie prin Piață țipând, cu travestitul mârâind și grohăind pe urmele lui.

Clem îi pune piedică unui olog zguduit de convulsii și îi ia cârjele... Îl imită în batjocură, zvârcolindu-se și salivând hidos...

Zgomote de răzmeriță în depărtare — o mie de pomeranieni isterici.

Obloanele magazinelor se trântesc ca niște ghilotine. Pahare și tăvi atârnă-n aer, în timp ce clienții sunt aspirați înăuntru pe valul de panică.

CORUL DE POPONARI: Vom fi cu toții violați. Știu eu, știu eu.

Dau năvală-ntr-o farmacie și cumpără o cutie mare de alifie.

LIDERUL PARTIDULUI (ridicând teatral brațul): Vocea Poporului.

Pearson Valutistul Minune o tunde prin gazon, apucat de comandantul exorbitant al Karmei, ascunzându-se pe un teren viran cu șerpii de câmp, adulmecat în cele din urmă de câinele lesne scrutabil.

Piața e goală, în afară de un bețiv bătrân de naționalitate incertă, leșinat cu capul într-un pisoar. Răsculații dau iama în Piață urlând și zbierând „Moarte Francezilor", și îl sfâșie pe bețiv în bucăți.

SALVADOR HASSAN (contorsionându-se în fața unei încuietori): Uitați-vă doar la aceste expresii, toată minunata ființă protoplasmatică-ntru toate la fel.

Dansează Giga Lichefierii.

Un poponar scheunând cade la podea în orgasm. „Doamne, e prea excitant. Ca un milion de pule pulsând fierbinte."

BENWAY: Aș vrea să le fac o analiză a sângelui la băieții ăștia.

Un bărbat șters, într-un anonimat de rău augur, barbă și chip cenușiu și jellaba maronie ponosită, cântă cu un accent greu de localizat, fără să-și deschidă buzele:

— O, păpușilor, voi, păpușilor mari și frumoase.

Echipaje de poliție cu buze subțiri, nasuri mari și ochi reci cenușii pătrund în piață de pe fiecare stradă de acces. Îi toacă pe răsculați din bastoane, pumni și picioare cu o brutalitate rece, metodică.

Răsculații au fost încărcați și duși cu camioane. Obloanele se ridică și cetățenii din Interzone ies în piața presărată cu dinți și sandale, alunecoasă de la sânge.

Cufărul marinarului decedat e la Ambasadă, și viceconsulul o înștiințează pe mamă.

Nu există... Dimineață... Zori de zi... *n'existe plus*... Dacă știam, vă spuneam bucuros. Oricum o iei, e greșit în Aripa de Est... A plecat pe o ușă invizibilă... Nu aici... Poți să te uiți oriunde... degeaba... *no bueno*... pe combinație și eu... Ințealcă vineli.

(Notă: trăgători de praf de pe timpuri, veterani cu fețe bătucite de intemperiile cenușii ale mărfii, își vor aduce-aminte... Pe la 1920 o grămadă de dealeri chinezi de prin zonă au ajuns la concluzia că Vestul e atât de necinstit, de neîncredere și nașpa, că s-au retras cu toții și când un consumator occidental venea să se-aprovizioneze, spuneau: „Nu este... Ințealcă vineli...")

Abreviere de la „Serviciu Militar de Informații“ (Millitary Intelligence).

Termen din antropologie care desemnează obiceiul întâlnit în unele culturi ca soțul unei femei care naște să se manifeste și să fie tratat ca și cum el ar purta copilul.

Lanț de magazine cu produse ieftine.

În original: *Sqaw Man* — termen de argou învechit care-l desemna pe soțul neindian al unei femei indiene nord-americane.

Islam inc. și partidele din Interzone

Lucram pentru un așezământ cunoscut sub numele de Islam Inc., finanțat de A.J., renumitul Negutător de Sex, care a scandalizat înalta colectivitate internațională când a apărut la balul Ducelui de Ventre deghizat în penis ambulant, acoperit cu un prezervativ imens, inscripționat cu deviza lui A.J.: „Pe-aici nu se trece".

— Cam de prost gust, bătrâne, a spus Ducele.

La care A.J. a replicat:

— S-o iei în cur cu alifie din Interzone.

Era o trimitere la scandalul alifiei care era încă într-o stare larvară pe vremea aceea. Replicile spirituale ale lui A.J. se referă adesea la evenimente din viitor. E un maestru la luat maul cu efect întârziat.

Salvador Hassan O'Leary, Șogunul Căițelor, e și el implicat. Adică una dintre companiile lui subsidiare a oferit contribuții nespecificate, și una dintre personalitățile lui subsidiare este în legătură cu organizația în calitate de consultant fără ca prin asta el însuși să fie în vreun fel angajat în sau asociat la politicile, acțiunile sau obiectivele companiei Islam Inc. Mai trebuie de asemenea menționați Clem și Jody, frații Ergotini care au decimat Republica lui Hassan cu făină otrăvită, Ahmed Autopsie și Hal Hepatită, negustorul de fructe și legume.

O adunătură de Mulahi, Muftii, Husseini, Caizi, Glaouiși, Șeici, Sultani, Oameni Sfinți și reprezentanți ai tuturor facțiunilor arabe imaginabile alcătuiesc baza organizației și participă la întâlnirile de lucru de la care barosanii, prudenți, se țin deoparte. Cu toate că delegații sunt controlați cu atenție la intrare, aceste adunări culminează inevitabil cu turbulențe. Vorbitorii sunt adeseori stropiți cu benzină și arși de vii, sau vreun Șeic necioplit își găurește oponentul cu o mitralieră pe care-o dosise în burta unei oi de companie. Martiri naționaliști cu grenade în cur se amestecă printre participanții la conferință și sar în aer brusc, provocând numeroase victime... Și-a mai fost împrejurarea-n care președintele Ra l-a trântit la podea pe primul-ministru britanic și l-a sodomizat silnic, spectacolul fiind transmis la televizor în toată lumea arabă. Țipete sălbatice de bucurie s-au auzit la Stockholm. În Interzone s-a interzis printr-o ordonanță orice reuniune a Islam Inc. pe o rază de 10 kilometri distanță de oraș.

A.J. — care are, de fapt, o obscură obârșie levantină — s-a dat într-o vreme drept gentleman englez. Accentul lui englezesc a decăzut odată cu Imperiul Britanic, și după al doilea război A.J. a devenit american prin decizia Congresului. A.J. e agent, ca și mine, dar pentru cine sau ce, nimeni n-a putut vreodată să descopere. Se zvonește că reprezintă un trust de insecte uriașe din altă galaxie… Cred că e de partea Factualistă (pe care o reprezint și eu); desigur că ar putea fi un Agent al Lichefierii (programul Lichefierii implică fuziunea finală a tuturor într-un Singur Om printr-un proces de absorbție protoplasmatică). Nu poți fi niciodată sigur de nimeni în branșă.

Acoperirea lui A.J.? Playboy internațional și autor inofensiv de farse. A.J. este cel care a pus peștele piranha în piscina lui Lady Sutton-Smith, și a turnat un amestec de Yage, hașiș și Yohimbine în punch în timpul unei recepții de 4 Iulie la Ambasada Statelor Unite, provocând o orgie. În urma evenimentelor, zece cetățeni cu greutate — americani, evident — au murit de rușine. A muri de rușine este un gest specific indienilor Kwakiutl și americanilor — ceilalți spun pur și simplu „Zut alors“, „Son cosas de la vida“ sau „Allah mi-a tras-o, Atotputernicul…“

Și când Societatea Antifluorid din Cincinatti s-a reunit spre a-și sărbători victoria cu apă pură de izvor, toți dinții le-au căzut după primul toast.

— Și vă zic vouă, frați și surori din mișcarea antifluorid, am dat în această zi o asemenea lovitură în lupta pentru puritate, că nicicând nu vom mai da-napoi… Afară, zic, cu jegoasele fluoride venetice! Vom mătura această țară și-o vom face curată și imaculată ca o crupă-ncordată de băiețel… Vă invit să intonați acum cu mine marșul nostru, *Vechea vadră de Stejar*.

Un izvor e iluminat de proiectoare fluorescente care i se plimbă pe deasupra pictându-l în culori oribile, de tonomat. Șirul de activiști antifluorid trece pe lângă izvor și fiecare își umple un pahar din vadra de stejar…

„Vechea vadră de stejar, vechea căldare de stejar

Egheagleadăzezdeja…“

A.J. contrafăcuse apa, introducând în ea o plantă din America de Sud care transformă gingiile în muci.

(Am auzit despre planta asta de la un bătrân prospector neamț care se stinge din cauza uremiei în Pasto, Columbia. Se presupune că ar crește în zona Putumayo. N-am găsit niciuna. Nu că m-aș fi străduit cine știe ce… Același cetățean mi-a povestit despre un gândac asemănător cu un greiere mare, cunoscut sub denumirea de Xiucutil: „Un afrodiziac atât de puternic, că dacă se-așază unu’

pe tine și nu-ți găsești imediat o femeie, o să mori. I-am văzut pe indieni cum alergau de nebuni și și-o luau la labă după contactul cu acest animal“. Din păcate, niciun Xiucutil n-a tras la mine...)

În seara de deschidere la Metropolitan în New York, A.J., protejat de o substanță contra insectelor, a dat drumul unui roi de Xiucutil.

Doamna Vanderbligh lovind cu programul de sală un Xiucutil: „Oh... Oh!... Ooooooooooo!!!“ Strigăte, geamuri sparte, haine sfâșiate. O revărsare în crescendo de grohăituri, guițaturi, gemete, scâncete și suspine... Duhnet de spermă, pizde, transpirație și iz muced de recturi penetrate... Diamante și blănuri, rochii de seară, orhidee, costume și lenjerie zac împrăștiate pe podea, acoperite de o masă frenetică de trupuri zvârcolindu-se dezgolite.

A.J. a rezervat odată o masă cu un an înainte la *Chez Robert*, unde un gourmet enorm, glacial, urzește cele mai rafinate rețete din bucătăria lumii. Are atâta dispreț și venin în privire că nu o dată câte-un client, copleșit, s-a rostogolit pe podea și s-a scăpat pe el într-un efort convulsiv de a-i intra în voie.

A.J. sosește deci însoțit de șase indieni bolivieni care mestecă frunze de coca între feluri. Și când Robert, cu toată maiestuozitatea sa gastronomică, se-apropie de masă, A.J. ridică privirea și strigă: „Hei, băiatu'! Adă niște ketchup“.

(Alternativă: A.J. scoate o sticlă de ketchup și o varsă deasupra preparatelor *haute cuisine*.)

Treizeci de gurmeți se opresc instantaneu din mâncat. Ai fi putut auzi un *soufflé* căzând. Cât despre Robert, dă drumul unui muget de furie asemenea unui elefant rănit, aleargă la bucătărie și se-ntoarce cu un satâr de măcelar. Somelierul mârâie groaznic, arătându-și colții, cu chipul căpătându-i o nuanță stranie de purpuriu irizat... Sparge o sticlă de șampanie... Brut... '26... Pierre, șeful de sală, apucă un cuțit de tăiat oase. Tustrei îl vânează pe A.J. prin restaurant cu zbierete ininteligibile, inumane, de furie... Mese se răstoarnă, vinuri de soi și bucate neprețuite se împrăștie pe podea... Strigăte de „Linșează-l!“ răsună prin aer. Un gurmet în vârstă, cu ochi injectați și demenți de mandril, meșterește un nod de spânzurătoare din cordonul unei perdele de catifea roșie... Văzându-se în cele din urmă încolțit și într-un pericol iminent de dezmembrare, A.J. își joacă atuul... Își lasă capul pe spate și cheamă porcii; o sută de porci flămânzi pe care-i staționase în împrejurimi dau năvală în restaurant și se-ndoapă cu bucătăria de înaltă clasă. Precum un arbore înalt, Robert se prăbușește, lovit de o congestie, la podea, unde e mâncat de porci: „Bietele animale, nu știu să-l aprecieze cum trebuie“, spune A.J.

Fratele lui Robert, Paul — retras până atunci la un balamuc de provincie — își face apariția și preia restaurantul, oferind ceva ce el numește „bucătărie transcendentală“... Calitatea mâncării decade imperceptibil, până când ajunge să servească literalmente gunoi, clienții fiind prea intimidați de reputația lui *Chez Robert* ca să protesteze.

Mostră de Meniu:
Supă Limpede din Pișat de Cămilă cu Fiertură de Râme

File de Pește Spadă Copt la Soare
stropit cu Apă de Colonie și cu garnitură de urzici

Embrion de Vită Supreme
gătit în ulei filtrat de motor,
servit cu sos picant din gălbenuș de ouă putrede
și ploșnițe storcite

Brânză Limburger cu zahăr tratat în urină de diabetic
muiat în Gaz Lampant Flamboaiant...

Astfel, clienții mor în liniște de botulism... Apoi A.J. se-ntoarce cu un anturaj de refugiați arabi din Orientul Mijlociu. Ia o gură și urlă:

Gunoi, futu-i. Gătiți-l pe cetățeanul ăsta deștept în propriile lături!

Și astfel legenda lui A.J., excentricul adorabil și pus pe șotii, tot crește... *Fade out*... Veneția... Cântec de gondolieri și gemete de ganimezi se revarsă din San Marco și dinspre Harry's.

O veche și fermecătoare anecdotă venețiană despre acest pod — se pare că niște marinari venețieni fac o călătorie-n jurul lumii și toți se transformă-n poponari, i-o trag și musului, așa că, atunci când se-ntorc la Veneția, e necesar ca femeile să se plimbe pe podul ăsta cu plămânii afară, ca să trezească dorințele acestor cetățeni dubioși. Un batalion de trupe de șoc se-adună așadar în San Marco în marș forțat.

— Fetelor, aceasta e O.T.V., Operațiunea Totul la Vedere. Dacă nu reușiți cu țâțele să-i opriți, băgați la-naintare pizdele și zăpăciți-i pe poponarii ăștia.

— Oh, Gertie, așa-i. Chiar așa-i. Au un soi de pizdă oribilă-n loc de-o chestie să te-mbie.

— Nu pot nici să mă uit.

— De-ajuns ca să te-mpietrească.

Paul a zis ceva mai deștept decât și-a dat seama chiar el, fiind un găinar bătrân și al dracului, când a vorbit despre bărbații care se culcă cu bărbați și fac ceea ce e nepotrivit. Nepotrivit e cuvântul. Care va să zică, cine ar vrea să se pună-n calea unei pule pe drumul spre pizdă? Și când unui cetățean i se pune pata să dea la blană, un străin malefic năvălește și purcede la lucrul cel nepotrivit cu al său dos.

A.J. se repede prin San Marco lovind în porumbei cu o sabie de pirat: „Ticăloșilor! Pui de cățea!", urlă la ei... Urcă bălăngănindu-se la bordul ambarcațiunii lui, o construcție monstruoasă, poleită cu aur, în roz și albastru, cu pânze de catifea purpurie. E îmbrăcat într-o uniformă navală de carnaval, acoperită de galoane, panglici și medalii, murdară și ponosită, cu tunica încheiată greșit... A.J. pășește către o copie enormă a unei urne grecești având deasupra o statuie de aur reprezentând un băiat în erecție. Îi răsucește coaiele și un jet de șampanie îi țâșnește în gură. Se șterge la gură și se uită-n jur.

— Unde-mi sunt Nubienii, dracu' să-i pieptene? țipă el.

Secretarul lui își ridică privirea dintr-o revistă de benzi desenate.

— Trag la... umblă după pizde.

— Muiști frecangii. Ce mai înseamnă un bărbat fără nubienii lui?

— Ia o gondolă, ceva.

— O gondolă? urlă A.J... Îmi bat capu' de nu mai știu de mine cu laba asta de vas, și-acu să mă dau cu gondola? Strânge terțarola la vela și coboară vâslele, domnule Hyslop... O să mă descurc cu personalul auxiliar.

Domnul Hyslop dă resemnat din umeri. Cu un deget, începe să ciocănească-ntr-un tablou de comandă... Pânzele coboară, vâslele se-așază-n carenă.

— Și dă drumul la odorizant, da? Adie o duhoare din canal.

— Gardenia? Santal?

— Nț. Ambrozie.

Domnul Hyslop apasă alt buton, și un nor gros de parfum se-ntinde peste ambarcațiune. A.J. are un acces de tuse...

— Băgați ventilatoarele! zbiară el. Mă sufoc!

Domnul Hyslop tușește într-o batistă. Apasă pe un buton. Ventilatoarele uruie și-mprăștie ambrozia. A.J. se instalează la cârmă pe o platformă cu baldachin. „Contact!" Ambarcațiunea începe să vibreze. „*Avanti*-n Dumnezeii mă-sii!" A.J. urlă și barca o pornește pe canal cu o viteză-nspăimântătoare, răsturnând gondole pline cu turiști, ratând milimetric *motoscafi*, virând dintr-o parte-ntr-alta a canalului (siajul inundă cheiul, udând trecătorii din cap până-n picioare),

spulberă o flotilă de gondole trase la țărm și în cele din urmă se izbește de un chei, revenind în vrie pe mijlocul canalului... O coloană de apă țâșnește la doi metri dintr-o gaură-n carenă.

— Oameni la pompe, dom'le Hyslop. Nava ia apă.

Ambarcațiunea se poticnește brusc aruncându-l pe A.J. în canal.

— Abandonați vasul, dracu' să-l ia! Fiecare pentru el! *Fade out* pe fond muzical mambo.

Inaugurarea la Escuela Amigo, o școală pentru băieți delincvenți de origine latino-americană, finanțată de A.J., în prezența presei și a cadrelor superioare. A.J. se bălăbăne pe o platformă decorată cu steaguri americane.

— Cu nemuritoarele cuvinte ale Părintelui Flanagan, nu există băieți răi... La naiba, unde e grupul statuar?

TEHNICIANUL: Îl doriți acum?

A.J.: Păi, ce mama dracului facem aici? Să dezvelesc blestemăția *in abstentia*?

TEHNICIANUL: În regulă... În *regulă*. Imediat vine.

Statuia sosește remorcată de un tractor Graham Hymie și e instalată în fața platformei. A.J. apasă pe un buton. Turbinele se pornesc sub platformă, dând naștere unui vuiet asurzitor. Vântul smulge vălurile de catifea roșie de pe statuie, care cad și le-acoperă pe eminențele didactice așezate pe rândul din față... Nori de praf și de moloz îi îneacă pe spectatori. Sirenele se potolesc treptat. Cadrele se degajează din huse... Toți se uită la statuie muți, cu respirația tăiată.

PĂRINTELE GONZALES: Sfântă Fecioară!

OMUL DE LA *Times*: Nu pot *să cred*.

Daily News: E gay, nici mai mult, nici mai puțin.

Cor de fluierături din partea școlarilor.

O creație monumentală din piatră roz lucitoare iese la iveală, pe măsură ce praful se așază. Un băiat dezgolit stă aplecat deasupra unui tovarăș adormit, cu intenția evidentă de a-l trezi cântându-i la flaut. O mână ține instrumentul, cealaltă se-ntinde spre o bucată de țesătură care-i acoperă adormitului mijlocul. Țesătura e denivelată sugestiv. Amândoi băieții poartă câte-o floare după ureche și au expresii identice, visătoare și crude, depravate și inocente. Această creație e așezată-n vârful unei piramide de calcar pe care e inscripționată cu litere din mozaic de porțelan — roz, albastru și auriu — deviza școlii: „With it and for it" — „Pe fază și-n cauză".

A.J. se repede și sparge o sticlă de șampanie pe fesele-ncordate ale băiatului.

— Să țineți minte, băieți, că de-aici provine șampania.

Manhattan Serenade. A.J. și compania își fac intrarea într-un club de noapte din New York. A.J. duce un babuin cu curul roșu într-un lanț de aur. E îmbrăcat într-un material de in în carouri și vestă de cașmir.

MANAGERUL: O clipă, *vă rog. O clipă*, vă rog. Ce-i asta?

A.J.: E un pudel ilir. Cel mai ales animal pe care-l poate omu-nlănțui. Va ridica nivelul speluncii.

MANAGERUL: Îl suspectez că e un babuin cu curul roșu și va rămâne afară.

SĂGEATĂ: Nu știi cu cine ai de-a face? E A.J., marele mână-spartă.

MANAGERUL: Să-și ia babuinul cu curul roșu și să se spargă-n figuri în altă parte.

A.J. se oprește-n fața altui club și se uită înăuntru. „Poponari spilcuiți și pizde bătrâne. La naiba! Am ajuns la locul potrivit. *Avanti, ragazzi!*"

Înfige un țăruș de aur în pământ și priponește babuinul. Începe să vorbească pe un ton prețios, cu săgețile completându-l:

— Fantastic!

— Monstruos!

— Măiculiță!

A.J. își bagă-n gură un porttigaret prelung. Porttigaretul este confecționat dintr-un material flexibil, cu aspect obscen. Se răsucește și se undulează, ca și cum ar fi înzestrat cu o viață de reptilă abominabilă.

A.J.: Deci mă aflam întins pe burtă la zece mii de metri.

Mai mulți bulangii de prin preajmă-și ridică privirea ca niște animale care adulmecă pericolul. A.J. sare-n picioare cu un mârâit nearticulat.

— Muist cu curu' roșu ce ești! urlă el. O să te-nvăț eu să te caci pe podea.

Scoate un bici din umbrelă și-l arde pe babuin peste cur. Babuinul urlă și rupe țărușul. Sare pe masa de-alături și se cațără pe o bătrână, care moare pe loc de stop cardiac.

— Scuze, doamnă. Disciplina, ce putem să facem.

Cuprins de frenezie, îl biciuiește pe babuin de la un capăt la celălalt al barului. Babuinul, urlând, mârâind și făcând pe el de groază, se urcă pe clienți, aleargă-n sus și-n jos pe bar, se balansează agățat de draperii și candelabre...

A.J.: Te-ndrepți și te caci cum trebuie, sau n-o să mai ai pe un' să te caci defel.

SĂGEATĂ: Ar trebui să-ți fie rușine să-l superi pe A.J., după toate câte-a făcut pentru tine.

A.J.: Ingrați! Cu toții, niște ingrați! V-o spune un bulangiu bătrân.

Firește că nimeni nu crede-n această acoperire. A.J. se pretinde un „independent“, un fel de-a spune: „Vezi-ți de treaba ta“. Nu mai există astăzi independenți… Zona roiește de toate soiurile de fraieri, dar nu există neutri. Un neutru la nivelul lui A.J. e, bineînțeles, de neconceput…

Hassan este un Lichefiant notoriu și bănuit a fi Emițător secret — „Aiureli, copii“, zice el cu un surâs dezarmant, „nu-s decât un cancer bătrân în floare și tre' să proliferez“. Capătă un accent texan în urma asocierii cu Dutton[18] Gaură-Uscată, prospectorul din Dallas, și poartă cizme și pălărie de cowboy pe orice vreme, în interior și pe-afară… Ochii îi sunt invizibili în spatele ochelarilor negri, chipul fără expresie și neted precum ceara, deasupra unui costum croit pe măsură, confecționat în întregime din bilete la ordin cu multe zerouri, neajunse la maturitate (biletele la ordin sunt, practic, bani, dar trebuie să ajungă la maturitate înainte de a putea fi negociate… Biletele la ordin pot ajunge și la un milion de coco bucata).

— Tot ies din mine, spune el timid… E ca și cum, frate, nu știu cum să zic. E ca și cum aș fi o mămică scorpion care-mi port toate bancnotele-astea micuțe-n jurul corpului meu cald și le simt cum cresc… Doamne, sper că nu vă plictisesc cu poveștile-astea.

Salvador, cunoscut ca Sally de prieteni — ține tot timpul câțiva „prieteni“ prin preajmă și-i plătește cu ora — s-a făcut bine din traficul cu prematuri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (A se face bine înseamnă aici a se-mbogăți. Expresie folosită de petroliștii texani.) Poza lui se află în dosarele Departamentului pentru Igienă Alimentară și Farmaceutică — un bărbat cu trăsături dure și aspect de mumie, arătând ca și cum i-ar fi fost injectată, în ajun, parafină pe sub pielea netedă, lucioasă și fără niciun por. Are un ochi de-o culoare cenușie, cadaverică, rotund ca o bilă, cu defecte și pete opace. Celălalt e negru și strălucitor, un ochi bătrân de insectă fără vise.

Ochii îi sunt de obicei invizibili în spatele ochelarilor negri. Arată sinistru și enigmatic — gesturile și tipicurile îi sunt deocamdată de neînțeles — precum poliția secretă a unui stat larvar.

În momentele de emoție, Salvador are tendința s-o dea pe-o engleză de baltă. Accentul lui în momente de felul ăsta sugerează o origine italiană. Citește și vorbește în etruscă.

O brigadă de inspectori fiscali și-au făcut din dosarul internațional al lui Sal munca de-o viață... Și-a extins operațiunile în toată lumea-ntr-o rețea încâlcită și schimbătoare de subsidiare, companii de fațadă și alias-uri. A deținut 23 de pașapoarte și a fost expulzat de 49 de ori — proceduri de expulzare fiind în curs în Cuba, Pakistan, Hong Kong și Yokohama.

Salvador Hassan O'Leary, *alias* Încălțătoru, *alias* Marvin De-a-ndoaselea, *alias* Leary al Căițelor, *alias* Pete Lepădare, *alias* Juan Placenta, *alias* Ahmed Alifie, *alias* El Chinche, *alias* Curuțul etc. etc. pe cincisprezece pagini întregi de dosar, prima oară-n belele cu legea în New York City, unde călătorea împreună cu un tip cunoscut de poliția din Brooklyn ca Wilson Osânză, care-și scotea banii de marfă lucrându-i pe fetișiști în magazinele de pantofi. Hassan a fost acuzat de extorcare de gradul trei și de uneltire vizând uzurparea calității de ofițer de poliție. Învățase regula numărul unu a gaborului la vrăjeală: L.T. — Leapădă Tabla — care corespunde principiului pilotului — M.V.Z., Menține Viteza de Zbor... Vorba Justițiarului: „Dacă pici în laț, moșu', leapădă bucata de tablă chiar dacă tre' s-o-nghiți". Așa că nu l-au putut lega cu o insignă pe nașpa la el. Hassan a depus mărturie împotriva lui Wilson, care a căzut cu Pen Indef (cea mai lungă condamnare posibilă conform legii din New York pentru un delict minor. Nominal sentință pe termen nedefinit, înseamnă-n fapt trei ani pe insula Riker). În cazul lui Hassan s-a aplicat *nolle prosequi* — încetarea urmăririi penale. „M-aș fi ales cu o chintă, dacă nu dădeam peste un gabor de-nțeles." Hassan a dat peste un gabor de-nțeles de câte ori a căzut. Dosarul lui conține trei pagini de porecle care dau mărturie de înclinarea lui spre cooperare cu oamenii legii, „bătut mingea" cum îi zic gaborii. Alții-i zic altfel: Ab Amicu' Gărzii, Marv Suflătorul, Hebe Cântărețul, Ali Porumbiță, Sal cel Nașpa, Tenorul Jidan, Opera din Bronx, Piticu' Caraliu, Biroul de Informații, Sirianul Sifonar, Popo Muzichie, Găoaza Turnantă, Leary Goarnă, Spiridușul Popular, Fane Limbă, Bebe Donițaru... Gigi Ciripilă.

Și-a deschis un sex-shop în Yokohama, a fost dealer de marfă în Beirut, combinator în Panama. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, a-nceput să lucreze în stil mare, a preluat o lăptărie-n Olanda și a falsificat untul cu ulei de rulmenți folosit, a monopolizat piața alifiei în Africa de Nord și în cele din urmă s-a scos în traficul de viței prematuri. A prosperat și a proliferat, inundând lumea cu medicamente pe nașpa și bunuri contrafăcute și ieftine de toate soiurile. Substanță contra rechinilor falsificată, antibiotice diluate, parașute casate, antidot expirat, seruri și vaccinuri inactive, bărci de salvare găurite.

Clem și Jody, doi țopăitori de vodevil de pe timpuri, o-nvârt ca agenți ruși a căror funcție exclusivă e să reprezinte SUA-ntr-o lumină nepopulară. Arestat pentru sodomie în Indonezia, Clem i-a spus, cu un accent pronunțat de yankeu, magistratului care-l audia:

— N-a fost tocma' o treabă de bulangeală, în fond, nu era decât niște gălbejiți.

În Liberia au apărut îmbrăcați în șerifi, cu Stetson negre și bretele roșii:

— Deci, l-am împușcat pe negroteiu' ăla bătrân și-a picat pe-o parte, crăcănat și bâțâind un picior prin aer.

— Da, da' ai pârlit vreodată un negrotei?

Dau mereu ture prin Bidonville, printre maghernițe, fumând trabuce enorme:

— Trebe-aduse niște buldozere p-aicea, Jody. Să radă mizeria asta.

Mulțimi morbide îi urmează și le dau târcoale, sperând să asiste la vreo ticăloșie americană superlativă.

— De treizeci de ani în show-business, și n-am avut așa program pe cap. Tre' să deposedez un bidonville, să-mi bag marfă-n venă, să mă piș pe Piatra Neagră, să fac pe muezinul deghizat în porc, să anulez Ajutorul American și să mi-o trag în cur în același timp... Ce-i asta, ce-s eu, caracatiță? — se vaită Clem.

Uneltesc să sustragă Piatra Neagră cu un elicopter și să pună în locul ei o cocină de porci, porcii fiind antrenați să huiduie și să fluiere când apar pelerinii. „Am încercat să le-antrenăm pe animalele-astea să cânte: «De trei ori Ura pentru Roșu, Alb și Albastru», dar nu merge..."

— Am luat legătura pentru treaba cu grâul cu Ali Wong Chapultepec în Panama. Ne zice că e marfă a-ntâia, că căpitanu' finlandez care-a murit într-un bordel din zonă i-a lăsat încărcătura la combinatoare... «Mi-a fost ca o mamă», a zis și astea i-au fost ultimele cuvinte... Deci, cumpărăm cu bună-credință de la hoașca bătrână. Am decartat zece pachete de marfă.

— Și marfă ca lumea. Direct din Alep.

— Destul lapte praf ca să se mențină-n putere.

— Să căutăm calu' de dar în cur, acum?

— E adevărat că, atunci când v-ați întâlnit cu Hassan, ați dat un banchet pentru Caid și ați servit cușcuș făcut din grâul ăla?

— Ba bine că nu. Și, dă-ți seama, cetățenii ăia au fost atât de prăjiți de la marijuana că și-au borât mațele în mijlocul banchetului... Eu n-am servit decât pâine și lapte... ulcerul...

— Asemenea.

— Deci, toți fugea ca disperații urlând că-i arde la burtă și cea mai mare parte-au murit dimineața următoare.
— Și restu-n dimineața care-a urmat.
— Ce voiau acuma, dacă s-au dedat la putredele vicii din Est?
— Curios, cetățenii-n cauză s-au înnegrit cu toții și le-au căzut picioarele.
— Înfiorătoarele efecte ale dependenței de marijuana.
— Exact la fel mi s-a-ntâmplat și mie.
— Așa că tratăm direct cu bătrânu' Sultan care e un Latah bine-cunoscut. După asta totu' merge strună, putem să zicem.
— Da' n-o să-ți vin-a crede, o serie de elemente nemulțumite s-au găsit să ne ia urma tocmai când să ne lansăm la apă.
— Handicapați oarecum de lipsa picioarelor.
— Și de-un deranj la cap.
(Ergotismul, zis și cornul-secarei e o boală fungică a grâului de calitate inferioară. În Evul Mediu, Europa a fost periodic decimată de izbucniri de ergotism, care era numit Focul Sfântului Anton. Cangrena e o complicație frecventă, picioarele se înnegresc și cad.)

Descarcă o livrare de parașute casate pentru Forțele Aeriene Ecuadoriene. Manevre: Băieții în plonjon deschid 'rașutele ca niște prezervative găurite care împroașcă sânge tânăr peste generali burtoși... răsunet de prăbușire, în timp ce Clem și Jody spală putina într-un jet, dispărând deasupra Anzilor.

Obiectivele exacte ale Islam Inc. sunt obscure. De prisos să mai spunem că fiecare dintre cei implicați are o perspectivă diferită și că toți au de gând să se țepuiască unii pe alții undeva pe parcurs.

A.J. militează pentru distrugerea Israelului: „Cu toate sentimentele astea antioccidentale, omul are probleme când umblă după favorurile tinerilor arabi... Situația e nici mai mult, nici mai puțin decât inadmisibilă... Israelul constituie un deranj vădit". Acoperire tipică pentru A.J.

Clem și Jody se declară interesați de distrugerea câmpurilor petroliere din Orientul Apropiat, pentru a crește valoarea posesiunilor lor din Venezuela.

Clem scrie un text pe melodia de la *Crawdad* (a lui Big Bill Broonzy):

Și ce-o să faci cînd puțurile seacă?
O să te uiți la arăboi cum crapă

Salvador produce un paravan solid — finanțe internaționale — pentru a masca, cel puțin față de oamenii de rând, activitățile Lichefiante... Dar după câteva doze bune de yage printre prieteni, își dezleagă limba.

— Islamul e vax, zice el, dansând Giga Lichefierii...

Și apoi, incapabil să se abțină, explodează-ntr-un *falsetto* teribil:

Se hâțână pe sus
Un brânci — și-n jos s-a dus
Hei, Mo, vezi, pregătește-mi giulgiu.

— Vasăzică, cetățenii respectivi au recurs la serviciile unui evreu din Brooklyn care se dă drept a doua venire a lui Mahomed... De fapt doctorul Benway l-a adus pe lume prin operație cezariană dintr-un Om Sfânt la Mecca...

— Dacă Ahmed nu vrea să iasă... Vom intra după el și-l vom aduce.

Această țeapă nerușinată e acceptată fără probleme de arabii creduli.

— Drăguți gagii, arabii ăștia... drăguți și ignoranți — zice Clem.

Deci profetul pe nașpa-și bagă Sura zilnică la radio: „Ei bine, stimați prieteni care vă aflați în fața aparatelor de radio, aici e Ahmed, profetul tău mereu aproape... Astăzi aș vrea să vă vorbesc despre importanța de-a fi gigea și cu răsuflarea proaspătă-n orice împrejurare... Prieteni, folosiți tabletele cu clorofilă ale lui Jody și scăpați de griji.

Acum, câteva cuvinte despre partidele din Interzone...

E limpede că Partidul Lichefiant este, cu excepția unui singur om, compus în întregime din fraieri, până la absorbția finală nefiind limpede cine e fraierul cui... Lichefianții se dedau din plin tuturor formelor de perversiune, în special practicilor sado-masochiste...

Lichefianții știu în general care e mersul. Emițătorii, pe de altă parte, sunt notorii pentru ignoranța lor cu privire la natura și la starea finală a emiterii, pentru manierele barbare și-n același timp fudule, și pentru frica dementă față de orice *fapt*. Doar intervenția Factualiștilor i-a împiedicat pe Emițători să-l bage pe Einstein într-un azil și să-i distrugă teoria. Se poate spune că doar un foarte mic număr de Emițători știu ce fac, iar acești Emițători de vârf sunt cei mai periculoși și mai malefici oameni din lume... Tehnicile de Emisie erau, la început, brute... *Fade out* — Conferința Națională de Electronică de la Chicago.

Participanții își pun pardesiele... Vorbitorul spune cu o voce monotonă de vânzătoare:

— În încheiere, vreau să lansez un avertisment... Prelungirea logică a cercetării encefalografice e biocontrolul: aceasta-nseamnă control al mișcărilor fizice, proceselor mentale, reacțiilor emoționale și al impresiilor senzoriale *imediate*, pe calea unor semnale bioelectrice introduse în sistemul nervos al subiectului.

— Mai tare! Mai cu haz!

Participanții la conferință se-nghesuie spre ieșiri, ridicând nori de praf.

— La scurt timp după naștere, un chirurg poate să instaleze conexiunile potrivite în creier. Un receptor audio în miniatură poate fi pus în funcțiune, pentru ca subiectul să fie astfel controlat prin transmițătoare aflate sub controlul Statului.

Praful se așterne la loc prin aerul nemișcat dintr-o vastă sală goală — miros de fier încins și aburi; un radiator fredonează-n depărtare... Vorbitorul își caută prin hârtii și scutură praful de pe ele...

— Aparatul pentru biocontrol reprezintă prototipul controlului telepatic cu sens unic. Subiectul poate fi făcut sensibil la influența transmițătorului prin administrarea anumitor substanțe sau pe alte căi, fără instalarea vreunei aparaturi. În ultimă instanță, Emițătorii vor folosi exclusiv transmițători telepatici... Aveți idee de Codicele Maya? Mi-nchipui ceva de felul ăsta: preoții — în jur de unu la sută din populație — o țineau într-o emisie telepatică-n sens unic, instruindu-i pe muncitori ce să simtă și când... Un emițător telepatic trebuie să emită tot timpul. Nu poate recepta niciodată, pentru că, dacă receptează, asta-nseamnă că altcineva care are simțăminte proprii poate să-i bulească astfel continuitatea. Emițătorul trebuie să emită tot timpul, dar nu se poate niciodată reîncărca prin contact. Mai devreme sau mai târziu nu-i mai rămâne niciun simțământ de trimis. Nu poți avea simțăminte de unul singur. Nu de unul singur așa cum e singur emițătorul — și-nțelegi, nu poate exista decât un Emițător într-un loc și un moment determinat... În cele din urmă ecranul se stinge... Emițătorul s-a transformat într-un miriapod enorm... La care lucrătorii vin pe frecvență, ard miriapodul și aleg un nou Emițător prin consens al voinței generale... Mayașii erau limitați din cauza izolării... Astăzi un Emițător ar putea controla planeta... *Înțelegeți, controlul nu poate fi niciodată un mijloc pentru atingerea unui scop practic... Nu poate fi un mijloc în vederea a altceva decât și mai mult control... Ca și marfa...*

Divizioniștii ocupă o poziție intermediară, ar putea fi descriși, de fapt, ca moderați... Sunt numiți Divizioniști fiindcă se divid, la modul literal. Își taie mici fragmente din carne și își cultivă replici proprii exacte în gelatină de embrion. Pare probabil că, în cazul în care procesul de diviziune nu este oprit, în cele din urmă nu va mai exista pe planetă decât o singură replică de un singur sex; adică o

singură persoană-n toată lumea, cu milioane de corpuri separate… Sunt aceste corpuri realmente independente și ar putea dezvolta, în timp, caracteristici variate? Mă îndoiesc. Replicile trebuie să se reîncarce periodic de la Celula Mamă. Acesta este un articol de credință la Divizioniști, care trăiesc cu teama unei revoluții a replicilor. Ei spun: „Lăsați-mă numai să mai așez niscaiva replici primprejur, ca să nu mă simt singur când călătoresc… Și trebuie să controlăm cu strictețe diviziunea Indezirabilelor…" Orice replică în afară de cea proprie e în cele din urmă „Indezirabilă". Firește, dacă vreunul se apucă să inunde o zonă cu Replici Identice, oricine-nțelege ce se petrece. Ceilalți cetățeni sunt pasibili să declare un „Șlupit" (masacrare pe scară largă a tuturor replicilor identificabile). Pentru a evita exterminarea replicilor lor, cetățenii și le vopsesc, deformează și modifică folosind calapoade pentru față și corp. Doar cele mai depravate și lipsite de rușine personaje se încumetă să confecționeze R.I. — Replici Identice.

Un Caid albinos cretin, produs al unei lungi descendențe de gene recesive (gură mică, știrbă, mărginită de fire de păr negru, trunchi de crab enorm, clești în loc de brațe, ochi proiectați la capătul unor coarne de melc), a acumulat 20 000 de R.I…

— Cât vezi cu ochii, numa' și numa' replici, spune el, umblând târâș pe terasa lui și scoțând un ciripit bizar de insectă. Nu tre' să mă pitesc ca o găoază nenorocită, să-mi cultiv replicile-n hazna și dup-aia să le fofilez deghizate-n instalatori și curieri… Frumusețea orbitoare a replicilor mele nu e stricată de chirurgie plastică, spoieli și-nălbitoare barbare. Ele se prezintă dezgolite, în lumina soarelui, tuturor privirilor, în drăgălășenia incandescentă a trupului, a trăsăturilor și-a sufletului lor. Le-am făcut după chipul meu și le-am poruncit să crească și să se-nmulțească-n progresie geometrică, căci ele vor moșteni Pământul.

S-a apelat la un vrăjitor profesionist care să sterilizeze pe vecie cultura de replici a Șeicului Arahnid… Pe când vrăjitorul se pregătea să dea drumul unei rafale de antiorgoni, Benway i-a zis: „Nu-ți bate capul. Ataxia lui Friedrich va curăța cuibu' ăsta de replici. Am studiat neurologia cu Profesorul Deshtundoss la Viena… știa fiecare nerv din corp ca-n palmă. Fantastic bătrânul… a sfârșit nasol… Hemoroizii-n cădere i-au făcut pană limuzinei Hispano-Suiza a Ducelui de Ventre și i s-au înfășurat pe roata din spate. I-au ieșit toate mațele, a rămas din el doar o carapace goală pe capitonajul din piele de girafă… Până și ochii și creierul i-au ieșit afară cu plescăitul ăla oribil. Ducele de Ventre spune că va duce cu el amintirea acelui plescăit de groază până în mausoleu.

Întrucât nu există nicio cale sigură de a detecta o replică deghizată (cu toate că fiecare Divizionist are o metodă pe care o consideră infailibilă), Divizioniștii suferă de o paranoia cu accente isterice. Dacă vreun cetățean se-ncumetă să exprime o opinie mai liberală, un altul va mârâi invariabil: „Da' mata ce ești? Vreo replică albită de negrotei împuțit?"

Numărul victimelor în urma bătăilor din baruri e amețitor. Teama de replici de negri — care pot fi blonde și cu ochi albaștri — a depopulat practic regiuni întregi. Divizioniștii sunt cu toții homosexuali latenți sau declarați. Bătrâni pederaști malefici le spun băieților: „Dacă te duci cu o femeie, replicile tale n-o să se dezvolte". Și cetățenii fac mereu farmece și-aruncă blesteme asupra culturilor de replici ale celorlalți. Strigăte de „Să umbli cu farmece la cultura mea, Blaier, hoașcă nenorocită!" urmate de sunete specifice de capete sparte răsună încontinuu prin cartier... Divizioniștii se dedau la greu practicilor magiei negre în general, și posedă nenumărate formule cu eficacitate variată pentru distrugerea Celulei Mamă, cunoscută și sub numele de Tăticul Protoplasmatic, prin torturarea sau uciderea unei replici capturate... Autoritățile au renunțat, până la urmă, la încercările de a stăvili și controla asasinatele, ca și producerea ilicită de replici între Divizioniști. Dar lansează raiduri preelectorale și distrug vaste culturi de replici în regiunile montane ale Zonei, în care se află văgăunile traficanților de replici la negru.

Sexul cu o replică este interzis cu strictețe și practicat aproape universal. Există baruri queer în care cetățeni fără rușine se-nsoțesc cu replicile lor. Detectivii își bagă capul pe ușă-n camerele de hotel și-ntreabă: „Aveți vreo replică pe-aici?"

Baruri pasibile de a fi invadate de iubitori de replici din clasele de jos afișează inscripții încheiate cu *ditto*: „Nu Servim """"le..." Se poate spune că Divizionistul mediu trăiește-ntr-un continuu acces de teamă și furie, incapabil să parvină la vanitatea înfumurată a Emițătorilor sau la depravarea degajată a Lichefianților... Cu toate acestea, partidele nu sunt, în practică, separate, ci se amestecă în felurite combinații.

Factualiștii sunt Anti-Lichefianți, Anti-Divizioniști și, mai presus de toate, Anti-Emițător.

Din Buletinul Militantului Factualist, pe tema replicilor: „Trebuie să respingem soluția facilă a inundării planetei cu «replici dezirabile». Este cât se poate de îndoielnic că există ceva care să corespundă termenului de replică dezirabilă, asemenea creaturi reprezentând o tentativă de a deturna și de a

zădărnici dezvoltarea și schimbarea. Chiar și replicile cele mai inteligente și perfecte din punct de vedere genetic ar reprezenta, cu cea mai mare probabilitate, o amenințare teribilă la adresa vieții pe această planetă..."

B.P. — Buletin de Probă — Lichefierea: „Nu trebuie să respingem sau să negăm nucleul nostru protoplasmatic, dându-ne în același timp silința să menținem, mereu, un maximum de flexibilitate fără a cădea în mocirla lichefierii..." Buletin de Probă Incomplet: „Subliniem apăsat că nu ne opunem cercetării telepatice. De fapt, telepatia utilizată și înțeleasă în mod adecvat ar putea să constituie protecția supremă împotriva oricărei forme de opresiune sau tiranie organizată din partea grupurilor de presiune sau a dependenților de control individual. Ne opunem, așa cum ne opunem războiului atomic, folosirii unei atare cunoașteri în scopuri de control, opresiune, înjosire, exploatare sau anihilare a individualităților unei alte ființe vii. Telepatia nu este, prin natura ei, un proces în sens unic. Tentativa de a iniția o emisie telepatică într-un singur sens trebuie privită ca o nemernicie incalificabilă..."

B.D. — Buletin Definitiv: „Un Emițător se definește pe cale negativă. O zonă de presiune scăzută, un vid care suge. Va fi cu deosebire și în mod funest anonim, incolor, fără chip. Se va naște — probabil — cu discuri netede de piele în loc de ochi. Știe întotdeauna încotro se îndreaptă, asemenea unui virus. Nu are nevoie de ochi".

— Nu poate exista mai mult de un singur Emițător?

— Ba da, mulți, la început. Dar nu pentru multă vreme. Unii cetățeni peste măsură de simțitori vor crede că pot emite ceva interesant și pilduitor, nedându-și seama că emiterea este un rău în sine. Savanții vor zice: „Emiterea este asemenea energiei atomice... Strunită-n mod adecvat". În acest moment, un tehnician anal își prepară un bicarbonat de sodiu și trage maneta care transformă Pământul în praf cosmic. (Râgâit... „O să se-audă bășina asta până pe Jupiter.")... Artiștii vor confunda emiterea cu creația. O să se-adune strigând pe toate drumurile „Un nou mediu" până o să le scadă cota. Filosofii o să se ciorovăiască și-o s-o frece cu gâlceava scopurilor și mijloacelor, neștiind că *emiterea nu poate fi niciodată un mijloc în vederea a altceva decât a și mai multă emitere — ca și Marfa*. Încearcă să folosești marfa ca un mijloc în vederea a altceva... Niște cetățeni care o ard pe „Coca-Cola și aspirină" vor vorbi despre farmecul malefic al emiterii. Dar nimeni nu va vorbi despre vreun lucru pentru multă vreme. Lui, Emițătorului, nu-i plac discuțiile.

Emițătorul nu e un individ uman... Este Virusul Uman. (Toți virușii sunt celule degradate, care duc o existență parazitară... Au o afinitate specială pentru Celula Mamă; astfel, celulele degradate ale ficatului caută adresa hepatitei etc. Așadar, fiecare specie are un Virus-Patron: Imaginea Degradată a speciei.)

Imaginea stricată a Omului înaintează minut cu minut și celulă cu celulă... sărăcie, ură, război, polițiști-infractori, birocrație, nebunie — toate, simptome ale Virusului Uman.

Virusul Uman poate fi acum izolat și tratat.

Aluzie la un celebru geolog american, Clarence Edward Dutton (1841-1912).

Grefierul districtual

Grefierul districtual își are biroul într-o clădire imensă de cărămidă roșie, cunoscută sub denumirea de Tribunalul Vechi. Cazurile civile se judecă, de altfel, acolo, procedurile trenând inexorabil până când părțile mor sau renunță la litigiu. Asta se întâmplă din cauza numărului imens de dosare, privitoare la absolut orice se poate imagina, toate înregistrate greșit, astfel încât nimeni nu le poate găsi — în afară de Grefierul Districtual și de echipa sa de asistenți, care petrec adesea ani la rând căutându-le. Chiar acum, caută încă materialul referitor la un proces de prejudiciu care s-a încheiat printr-o înțelegere amiabilă în 1910. Porțiuni masive din clădirea Vechiului Tribunal au căzut în ruină, iar altele sunt extrem de periculoase din cauza surpărilor frecvente. Grefierul Districtual îi însărcinează cu misiunile cele mai periculoase pe asistenți, iar mulți dintre ei și-au pierdut viața în timpul serviciului. În 1912, două sute șapte asistenți au fost surprinși de prăbușirea aripii din Nord-Nord-Est.

Când o acțiune este deschisă împotriva oricărui locuitor al Zonei, avocații se zbat să obțină transferul dosarului la Tribunalul Vechi. Odată obținut transferul, reclamantul a pierdut, astfel că singurele cazuri în care se ajunge realmente la proces sunt cele inițiate de excentrici și paranoici care vor o „audiere publică", pe care o obțin rareori, întrucât doar cea mai disperată foame de știri îl poate face pe un reporter să vină la Tribunalul Vechi.

Tribunalul Vechi e situat în Cur Pictat, în afara zonei urbane. Locuitorii acestei comune și ai zonelor mlăștinoase și împădurite adiacente sunt oameni de o stupiditate atât de mare și cu obiceiuri atât de barbare, încât Administrația a considerat potrivit să-i mențină în carantină într-o rezervație înconjurată de ziduri din cărămizi de oțel radioactive. Ca represalii, cetățenii din Cur Pictat și-au pavoazat comuna cu inscripții: „Orășeanule, nu lăsa apusul să te prindă pe-aici", un avertisment inutil, întrucât numai treburi urgente, de importanță vitală, pot să-l facă pe un orășean să calce prin Cur Pictat.

Cazul lui Lee e urgent și de importanță vitală. Trebuie să prezinte de îndată un atestat sub prestare de jurământ cum că suferă de ciumă bubonică, pentru a evita evacuarea din casa pe care a ocupat-o zece ani fără să achite chiria. Viețuiește într-o stare de carantină perpetuă. Așa că își face valiza cu atestate, petiții, păsuiri și

certificate și ia autobuzul până la Graniță. Inspectorul vamal orășenesc îi face semn să treacă: „Sper că ai o bombă atomică în valiza aia".

Lee înghite un pumn de tranchilizante și pășește în șopronul vămii din Pigeon Hole. Inspectorii îi purică hârtiile trei ore-n șir, consultând registre prăfuite cu taxe și reglementări, din care citesc extrase neinteligibile și de rău augur, toate încheiate cu: „Și ca atare, este pasibilă de amendă și penalizare în conformitate cu decizia 666". Îl privesc cu înțeles.

Studiază hârtiile cu o lupă.

— Câteodată unii strecoară catrene porcoase printre rânduri.

— Poate se gândește să le vândă ca hârtie igienică. Gunoiu' ăsta e pentru uz personal?

— Da.

— Zice că da.

— Și noi de unde știm treaba asta?

— Am un atestat.

— E șmecher. Scoate-ți hainele.

— Îhî. Poate că are tatuaje porcoase.

Îl palpează pe tot corpul, sondându-l cu degetul în cur după produse de contrabandă și examinându-l în căutarea unor urme de sodomie. Îi bagă părul în apă și trimit apa la analize. „Poate că are droguri în păr."

În final, îi confiscă valiza; Lee iese clătinându-se din șopron, cu un balot de douăzeci de kile de documente în brațe.

Cam o duzină de asesori stau pe treptele de lemn putred ale Tribunalului Vechi. Îl privesc cu ochi albaștri spălăciți, pe măsură ce se-apropie, întorcându-și încet capetele din gâtlejurile cu pielea-ncrețită (încrețiturile pline de praf), urmărindu-i trupul pe scări în sus și pe poarta clădirii. Înăuntru, praful plutește în aer precum ceața, cernut din tavan, nori ridicați din podea în urma pașilor lui. Escaladează o scară periculoasă — casată în 1929. La un moment dat, o treaptă-i cedează sub picior și așchiile uscate îi zdrelesc carnea. Scara se sfârșește pe o schelă de zugrav, legată cu funie și scripeți deșirați de o grindă aproape invizibilă în praful din depărtare. Se urcă cu grijă într-o cabină ca de carusel. Greutatea lui declanșează un mecanism hidraulic (zgomot de apă curgătoare). Roata se mișcă silențios și uniform, oprindu-se-n dreptul unui balcon de fier ruginit, găurit ici și colo ca o talpă de pantof vechi. Coboară pe un coridor prelung, cu uși de ambele părți, cele mai multe bătute-n cuie sau acoperite cu scânduri. Într-un birou —

Specialități Levantine pe o placă verzuie de aramă — Mugwumpul prinde termite cu limba sa lungă și neagră. Ușa Grefierului Districtual e deschisă. Grefierul Districtual șade înăuntru, mestecând tutun, înconjurat de șase asistenți. Lee rămâne în prag. Grefierul Districtual continuă să vorbească fără să-și ridice privirea.

— M-am întâlnit zilele trecute cu Ted Robinet... un vechi tovarăș... Nu există-n Zonă om mai ca lumea decât Ted Robinet... Era-ntr-o vineri, mi-amintesc fin'că bătrâna mea doamnă era la pat de la crampele menstruale și m-am dus la farmacia lu' doctoru' Parker pe Strada Dalton, chiar în față la Salonul de Masaj Etic a lu' Mama Green, pe unde era pe vremuri herghelia lui Jed... Lui Jed ăsta, o să-mi amintesc imediat cum îl mai chema, îi fugea ochiu' stâng și nevastă-sa era de undeva de prin Est, cred că din Alger, și după ce Jed a murit s-a căsătorit din nou, l-a luat pe unul dintre băieții lui Hoot, Clem Hoot dacă-mi aduc bine aminte, băiat valabil și-ăsta, avea cinzeșcinci cin'ze'șase de ani în vremea aia... Îi zic deci lu' doctoru' Parker: „Bătrâna mea e rău la pat, dureri menstruale. Dă-mi două uncii de paregoric". La care doctoru' zice: „Bine, Arch, tre' să te semnezi în registru. Nume, adresă și data cumpărării. Asta-i legea". Așa că-l întreb în ce zi suntem, și el zice „Vineri, 13". La care-i zic, „Păi cre' c-am pățit deja destul". „Mda" — zice doctoru', „a venit un gagiu dimineață. Un gagiu din oraș. Îmbrăcat cam bălțat. Scoate o rețetă pentru o ulcea de morfină... Prescripția arăta cam ciudat, scrisă pe hârtie igienică... Și i-am zis în față: «Domnule, vă bănuiesc că sunteți consumator de droguri.»

«Am unghii crescute-n carne la degetele de la picioare, Șefu'. Nu mai pot», zice el.

«Bine, i-am zis, tre' să am grijă. Dar câtă vreme aveți o suferință în regulă și o rețetă de la un medic atestat, cu *acte*-n regulă, sunt onorat să vă servesc.»

«Meșteru' avea atestat pe bune», zice... Mă rog, mi-nchipui că nu știa stânga ce face dreapta după ce i-am dat din greșeală Tix... Bag seamă că pe azi a pățit-o și el destul." „Fix ce trebe ca să-ți curețe sângele."

„Știi, exact la fel mi s-a-ntâmplat și mie. E de-o mie de ori mai bun ca sulful și melasa... Arch, acum, să nu crezi că-mi bag nasul; dar am spus mereu că nu se face ca un bărbat să aibă secrete-n fața lui Dumnezeu și-a farmacistului său... I-o mai tragi bătrânei iepe sure?"

„Cum, dom' doctor Parker... Vă aduc la cunoștință că sunt familist și vechi enoriaș al Bisericii nesextare a Primei Denominațiuni, și n-am mai ars-o c-o mârțoagă de când eram amândoi copii."

„Alea vremuri, Arch. Ți-amintești când am încurcat untura de gâscă cu muștarul? Mereu am fost de-ăla care-ncurcă borcanele, zic unii. Te-au auzit cum urlai până-n Țara Pizdei Linse, urlet de vier la care i-a tăiat coaiele."

„Le-ai încurcat, dom' doctor. Tu ai luat-o cu muștar și eu a trebuit s-aștept să te răcorești."

„Vise frumoase, Arch. Am citit despre asta-ntr-o revist-odată când ședeam în căcăstoarele-alea verzi din spate la gară... Deci, ce voiam să zic adineauri, Arch, nu m-ai înțeles cum trebe... Când am zis bătrâna iapă sură, mă referearn la nevastă-ta... Vreau să zic, nu mai e ce-a fost odată, ce vrei, cu toate buboaiele, cataractele, degerăturile, hemoroizii și aftele."

„Da, dom' doctor, Liz e-ntr-adevăr bolnavă. N-a mai fost niciodată aceeași dup-a unșpea sarcină falsă... A fost ceva chiar ciudat cu treaba aia. Doctoru' Ferris mi-a spus pe față, a zis: „Arch, nu-i indicat să vezi creatura aia". Și s-a uitat la mine lung, de mi-a furnicat carnea pe mine... Mda, dom' doctor, ai nimerit-o cu vorba asta. Nu mai e ce-a fost odată. Și medicamentele matale nu s-ar zice c-o ușurează deloc. De fapt, n-a mai deosebit ziua de noapte de când folosește picăturile-alea de ochi pe care i le-ai vândut luna trecută... Da', dom' doctor, ar trebui să știi că nu i-o trag lui Liz, vaca bătrână, fără vreo lipsă de respect acuma față de mama monștrilor mei născuți morți. Nu de când o am pe puștoaica aia micuță și dulce de cinșpe ani... O știi pe colorata care lucra-n Salonul de-ndreptare-a părului și albirea pielii din orașul negroteilor."

„Ai dat-o pe carne de cioară, Arch? Ai dat-o pe futincă de ciocolată?"

„Am dat-o pe bune, dom' doctor. Pe bune. Mă rog, toa'rșii zic că datoria-mi face semn cu deștu-napoi. Tre' să mă-ntorc la bătrâna mea bujie."

„Pe pariu că are mare nevoie de niște unsoare."

„Dom' doctor, zău că-i uscată ca un puț secat... Mda, mulțam de paregoric."

„Mulțam de vânzare, Arch... He he he... Ia zi, Archy băiete, când îți vine chefu'-n vreo seară, dă un tur pe-aici să bem împreună un rând de Yohimbine."

„O să vin, dom' doctor, să știi. O să fie ca pe timpuri."

Așa că m-am întors la mine, am încălzit niște apă și-am amestecat niște paregoric, cuișoare, scorțișoară și dafin și i-am dat-o lui Liz, și cre' că i-a făcut bine, în tot cazu', nu mi-a mai frecat ridichea... În fine, mai târziu m-am dus la doctoru' Parker să-mi iau un cauciuc... și tocmai când să ies dau peste Roy Ban, și el tovarăș vechi... Nu găsești un om mai ca lumea-n Zonă ca Roy Ban... Și-mi zice Roy, așa-mi zice: Arch, îl vezi pe negroteiu' ăla bătrân, acolo, pe locu-ăla viran? Îl vezi? Ei, să n-am parte, regulat ca impozitele și căcarea, vine-acolo seară de seară,

la fix că po' să-ți potrivești ceasu' după el. Îl vezi în spate la boscheții ăia de urzici? În fiecare noapte la opt jumate se duce pe locul ăla și se freacă c-o perie de sârmă... Negrotei predicator, zice lumea".

Deci așa am aflat cam cât era ceasu' pe 13 vineri, și n-avea cum să fie mai mult de douăj'de minute — juma' de oră dup-aia, când luasem niște cantaridă de la prăvălia lui Parker și tocma' ce-ncepea să lucreze când treceam pe lângă mlaștina lu' Grennel spre cartieru' negroteilor... Știți că mlaștina face un cot, era odată coliba unui negrotei acolo... L-au ars pe negroteiu ăla bătrân în Pizdă Linsă. Negroteiu' ăsta avusese aftoză și rămăsese orb ca noaptea... Și-o fată albă venind dinspre Texarkana țipă:

„Roy, negroteiu' ăla bătrân se uită la mine nașpa rău. Doamne, mă simt murdară toată."

„Dulceață, nu fi supărată, eu și cu băieții o să-l frigem."

„Fă-o-ncet, iubițelule. Fă-o-ncet. Mi-a dat o durere de cap groaznică."

Așa că l-au ars pe negrotei și băiatu' și-a luat nevasta și s-a-ntors în Texarkana făr' să plătească benzina și bătrânu' Lou „Șopteală" n-a mai vorbit de nimic altceva toată toamna: „Gagiii ăștia de la oraș vin-aicea și ard un negrotei și nici măcar nu se achită pentru benzină".

Și-așa, Chester Hoot a dat jos coliba negroteiului și-a ridicat-o la loc chiar în spatele casei lui în Bled Valley. A acoperit toate ferestrele cu stofă neagră, și despre ce se-ntâmplă-n locu' ăla nu se cuvine să facem vorbire... Mă rog, care va să zică eram exact p-acolo pe un' se găsea coliba lu' negru ăla, chiar vizavi de Bătrânii Brooks unde se inundă-n fiecare primăvară, decât că la vremea aia nu era a lor... era a unui tip, Scranton îl chema. Bucata aia de pământ a fost trecută-n cadastru-n 1919... Cre' că-l știți și p-ăla de-a făcut-o... Gagiu pe nume Clarence Cocoșatu', nu găsești un om mai ca lumea decât Clarence Cocoșatu-n toată Zona... Va să zică, cam p-acolo am dat peste Tedy Robinet trăgându-și-o c-o salamandră.

Lee își drese glasul. Grefierul privi peste ochelari.

— Dac-o să fii așa drăguț, tinere, s-aștepți să termin ce-ncepusem să spun, mă ocup îndată de dumneata.

Și se lansă-ntr-o anecdotă despre cum a luat un negrotei hidrofobie de la o vacă.

— Deci, tăticu' meu îmi zice: „Termină-ți treaba, fiule, și să mergem să-l vedem pe negroteiul turbat"... Îl țineau pe negroteiu' ăsta legat cu lanțuri de pat, și el mugea ca o vacă... Curând m-am săturat de negru' ăsta bătrân. Daa... dacă vreți să

mă scuzați, am o treabă acum la Comisia Privată a Curții, mă-nțelegeți... Hă hă hă!

Lee îl ascultă îngrozit. Grefierul Districtual petrecea adesea luni la rând în privată, hrănindu-se cu scorpioni și cataloage comerciale. În mai multe ocazii, asistenții lui au forțat ușa și l-au scos afară într-o stare avansată de malnutriție. Lee decise să-și joace ultima carte.

— Domnu' Anker, spuse, mă adresez dumneavoastră ca de la un membru al frăției „Porcilor Spinoși“[19] la altul.

Și scoate legitimația de „Porc Spinos“, o amintire din tinerețea lui de prăduitor de drojdieri.

Grefierul se uită la legitimație cu suspiciune:

— N-arăți ca un „Porc Spinos“ de-adevăratelea și pe bune... Ce crezi despre evreeei...?

— Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o tragă la o fată creștină... Într-o zi, o să le retezăm ce le-a mai rămas acolo.

— Daa, vorbești cu judecată pentru un gagiu de la oraș... Vedeți ce vrea și ocupați-vă de el... E-un tip de treabă.

În original *Razor Back*, denumirea echipelor sportive ale Universității din Arkansas.

INTERZONE

Singurul băștinaș din Interzone care nu e nici homo și nici disponibil e șoferul lui Andrew Keif. Nu e vorba de figuri sau de un semn de perversiune din partea lui Keif, ci de un pretext util ca să rupă relațiile cu cei pe care nu vrea să-i vadă: „Te-am văzut aseară cum te dădeai la Aracknid. Nu po' să te mai primesc pe la mine". Oamenii din Zonă sunt tot timpul amețiți, fie că beau sau nu, și nimeni nu poate să afirme cu certitudine că nu s-a dat la persoana deloc îmbietoare a lui Aracknid.

Aracknid e nul ca șofer, de-abia e-n stare să țină volanul. Odată a dat peste o femeie gravidă venită din munți cu un sac de cărbuni în spate, femeia a lepădat pe stradă un bebeluș mort, însângerat, și Keif a coborât și a așteptat pe bordură, învârtind bastonul în sângele prelins pe asfalt, în timp ce poliția-i punea întrebări lui Aracknid, arestând-o-n cele din urmă pe femeie pentru o încălcare a Codului Sanitar.

Aracknid e un tânăr absolut respingător, cu o față prelungă, de un albăstrui-cenușiu bizar. Are un nas voluminos și dinți mari, galbeni ca de cal. Oricine poate găsi un șofer care s-arate bine, dar numai Andrew Keif îl putea găsi pe Aracknid; Keif, tânărul romancier strălucitor, decadent, care locuiește într-un pisoar reamenajat de pe strada bordelurilor din Cartierul Băștinașilor.

Zona formează un singur edificiu vast. Încăperile sunt din ciment plastic, care se întinde pentru a face loc locatarilor, dar când se adună prea mulți într-o cameră se aude un pocnet ușor și câte unul e împroșcat prin perete în încăperea de alături, mai precis în patul de-alături, întrucât camerele sunt în cea mai mare parte paturi în care se desfășoară comerțul din Zonă. Un zumzet de sex și afaceri face ca Zona să vibreze precum un stup imens:

— Două treimi din unu la sută. Mai jos de-atât nu las nici pentru mama.

— Dar unde-s avizele de-nsoțire, dragule?

— Nu unde cauți tu, păpușă. Ar fi prea simplu.

— Un balot de blugi cu apărătoare falsă încorporată. Made in Hollywood.

— Hollywood, Siam.

— Mă rog, acum, *American Style*.

— Cât e comisionul?... Comisionul... *Comis*...

— Da, dulceață, o-ncărcătură de alifie din zoi pur de balenă din Atlanticul de Sud, în prezent în carantină la Comisia pentru Sănătate Publică-n Țara de Foc. Comisionul, draga mea! Dacă ne iese, ne-am scos. („Zoiul de balenă“ e un reziduu adunat în cursul tranșării și preparării unei balene. O sinistroșenie care pute a pește de la o poștă. Nimeni nu i-a găsit vreodată vreo utilizare.)

Interzone Imports Unlimited, care constă în Marvie și Leif Ghinionistu, era băgată în afacerea cu alifie. De fapt, s-au specializat în produse farmaceutice și țin un dispensar profilactic deschis 24 din 24, cu șase metode de abordare dinainte și dinapoi, pe lângă, bonus. (Șase boli venerice diferite au fost identificate până-n clipa de față.)

Se-aruncă-n afacere. Prestează servicii imposibil de menționat, pentru un agent naval paraplegic grec și pentru o-ntreagă brigadă de inspectori vamali. Dihonia nu întârzie să apară între cei doi parteneri și în cele din urmă se denunță unul pe altul la Ambasadă, unde sunt îndrumați către Direcția Nu Vrem Să Știm Nimic și ușuiți prin dos înspre un teren viran presărat cu rahați, unde vulturii se luptă pe capetele de pește. Se ciondănesc isteric.

— Ai încercat să mă faci, să-ți tragi din comisionul meu!

— Comisionul tău! Mai întâi cine-a mirosit ocazia asta?

— Da' avizele de-nsoțire sunt la mine.

— Monstru care ești! Da' cecu' o să fie emis pe numele meu.

— Nemernicule! N-o să vezi avizu' de-nsoțire până când n-o să am o scrisoare de garanție pentru partea mea.

— Bine, putem să ne-mpăcăm și să batem palma. Știi că nu-s vreun meschin sau om rău.

Își dau mâna fără entuziasm și se țocăie pe obraz. Afacerea tenează luni în șir. Recurg la serviciile unui Accelerator. În cele din urmă, Marvie își face apariția cu un cec pentru 42 de kurzi din Turkestan, de executat de la o bancă anonimă din America de Sud, după un clearing la Amsterdam, procedură care va dura cam unșpe luni.

Acum se poate destinde în cafenelele din Plaza. Marvie prezintă o fotocopie a cecului. Nu scoate niciodată originalul, firește, nu cumva vreun cetățean invidios să-mproaște cu alb corector pe semnătură sau să-l distrugă în orice alt mod.

Toți îi cer să dea de băut și să marcheze evenimentul, dar el râde și răspunde jovial: „Treaba e că nu-mi pot permite să-mi iau de băut nici pentru mine. Am cheltuit deja până la ultimul kurd pe streptomicină pentru sculamentul lui Ali. Iar

a luat-o, pe toate părțile. Era să-l zbor pe micu' nemernic prin perete în patul dealături. Da' știți cu toții că sunt un bătrân nenorocit și sentimental.

Marvie își ia totuși un pahar de bere, storcându-și din șliț pe masă o monedă înnegrită. „Păstrează restul." Chelnerul mătură moneda pe un făraș, scuipă pe masă și pleacă.

— Șucăr pe nașparliu! E invidios pe cecul meu.

Marvie e în Zonă „dinainte de anul unu", cum zice el. A fost scos la pensie dintr-un post nedefinit la Departamentul de Stat, „în interesul serviciului". Se vede bine că a fost cândva foarte arătos, în stilul studențesc, tuns periuță, dar fața i-a căzut și i s-a lăsat, în pliuri, sub bărbie, precum parafina topită. S-a-ngrășat la șolduri.

Leif Ghinionistu era un norvegian înalt, subțire, cu o bandă neagră pe un ochi și fața înțepenită-ntr-un rânjet slugarnic. În spatele lui se-ntinde o epopee de inițiative nereușite. A-ncercat să crească broaște, șinșila, pești de luptă siamezi, ramia și perle de cultură, eșuând de fiecare dată. S-a străduit, în diverse rânduri și fără succes, să pună pe picioare un Cimitir pentru Amorezați Doi-într-un-Coșciug, să controleze piața prezervativelor în timpul crizei cauciucului, să deschidă un bordel cu livrare prin corespondență, să distribuie penicilină ca medicament fără rețetă. A pus în practică sisteme de pariat catastrofale în cazinourile din Europa și la cursele din State. În paralel cu neîmplinirile din afaceri, a trecut prin pățanii de necrezut în viața personală. Dinții din față i-au fost sparți de niște marinari americani animalici în Brooklyn. Vulturii i-au mâncat un ochi când a băut o halbă de paregoric și și-a pierdut cunoștința într-un parc din Panama City. A rămas cu liftul între etaje timp de cinci zile, pe când ajunsesentr-o stare de dependență industrială, și a trecut printr-o criză de *delirium tremens* în timp ce o ștergea clandestin pitit într-un cufăr. A mai fost o-mprejurare în care a intrat în colaps, cu ocluzie intestinală, ulcer perforat și peritonită la Cairo, și spitalul era atât de aglomerat că l-au instalat în latrină, iar chirurgul grec a dat greș și i-a cusut înăuntru o maimuță vie, și a fost violat în grup de asistenții arabi, iar una dintre îngrijitoare a furat penicilina și-a pus în loc Tix; și-atunci când a făcut sculament la cur și un doctor englez atotștiutor l-a tratat cu o clismă cu acid sulfuric încins, și practicantul german de medicină tehnologică, care i-a scos apendicele cu un desfăcător de conserve ruginit și un foarfece de tablă (după părerea sa teoria microbilor era „o absurditate"). Îmbătat de reușită, a-nceput apoi să decupeze și să taie tot ce-i ieșea-n cale: „Corpul uman este umplut de parți neșustificate. Se poate trai cu-n sincur rinichi. De țe doi? Da iata un rinichi...

Parțile dinauntru nu trebe așa aproape una-alta bagate. Ele au nevoie de Lebensraum precum Vaterland".

Acceleratorul n-a fost încă plătit, și Marvie s-a confruntat cu perspectiva de a-l duce cu vorba unșpe luni până la achitarea cecului. Despre Accelerator se spunea că s-ar fi născut pe feribotul dintre Zonă și Insulă. Ocupația lui era să accelereze livrarea mărfurilor. Nimeni nu știa cu certitudine dacă serviciile prestate de el sunt sau nu de vreun folos, și menționarea numelui său declanșa întotdeauna o ceartă. Se citau deopotrivă situații în care și-ar fi dovedit eficacitatea miraculoasă și inutilitatea patentă.

Insula era o bază militară și navală chiar în partea opusă Zonei. Anglia deține Insula pe baza unui act de concesiune anuală gratuită, și în fiecare an actul și permisul de rezidență sunt reînnoite oficial. Întreaga populație iese — participarea e obligatorie — și se adună la groapa de gunoi municipală. Președintele Insulei trebuie, conform obiceiului, să se târască pe burtă prin gunoi și să înmâneze Permisul de Rezidență și Înnoirea Contractului, semnate de fiecare cetățean al Insulei, Guvernatorului Rezident, falnic în uniforma sa de paradă. Guvernatorul ia permisul și și-l îndeasă-n buzunarul sacoului.

— Bine, spune el cu un rictus, deci ați hotărât să ne lăsați să mai stăm un an, înțeleg? Foarte bine, foarte frumos din partea voastră. Și toți se bucură?... E cineva care nu se bucură de treaba asta?

Soldați în jeepuri plimbă mitraliere înainte și înapoi pe deasupra mulțimii, cu o mișcare înceată, de căutare.

— Toți bucuroși. Da, asta-i bine.

Se întoarce, jovial, către președintele în prostrație.

— O să păstrez documentele, în caz c-apare vreo problemă. Ha ha.

Râsul său puternic, metalic răsună peste groapa de gunoi, și mulțimea râde alături de el, în bătaia mitralierelor.

Procedurile democratice sunt aplicate cu strictețe pe Insulă. Există un Senat și o Adunare care țin sesiuni interminabile, discutând despre debarasarea gunoiului și inspectarea latrinelor, singurele două probleme asupra cărora au jurisdicție. Pentru o perioadă scurtă la jumătatea secolului al XIX-lea, li s-a acordat controlul Departamentului de Întreținere a Babuinilor, dar acest privilegiu le-a fost retras din cauza absenteismului din Senat.

Babuinii cu curul roșu de Tripoli au fost aduși pe Insulă de pirați în secolul al XVII-lea. Exista o legendă potrivit căreia, când babuinii vor părăsi Insula, aceasta va cădea. Cum sau în mâinile cui nu se specifică, și e o crimă capitală să omori un

babuin, deși comportamentul mizerabil al acestor animale îi agasează pe cetățeni la limita suportabilului. Din când în când, câte unul își iese din minți, omoară câțiva babuini și se sinucide.

Funcția de președinte este atribuită cu forța unui cetățean mizerabil și antipatizat în ultimul grad. A fi ales președinte e cea mai mare nenorocire și rușine care i se poate întâmpla unui locuitor al Insulei. Umilirea și infamia sunt de așa natură încât puțini președinți își duc mandatul la capăt, murind de obicei de inimă rea după un an sau doi. Acceleratorul a fost odată președinte și și-a îndeplinit mandatul integral, cinci ani. Apoi și-a schimbat numele și a suportat o intervenție de chirurgie plastică, pentru a șterge, pe cât posibil, amintirea dizgrației.

— Da, sigur... o să te plătim, îi spunea Marvie Acceleratorului. Dar nu te ambala. Se poate să mai dureze puțin...

— Să nu mă ambalez! Încă puțin!... Ascult-aici.

— Știu, știu. Societatea creditoare vrea să ridice rinichiul artificial al nevestei dumitale... O evacuează pe bunica lu' matale din plămânul mecanic.

— Asta-i cam de prost gust, bătrâne... Sincer, îmi doresc să nu mă fi băgat niciodată-n, hm, treaba asta. E prea mult fenol în nenorocita aia de grăsime. Am trecut pe la vamă-ntr-o zi, săptămâna trecută. Am înfipt o coadă de mătură-ntr-un butoi și grăsimea i-a topit capătul instantaneu. Plus de-asta, putoarea te pune-n cap din prima. Ar trebui să dați o tură p-acolo.

— În niciun caz! țipă Marvie.

E o chestiune de demnitate, face parte din tradiția branșei, în Zonă, să nu atingi și nici măcar să nu te-apropii de ceea ce vinzi. A proceda altminteri provoacă suspiciunea că ai desface la bucată, că ești adicătelea un bișnițar oarecare. O bună parte a produselor din Zonă sunt vândute prin intermediul bișnițarilor mărunți, pe stradă.

— Ce-mi spui mie toate astea? E de-a dreptul sordid! Lasă-i pe tarabagii să-și facă probleme.

— O, n-aveți treabă voi, flăcăi, vă scoateți dacă e să fie ceva. Da' eu am o reputație de apărat... O să iasă iureș cu treaba asta.

— Insinuezi că e ceva *ilegitim* în această operație?

— Nu *ilegitim* e cuvântul. Da' nașpa. Clar nașpa.

— Oo, du-te-napoi în Insula ta 'nainte să se prăbușească! Te știm de când îți puneai curul roș' la bătaie în pisoarele din Plaza pe cinci pesetas.

— Și niș' nu prea ereau mulți amatori, a scos-o Leif, accentuând pe „niș'".

Această trimitere la originea lui insulară a fost mai mult decât putea Acceleratorul să-ndure... Se-ndreaptă din șale, recurgând la cea mai glacială întruchipare a unui aristocrat englez, pregătindu-se să dea drumul unei replici răspicate și zdrobitoare, dar în loc de asta-i ieși pe gură un scheunat ascuțit, plângăcios, de câine lovit. Fața de dinainte de operație îi ieși la iveală într-o străfulgerare de ură incandescentă... Începu să împroaște cu blesteme sufocate în dialectul hidos, gutural de pe Insulă.

Locuitorii Insulei pretind, toți, că nu au cunoștință de el sau îi neagă pur și simplu existența. „Suntem britaniși", zic ei. „N-aviem niș-un fiel de dealect noi."

Spume i se adunară Acceleratorului în colțul gurii. Împroșca stropi de scuipat ca niște bucățele de vată. Un iz de abjecție morală ca un nor verzui plutea-n aer primprejurul său. Marvie și Leif se dădură-napoi cu exclamații îngrijorate.

— A luat-o *razna*, sughiță Marvie. S-o tăiem de-aici.

Mână-n mână, se pierdură-n ceața care acoperă Zona în timpul lunilor de iarnă, ca într-o baie turcească.

Examinarea

Carl Peterson a găsit în cutie o carte poștală prin care i se cerea să se prezinte la o întâlnire cu doctorul Benway la ora zece, la Ministerul Igienei Mentale și Profilaxiei...

„Ce naiba vor de la mine?“ își zise el nervos... „o confuzie, cel mai probabil“. Dar el știa că ei nu fac confuzii... În orice caz, nu confuzii în ceea ce privește identitatea.

Lui Carl nu-i putea da prin gând să nu dea curs convocării, chiar dacă neprezentarea nu presupunea vreo sancțiune... Libertia era un stat al bunăstării. Pentru orice-și putea dori un cetățean — de la un sac cu făină de oase la un partener sexual — exista un departament gata să ofere un sprijin eficace. Amenințarea implicită dindărătul acestei bunăvoințe învăluitoare înăbușea din fașă orice idee de rebeliune...

Carl păși prin Piața Prefecturii... Nuduri de nichel înalte de 20 de metri, cu testicule de bronz, se săpuneau sub dușuri scânteietoare. Cupolele Prefecturii, din cupru și sticlă, despicau norii.

Carl înfruntă privirea unui turist american homosexual care-și plecă ochii și își făcu de lucru cu filtrul de lumină de la aparatul său Leica...

Intră în labirintul de oțel emailat al Ministerului, se apropie de biroul pentru informații... și își prezentă invitația.

— Etajul cinci... camera 26...

În camera 26 o asistentă îl întâmpină cu o privire rece, submarină.

— Doctorul Benway vă așteaptă, spuse ea, zâmbind. Poftiți înăuntru.

„Ca și cum n-ar fi avut altceva de făcut decât să m-aștepte pe mine“, își zise Carl...

În birou era o liniște deplină și plutea o lumină lăptoasă. Doctorul îi strânse mâna, cu privirea ațintită-n pieptul tânărului...

„L-am mai văzut undeva pe tipul ăsta“, își zise Carl... „Dar unde?“

Se așeză și-și încrucișă picioarele. Zări pe birou o scrumieră și își aprinse o țigară... Ridică spre doctor o privire calmă, întrebătoare, în care se ghicea o adiere de obrăznicie.

Doctorul părea jenat... făcu o mișcare nervoasă și tuși... se încurcă în hârtii...

— Hmmm, zice el în cele din urmă... Vă numiți Carl Peterson, așa cred...

Ochelarii îi alunecară pe nas, ca-ntr-o parodie de postură academică... Carl dădu tăcut din cap... Doctorul nu se uita la el, dar păru, cu toate astea, să ia act de încuviințare... Își împinse ochelarii la loc cu un deget și deschise un dosar pe biroul alb smălțuit.

— Hmmmm... Carl Peterson, repetă numele cu un ton de alint, apoi își rotunji buzele și dădu din cap de câteva ori. Brusc, continuă:

— Știți, desigur, că ne dăm silința. Ne dăm cu toții silința. Câteodată, desigur, nu reușim.

Vocea îi deveni slabă și subțire. Își duse mâna la frunte.

— Să adaptăm statul — un simplu instrument — la nevoile fiecărui cetățean particular.

Vocea îi răsuna, pe neașteptate, atât de profund și tare, încât Carl tresări.

— Aceasta este în concepția noastră singura funcție a statului. Cunoștințele noastre... incomplete, desigur — făcu un gest de desconsiderare — să luăm, de exemplu... *de exemplu*... chestiunea, hm, deviației sexuale.

Doctorul se bâțâi înainte și înapoi în fotoliu. Ochelarii îi alunecară pe nas. Carl se simți dintr-odată în disconfort.

— Privim acest lucru ca pe o neșansă... o boală... în orice caz, nu ceva care să trebuiască cenzurat sau sancționat, altfel decât, să zicem... tuberculoza... Da — repetă el hotărât, ca și cum Carl ar fi avut vreo obiecție — ... tuberculoza. Pe de altă parte, se poate vedea cu ușurință că orice maladie impune anumite, să zicem *obligații*, anumite *imperative* de natură profilactică din partea autorităților responsabile de sănătatea publică. Astfel de imperative trebuie impuse, de prisos s-o mai spunem, reducând la minimum orice neajuns sau privațiune abătută asupra nefericitului individ care, fără să fie el de vină, s-a, uf, contaminat... Adică, minimumul de privațiuni posibil în condițiile unei protecții adecvate pentru ceilalți indivizi, care nu s-au contaminat... Vaccinarea obligatorie împotriva variolei nu ni se pare o măsură nerezonabilă... Nici izolarea în cazul anumitor afecțiuni contagioase... Sunt sigur că veți fi de acord ca indivizii afectați cu, hm, ceea ce francezii numesc *les maladies gallantes*, hehehe, ar trebui constrânși să urmeze un tratament dacă nu o fac de bunăvoie.

Doctorul chicoti și se bâțâi în continuare în fotoliul său ca o jucărie mecanică... Carl își dădu seama că așteaptă din partea lui o reacție.

— Pare rezonabil, zise el.

Doctorul se opri din chicotit. Deveni brusc imobil.

— Să revenim la această problemă a, hm, deviației sexuale. Sincer, nu pretindem să înțelegem — cel puțin, nu pe deplin — de ce anumiți bărbați și femei preferă, hm, tovărășia sexuală a propriului sex. Cunoaștem că, hm, fenomenul este destul de răspândit și, în anumite circumstanțe, acesta reprezintă o, hm, preocupare pentru departament.

Pentru prima oară, ochii doctorului măsurară chipul lui Carl. Ochi fără nicio urmă de căldură, ură sau vreo emoție oarecare pe care Carl s-o fi trăit el însuși vreodată sau s-o fi văzut la altcineva, o privire rece și în același timp intensă, rapace și indiferentă. Carl se simți dintr-odată prins în capcană în această încăpere ca o grotă submarină, rupt de orice sursă de căldură și siguranță. Propria imagine despre sine în acel moment — de bărbat stând așezat, calm, pe fază, cu o vagă atitudine de dispreț bine-crescut — se estompă, ca și cum vitalitatea s-ar fi scurs din el, amestecându-se cu mediul cenușiu-lăptos din încăpere.

— Tratamentul acestor tulburări este, în clipa de față, hm, simptomatic.

Doctorul se aruncă deodată înapoi în fotoliu și izbucni în hohote metalice de râs. Carl îl privi stupefiat... „Omul e nebun", își zise el. Fața doctorului deveni impasibilă precum cea a unui jucător. Carl simți o senzație ciudată în burtă, ca în cazul opririi bruște a unui lift.

Doctorul studie dosarul din fața sa. Vorbi pe un ton ușor amuzat, condescendent:

— Nu fi așa speriat, tinere. E doar o glumă profesională. Să spui că tratamentul e simptomatic înseamnă că nu există nici unul, în afară de a-l face pe pacient să se simtă bine, în ordine, atât cât se poate. Și tocmai asta încercăm să facem în aceste cazuri.

Carl simți, o dată-n plus, impactul privirii reci, scrutătoare, drept în față.

— ... Asta-nseamnă-ncurajare, atunci când sunt necesare-ncurajări... și, desigur, debușeuri potrivite prin alăturarea cu alți indivizi cu tendințe identice. Nu se recomandă izolarea... această stare nu e mai contagioasă prin contact direct decât cancerul. Cancerul, prima mea iubire...

Vocea doctorului își pierdu din vlagă. S-ar fi zis că plecase pe o ușă invizibilă, lăsându-și în urmă trupul golit, așezat la birou.

Brusc, vorbi din nou pe un ton răspicat.

— Deci, vă puteți firește-ntreba de ce ne preocupă această problemă?

Un zâmbet îi străbătu, într-o străfulgerare, chipul rece și lucitor precum zăpada-n bătaia soarelui. Carl dădu din umeri.

— Asta nu-i treaba mea… mă-ntreb însă de ce mi-ați cerut să vin aici și de ce-mi spuneți toate-aceste… aceste…
— Aiureli?
Cu un sentiment de surpriză neplăcută, Carl se trezi roșind.
Doctorul se lăsă pe spate și își împreună vârfurile degetelor.
— Tinerețea, spuse el cu un aer indulgent. Totdeauna grăbiți. Poate-ntr-o zi veți învăța ce-nseamnă răbdarea. Nu, Carl… Pot să-ți spun Carl? Nu mă eschivez de la-ntrebare. În cazurile suspecte de tuberculoză, noi — adică departamentul corespunzător — putem cere, putem chiar pretinde, cuiva să se prezinte pentru un examen fluoroscopic. E o chestiune de rutină, îți dai seama. Cele mai multe examinări de acest fel au rezultate negative. Deci, ți s-a cerut să te-nfățișezi aici pentru — cum să zic? un examen fluoroscopic psihic??? Aș vrea s-adaug că, după discuția noastră, sunt *relativ* sigur că rezultatul va fi, practic vorbind, negativ…
— Dar toată povestea e ridicolă. N-am fost niciodată interesat decât de fete. Am o relație stabilă cu o fată și plănuiam să ne căsătorim.
— Da, Carl, știu. Și de-asta ești aici. Un test de sânge înainte de căsătorie, e un lucru firesc, nu crezi?
— Vă rog, domnule doctor, vorbiți direct.
Doctorul nu păru să fi auzit. Se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe în jurul lui Carl, cu o voce domoală și intermitentă ca muzica pe o stradă pe care bate vântul.
— Pot să-ți spun, strict confidențial, că există dovezi certe în privința factorului ereditar. Presiunea socială. Din nefericire, mulți homosexuali latenți și declarați se căsătoresc. Astfel de căsătorii produc adesea… Factorul de mediu infantil.
Vocea doctorului îi dădea înainte, fără zăbavă. Vorbea despre schizofrenie, cancer, disfuncții ereditare ale hipotalamusului.
Carl ațipi. Se văzu deschizând o ușă verde. Un miros înfiorător îi invadă plămânii și se trezi brusc, cu un salt. Vocea doctorului suna ciudat, plată și fără viață, o voce șoptită de drogat.
— Testul Kleiberg-Stanislouski de floculație a spermei… un instrument de diagnosticare… revelator cel puțin în sens negativ. Util în anumite cazuri — luat ca parte a unui tablou de ansamblu… Poate, date fiind, hm, împrejurările.
Vocea doctorului se amplifică-ntr-un țipăt chinuit.
— Sora-ți va preleva *specimenul*.
— Pe-aici, te rog…
Sora deschise o ușă către o încăpere goală, cu pereți albi. Îi dădu un borcan.

— Folosește asta, te rog. Strigă când ești gata.

Pe un raft de sticlă era un borcan de alifie. Carl se simți stânjenit ca și cum propria mamă i-ar fi-ntins o batistă. Cu un mesaj rușinos cusut pe ea, de genul: „Dacă eram pizdă, puteam să deschidem o mercerie".

Neluând în seamă alifia, ejaculă în borcan, o futere seacă, brutală a sorei, împinse cu spatele la un perete de sticlă. „Bătrână pizdă de sticlă", rânji el, și văzu o pizdă plină de cioburi colorate sub Aurora Boreală.

Se spălă pe penis și se-ncheie la pantaloni.

Ceva, cineva îi urmărea fiecare gând și fiecare mișcare cu o ură rece, batjocoritoare, deplasarea testiculelor, contracțiile rectului. Camera în care se afla era inundată de o lumină verde. Mai era acolo un pat dublu din lemn pătat, un șifonier negru, cu oglindă de sus până jos. Carl nu-și vedea fața. Cineva stătea pe un scaun negru de hotel. Purta o cămașă albă cu plastron tare și o cravată murdară. Fața umflată, fără craniu, ochi asemenea puroiului în fierbere.

— Ceva-n neregulă? — spuse sora pe un ton indiferent.

Îi întinse un pahar cu apă. Îl privi în timp ce bea, cu un dispreț distant. Se întoarse și luă borcanul cu un dezgust vădit.

Sora se întoarse către el și-i aruncă sec:

— Aștepți ceva anume?

Lui Carl nu i se vorbise niciodată în felul ăsta, în toată viața lui de adult.

— Nu, de ce...

— Poți pleca, atunci.

Se-ntoarse la borcan. Cu o exclamație scurtă de scârbă, își șterse un strop de spermă de pe mână. Carl traversă încăperea și se opri în ușă.

— Mi s-a mai fixat vreo întâlnire?

Îl privi cu o expresie de surprindere și dezaprobare:

— Vei fi anunțat, desigur.

Rămase în ușa-ncăperii și îl privi cum traversează anticamera și deschide ușa. El se-ntoarse și schiță un semn cu mâna, de la revedere, dorit dezinvolt. Sora rămase neclintită și impasibilă. Pe când cobora scările, un rânjet fals îi apăru pe chipul aprins de rușine. Un turist homosexual îl privi și ridică insinuant din sprâncene.

— Ceva-n *neregulă*?

Carl fugi într-un parc și găsi o bancă liberă lângă un faun de bronz cântând la cimbale.

— Destinde-te, dă-ți drumu-n voie, puiule. O să te simți mai bine.

Turistul se apleca deasupra lui, cu aparatul foto bălăngănindu-se prin fața lui Carl ca un sfârc mare, legănat.

— Tai-o-n gâtu' mă-tii!

Carl văzu ceva josnic și abject reflectându-se în ochii căprui, de animal jugănit ai poponarului.

— O, în locu' tău, puiule, n-aș vorbi-n felu' ăsta. Ești halit și tu. Te-am văzut când ai ieșit din Institut.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Carl.

— A, nimic. Chiar nimic.

— Da, Carl, începu doctorul, zâmbind, cu privirea ațintită la nivelul buzelor lui Carl. Am vești bune pentru tine.

Luă o coală de hârtie de pe birou și o parcurse literă cu literă, prilej pentru o-ntreagă pantomimă.

— Mm, testul tău... testul de floculație Robinson-Kleiberg...

— Credeam că e vorba de testul Blomberg-Stanislouski.

Doctorul chicoti.

— O, drăguță, nu nu... Mi-o iei înainte, tinere. Se poate să fi-nțeles greșit. Testul Blomberg-Stanislouski... hm, e cu totul și cu totul altceva. *Sper cu tărie să fie*... nenecesar...

Chicoti din nou:

— Dar, cum spuneam înainte de-a fi fost întrerupt într-un mod atât de fermecător de, hm, eruditul meu coleg mai tânăr, KS-ul tău pare să fie (ținând foaia la un braț depărtare)... complet, mda, negativ. Așa că poate că nu te vom mai deranja. Și așa stând lucrurile...

Puse cu grijă foaia într-un dosar. Răsfoi dosarul. Se opri, în cele din urmă, încruntându-se și-ncrețindu-și buzele. Închise dosarul, își așeză o palmă peste el și se aplecă înainte.

— Carl, când îți satisfăceai stagiul militar... trebuie să fi existat... de fapt, chiar *au existat* perioade lungi în care ai fost privat de, ăă, mângâierea și, hm, *facilitățile* sexului frumos. În cursul acestor perioade, acestei încercări fără-ndoială dificile, ai avut, poate, o poză mai așa, cu o fată? Sau mai probabil un mic harem foto? He he he...

Carl îl privi pe doctor cu dezgust vădit.

— Da, sigur, zise el. Toți aveam.

— Acum, Carl, aș vrea să-ți arăt niște poze cu fete.

Trase un plic dintr-un sertar.

— Și-o să te rog s-o alegi pe cea pe care ți-ar plăcea cel mai mult s-o, hm, s-o faci, he he he…

Se aplecă brusc și etală pozele sub nasul lui Carl.

— Alege o fată, oricare, oricare!

Carl întinse o mână cu degete amorțite și atinse una dintre fotografii. Doctorul puse poza la loc în pachet, amestecă, taie, așeză cu-ndemânare pachetul pe dosarul lui Carl. Împrăștie pozele cu fața-n sus înaintea lui Carl.

— E printre astea?

Carl clătină din cap.

— Sigur că nu. E aici, unde-i este locul. Locul femeii, ce vrei?

Deschise dosarul și scoase poza fetei atașată la o planșă Rorschach.

— Asta e?

Carl aprobă în tăcere.

— Ai gusturi bune, băiete. Îți spun, strict confidențial, că unele dintre fetele astea — etală cu degete de jucător pozele de la dreapta la stânga — sunt în realitate *băieți*. În, bah, travesti, parc-așa-i zice.

Sprâncenele i se ridicară și-i coborâră cu o viteză de necrezut. Carl nu putea spune dacă asistase sau nu la ceva neobișnuit. Chipul doctorului, în fața lui, era absolut imobil și lipsit de expresie. Din nou, Carl simți în burtă și-n testicule o senzație de planare ca atunci când liftul se oprește brusc.

— Da, Carl, s-ar zice că parcurgi mica noastră cursă cu obstacole ca un adevărat campion… Cred că toate astea ți se par cam prostești, nu-i așa?

— Ca să fiu sincer… Da…

— N-o dai cotită, Carl… Asta-i bine… Și-acum… Carl…

Îi pronunță numele lung, moale, ca un gabor pe nașpa, grijuliu, care-ți întinde un pachet de Old Gold — (și să fumezi Old Gold e tocmai în genul gabor), înainte să treacă la faptă…

Gaborul șmenar face câțiva pași de dans…

— De ce nu-i faci Șefului o propunere? — dă din cap spre supraeul său strălucitor, la care se face referire întotdeauna la persoana a treia, cu „Șeful“ sau „Locotenentul“.

— Așa e L’entul, joci cu el pe cinstite și el joacă pe cinstite cu tine… Nu vrem să fim nasoi… Dacă ne poți ajuta-n vreun fel.

Cuvintele i se-mprăștie-ntr-o-ntindere părăginită de bufeturi, colțuri de stradă și cantine. Trăgători se uită-n altă parte, molfăind pandișpan.

— Poponarul e sifonar.

Poponarul se prăbușește pe o canapea de hotel, sfârșit de barbiturice, cu limba atârnându-i din gură.

Se scoală în transă de la substanță și se spânzură fără să i se schimbe expresia sau să-și tragă limba înăuntru.

Gaborul bate darabana-n blocnotes.

— Îl știi pe Marty Otzel?

Darabană.

— Da.

— Po' să iei de la el?

Darararararabana?

— E suspicios.

— Da' po' să iei.

Darabam... Darabam...

— Ai luat săptămâna trecută, nu?

Darabam?

— Da.

— Păi po' să iei și săptămâna asta.

Darabam... Darabam... Darabam...

— Po' să iei azi.

Fără darabană.

— Nu! Nu! Asta nu!!

— Ia ascultă, vrei să cooperezi — pam pam pam amenințător — sau vrei să... să te facă Șefu' la cacao?

Ridică afectat din sprânceană.

— Care va să zică, Carl, ești așa drăguț să-mi spui de câte ori și-n ce împrejurări te-ai, hm, dedat la acte homosexuale?

Vocea devine difuză.

— Dacă n-ai făcut-o niciodată, voi fi înclinat să te consider un tânăr oarecum atipic.

Doctorul amenință cu degetul, cu un aer mucalit.

— În orice caz...

Bătu cu degetul în dosar și aruncă o ocheadă grețoasă. Carl observă că dosarul avea peste zece centimetri grosime. De fapt, părea să fi crescut enorm de când intrase în cameră.

— Mă rog, pe când îmi îndeplineam stagiul militar... Pederaștii-mi făceau propuneri și uneori... când eram sleit...

— Da, sigur, Carl — necheză vesel doctorul — în situația ta aș fi făcut la fel, nu mă feresc s-o spun, he he he... În fine, cred că putem să trecem peste, considerând *irelevante* aceste, hm, metode de-nțeles de a alimenta, hm, *vistieria*. Și acum, Carl, poate c-au existat — un deget lovi dosarul din care se ridică o miasmă de suspensoare mucegăite și clor — ocazii. În care n-au fost, implicați factori, hm, economici.

O vâlvătaie verde explodă în creierul lui Carl. Văzu trupul subțire, bronzat al lui Hans — șerpuind spre el, o respirație precipitată peste umărul lui. Vâlvătaia se stinse. O insectă enormă i se zvârcolea în palmă.

Întreaga ființă i se cutremură într-un spasm electric de dezgust.

Carl se ridică-n picioare, tremurând de furie.

— Ce scrieți acolo?

— Ațipești adeseori în felu' ăsta? În mijlocul unei conversații?

— Nu dormeam, de fapt —

— Nu?

— Numai că *toată povestea asta* pare ireală... Am plecat. Nu-mi pasă. Nu mă puteți obliga să stau.

Se îndrepta către ușă. Mergea deja de mult timp. O amorțeală îi îngreuna pașii. Ușa părea să se dea înapoi.

— Unde să te duci, Carl?

Vocea doctorului venea de la mare distanță.

— Afară... să plec... pe ușă...

— Ușa Verde, Carl?

Vocea doctorului de-abia se mai auzea. Toată încăperea se dezintegra în spațiu.

N-ați văzut-o pe Rose Pantopon?

Ferește-te de Queens Plaza, fiule… Loc blestemat, bântuit de gabori chitiți pe gagii care se dau la trăgători… Prea multe niveluri… Garda dă iama din debaraua de mături luată pe amoniac… ca leii aprinși… dau peste biata bătrână prăduitoare de drojdieri, de-i îngheață sângele-n vene pân' la os… și-o trage-n venă la o săptămână sau are parte de cura de cinci-douăș'nouă dată moca și daiboj de Municipalitate la greu pentru trăgătorii care dau cu jula…

Așa că Popo, Limbă, Irlandezule, Marinare, aveți grijă… uitați-vă, uitați-vă bine pe chei 'nainte 'napoi 'nainte să v-apucați de lucru pe-acolo…

Metroul trece-n goană, o rafală neagră, de oțel…

— Queens Plaza e-un loc nasol pentru lucrat bețivii… Prea multe niveluri și locuri prin dos pentru garda de la metrou, imposibil de acoperit când scoți mortul…

Cinci luni și douăș'nouă de zile: sentința pentru „julă", adică s-atingi un bețiv cu intenții vădite… Oamenii pot fi condamnați nevinovați pentru crimă, dar nu pentru julă.

Popo, Limbă, Irlandezu', Marinaru', trăgători și prăduitori de drojdieri, vechi cunoștințe de-ale mele de pe timpuri… Gașca de pe Strada 103… Marinaru' și Irlandezu' s-au spânzurat în temnițe… Limbă a murit de supradoză și Popo a luat-o pe alături…

— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? spuse bătrânul drogat… E timpul să băgăm cărbuni…

…Își trase un pardesiu negru și-o luă spre piață… Drumul printre maghernițe spre muzeul de pe Market Street prezintă tot felul de masturbări și autoabuzuri… special pentru băieței…

Gangsterul îmbrăcat în beton se rostogolește prin albia râului… L-au găjbit în sala de aburi… Să fie Gio Cur de Vișină, Băiatul cu Prosopul sau Mama Gillig, Mătușa Bătrână din Westminster? Doar deștele de mortăciune vorbesc în Braille…

Mississippi rostogolește blocuri mari de dolomită pe aleea tăcută…

— Zdrângeți din brâncă! țipă Căpitanul Pământurilor Mișcătoare…

Ghiorăit de mațe în depărtare… Plouă cu porumbei otrăviți dinspre Aurora Boreală… Rezervoarele sunt goale… statui de bronz se fărâmă prin piețele și aleile

flămânde ale orașului prăbușit...

Căutând o venă-n râul dimineții...

Numai pe sirop de tuse...

O mie de trăgători dau năvală-n clinicile coloanei de cristal, prepară la foc mic infirmierele voluntare...

În grota de calcar am dat peste un tip cu capul Meduzei într-o cutie de pălării și i-am zis „Ai grijă“ vameșului... Înghețat pe vecie, cu mâna la doi centimetri de fundul fals...

Decoratori de vitrine țipă prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele pe invers... („Ghimpele“ e o țeapă cu „n-am mărunt“... Cunoscut și sub denumirea de „Suta“...)

— Fracturi multiple, zise marele doctor... Mă exprim foarte tehnic...

Oftica învederată abundă pe porticul alunecos de la flegmele Koch...

Miriapodul se-mpinge-n poarta de oțel ruginită și subțiată ca o hârtie înnegrită de la urina unui milion de poponari...

Asta nu e hrănitoarea substanță maternă, ci praf stricat, smocuri de vată refolosită pe scheletul unei doze...

Gărgăunii Cox

Pălăria de fetru cenușiu și pardesiul negru al Marinarului atârnau mototolite, în lipsa atrofiată, apăsătoare. Soarele dimineții îi desena silueta în flacăra galben-portocalie a drogului. Sub cana de cafea ținea un șervețel de hârtie — semn al celor care stau o grămadă la o cafea în piețele, restaurantele, terminalele și sălile de așteptare ale lumii. Un trăgător, chiar și la nivelul Marinarului, funcționează potrivit Timpului Mărfii, și când își face intrarea nechemat în Timpul celorlalți, ca orice petiționar, trebuie s-aștepte. (Câte cafele într-o oră?)

Un băiat intră și se așeză la tejghea, linii frânte de răul așteptării după marfă. Marinarul avu un frison. Chipul i se evaporă într-o ceață maronie tremurătoare. Își plimbă mâinile pe masă, citindu-l pe puști în Braille. Ochii îi trasau mici pante și cercuri, pe urmele buclelor de pe gâtul băiatului, cu o mișcare înceată, iscoditoare.

Băiatul se îndreptă și se scărpină pe ceafă:

— M-a mușcat ceva, Joe. Ce soi de crâșmă jegoasă ții?

— Gărgăunii Cox, puștiule, zise Joe, ridicând niște ouă la lumină. Eram la drum cu Irene Kelly, tipă sportivă de felu' ei. În Butte, Montana, numai ce-o apucă groazele de la cox, și-o ia la goană prin hotel urlând că gaborii chinezi-s' după ea, cu satârele. Știam pe-un gabor la Chicago care trăgea cox de se găsea sub formă de cristale, niște cristale albăstrii. Deci, o ia razna și-ncepe să urle că Garda i-a luat urma și fuge pe-o alee și-și bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Și io-i zic, „Ce crezi că faci?" și fata zice „Car-te sau te-mpușc! M-am pitit meseriaș!" Când se va face apelu' colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?

Joe privi spre Marinar și-și desfăcu brațele larg, gestul de neputință al consumatorilor de marfă.

Marinarul vorbi cu vocea lui tactilă, care ți se adună și recompune în creier, trasând literă cu literă, cu degete reci, fiecare cuvânt:

— Legătura ți-e dusă, puștiule.

Băiatul tresări. Fața sa de copil al străzii, brăzdată de cicatricele înnegrite ale mărfii, păstra un aer de nevinovăție sălbatică, dusă; animale temătoare, scrutând prin arabescuri cenușii de teroare.

— Nu mă prind, moșule.

Marinarul ocupă tot cadrul, o imagine apăsată, distinctă a mărfii. Își întoarse poala hainei, lăsând să se vadă un ac hipodermic de alamă, acoperit de mucegai și rugină verzuie.

— Pensionat în interesul serviciului... Stai jos și ia-ți o tartă cu coacăze, pe bon de decont. Maimuța ta o adoră... îi face blana să lucească.

Băiatul simți o atingere pe braț, de-a lungul celor trei metri de bistro matinal. Fu aspirat brusc spre masă, aterizând pe scaun cu un pleoscăit surd. Privi în ochii Marinarului, un univers verde agitat de curenți reci, negri.

— Sunteți agent, domnule?

— Prefer cuvântul... vector.

Râsul său răsunător trepidă prin substanța băiatului.

— Aveți ceva, domnu'? Am mălaiu'...

— Nu-ți vreau banii, dulceață: vreau să-mi dai din Timp.

— Nu mă prind.

— Vrei să te rezolvi? O vrei în venă? Vrei să — zboooori?

Marinarul legănă ceva roz și ieși vibrând din cadru.

— Da.

— Luăm metroul — nu cel municipal, linia independentă. Au garda lor proprie, n-au arme, doar bulane. Mi-amintesc într-o zi cum am căzut, eu și Popo în Queen's Plaza. Ferește-te de Queen's Plaza, fiule... loc blestemat... bântuit de poteră. Prea multe niveluri. Garda amușină din debaralele de mături, luați pe amoniac, ca leii-aprinși... se-aruncă pe-o biată bătrână prăduitoare de drojdieri, îi îngheață sângele-n venă pân' la os. Și-o trage-n venă la săptămână sau are parte de cura de cinci douăș'nouă furnizată moca și gratis de Municipalitate pentru trăgătorii care dau cu jula... Așa că Popo, Limbă, Irlandezu', Marinarule, aveți grijă, căscați ochii, căscați ochii pe traseu 'nainte să vă duceți într-acolo...

Metroul trece-n goană, o rafală neagră de oțel.

Tipul de la deparazitare face treabă bună

Marinarul atinse ușa ușor, pipăind într-o șerpuire lentă traseele din stejarul vopsit, lăsând vagi urme băloase, irizate. Brațul îi pătrunse până la cot. Trase un zăvor dinăuntru și se dădu la o parte, făcându-i loc băiatului.

Mirosuri incolore, grele, de moarte ieșeau din camera goală.

— Hruba n-a mai fost aerisită de când tipul de la deparazitare a dat cu fum după gărgăunii cox, zise Marinarul, pe un ton de scuză.

Simțurile decojite ale băiatului se avântau încolo și-ncoace-ntr-o explorare frenetică. Cameră de bloc, cameră pe șine vibrând cu o mișcare surdă. De-a lungul unui perete din bucătărie un jgheab de metal — să fi fost chiar metal? — ducea la un soi de acvariu sau rezervor umplut pe jumătate cu un fluid verde translucid. Obiecte mucede, mâncate de rugină, tocite-n exercițiul unor funcțiuni necunoscute, erau împrăștiate pe podea: un suspensor conceput pentru a proteja un obscur organ delicat, plat, în formă de evantai; corsete, suporturi și bandaje cu mai multe niveluri; un jug voluminos, în formă de U, din piatră roz poroasă; mici cilindre de plumb deschise la un capăt.

Curenți unduindu-se dinspre cele două trupuri agitau bălți de miros stătute; miros băiețesc atrofiat de vestiare prăfuite, clor de piscină, spermă uscată. Alte mirosuri se răsuceau în volute roz, atingând porți neștiute.

Marinarul întinse o mână sub chiuvetă și extrase un pachet înfășurat într-o hârtie de ambalaj zdrențuită, care i se fărâma printre degete, transformându-se-ntr-o pulbere gălbui. Etală o pipetă, un ac și o linguriță pe o masă plină de farfurii murdare. Dar nicio antenă de gândac nu se agită după fărâmele întunericului.

— Tipul de la deparazitare face treabă bună, zise Marinarul. Aproape prea bună, câteodată.

Își băgă mâna într-o cutie pătrată cu praf gălbui de pirită și extrase un pachet turtit, ambalat în hârtie chinezească în dungi roșii și aurii.

„Ca un pachet de pocnitori“, își zise băiatul. Și-a pierdut două degete la paișpe ani... accident cu artificiile de 4 Iulie... mai târziu, la spital, primul contact tăcut, înstăpânitor, cu marfa.

— De-aici te ia, puștiule.

Marinarul își puse o mână pe ceafă. Își luă un aer fandosit, obscen, în timp ce desfăcea pachetul, o alcătuire complicată de învelișuri și lăcașuri.

— Marfă pură, sută la sută. Puțini dac-a mai rămas în viață... și toată-i a ta.

— Și ce vreți de la mine?
— Timp.
— Nu mă prind.
— Eu am ceva ce-ți dorești — mâna îi atinse pachetul.
Se prelinse în camera de la intrare, vocea i se auzi estompată, de undeva de departe.
— Ai ceva ce-mi doresc… cinci minute aici… o oră altundeva… două… patru… opt… Poate o iau prea repede… În fiecare zi să mori câte puțin… Consumă Timpul…
Se-ntoarse-n bucătărie, cu o voce puternică și clară:
— Cinci ani bucata, nimeni n-are o ofertă mai bună pe stradă.
Își puse-un deget pe adâncitura despărțitoare de sub nasul băiatului.
— Fix la mijloc.
— Nu-nțeleg despre ce vorbiți, domnule.
— O să-nțelegi, puișor… la timpul potrivit.
— OK. Deci ce să fac?
— Accepți?
— Mda, adică…
Contemplă pachetul.
— Fie… Accept.
Băiatul simți un pocnet surd, de prăbușire, prin carne. Marinarul îi puse o mână pe ochi și scoase un ou roz scrotal din care pulsa un ochi închis. O blană neagră fierbea în carnea translucidă a oului.
Marinarul mângâie oul cu mâini dezgolite neomenești — negre-rozalii, groase, fibroase, tendoane albe și lungi țâșnind din buricele retezate ale degetelor. O frică de Moarte și o slăbiciune a Morții îl năpădiră pe băiat, curmându-i respirația, oprindu-i sângele. Se lăsă pe un perete care păru să cedeze puțin. Cu un licăr, reapăru în centrul focal al mărfii.
Marinarul prepara o doză în linguriță. „Când se va face-apelu' colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?", zise el, pipăind brațul băiatului după venă, netezind pielea de găină cu degete domoale de bătrână. Înfipse acul. O orhidee roșie înflori pe fundul pipetei. Marinarul apăsă para de cauciuc și privi cum soluția se repede-n vena tânără, aspirată de setea tăcută a sângelui.
— Iisuse! zise băiatul. N-am mai tras-o așa niciodată!
Își aprinse o țigară și se uită prin bucătărie, apucat de o nevoie bruscă de zahăr.
— Tu n-o tragi? întrebă el.

— Cu porcăria asta de lactoză? Marfa e un drum cu sens unic. Nu există întoarcere. Nu mai vii-napoi.

Mi se spune Tipul de la Deparazitare. Pentru o perioadă scurtă, într-un punct de răscruce, am exercitat această funcție și am asistat la dansul din buric al goangelor sufocându-se în praful gălbui de pirită („Greu de găsit acum, doamnă... vreme de război. Pot să vă dau puțin... Doi dolari.") Am scos ploșnițe grase de sub tapete trandafirii în hoteluri dărăpănate pentru artiști în mizerie din North Clark și l-am otrăvit pe Șobolanul cel căpos, consumator ocazional de copilași. Tu nu făceai la fel?

Însărcinarea mea prezentă: Să-i găsesc pe cei în viață și să-i extermin. Nu trupurile, ci „formele", mă-nțelegi — dar am uitat că n-ai cum să-nțelegi. N-au rămas decât foarte puțini. Dar și unul singur ar ajunge ca să ne strice bucatele. Pericolul, ca întotdeauna, vine de la agenții care au dezertat: A.J., Justițiarul, Tatúul Negru (purtător de Chagas, n-a făcut baie de la epidemia din Argentina din '35, v-aduceți aminte?) și Lee, și Marinarul, și Benway. Și știu că un alt agent umblă după mine acolo-n beznă. Pentru că toți Agenții dezertează și toți cei din Rezistență se vând...

Algebra nevoii

Terminal Umflatu' sosi de la Rezervoarele Municipale unde conducte ale vieții împroașcă, deschise, un milion de forme, de îndată devorate, devoratorii suprimați la rândul lor de ceața neagră a timpului...

Puțini ajung în Plaza, loc unde Rezervoarele deversează o maree care poartă cu ea forme de supraviețuire înarmate cu scuturi de mâl otrăvit, ciuperci negre de carne-n putrefacție și duhori verzi care ard plămânii și-ți întorc stomacul pe dos...

Pentru că nervii Umflatului erau jupuiți și goi, gata să simtă spasmele morții dintr-un milion de privări bruște de doză... Umflatu' a învățat Algebra Nevoii și a supraviețuit...

Într-o vineri, Umflatu' s-a pompat în Plaza, o maimuță fetală, de-un cenușiu translucid, cu ventuze pe mâinile mici, moi, de un mov-cenușiu, și o gură de țipar ca un disc, un cartilaj rece, cenușiu, presărat cu dinți scobiți, negru, erectili, căutând tiparele cicatrizate ale drogului...

Un om bogat trecu și se opri să se uite la monstru, iar Umflatu' se rostogoli, pișându-se și căcându-se pe el de groază, și-și înghiți rahatul, și omul fu mișcat de acest tribut adus privirii sale potente și ejectă o monedă din bastonul său de vineri (vineri este duminica musulmanilor, când bogații trebuie să dea de pomană).

Umflatu' a-nvățat deci slujirea Cărnii Negre și din trup și-a făcut un ditamai acvariul...

Și ochii săi goi, asemenea unor periscoape, măturau suprafața lumii... În siajul său de drogați, maimuțe fetale de un cenușiu translucid țâșneau ca niște pești-spadă spre Fazanul luat pe marfă, și atârnau acolo sugând, iar totul drena către Umflat astfel că substanța-i tot sporea umplând piețe, restaurante și săli de așteptare ale lumii cu fluidul cenușiu al mărfii.

Buletinele de la Cartierul General al Partidului sunt redactate sub formă de șarade obscene de hebefrenici, Latahi și gorile, Sollubi trag pârțuri codificate, negri deschid și închid gura ca să trimită mesaje luminoase din dinții de aur, răsculați arabi lansează semnale cu fum aruncând eunuci masivi, untoși — ei produc cel mai bun fum, plutește-n aer negru și dens ca rahatul — în flăcările de benzină de la un morman de gunoi, mozaic de melodii, nai trist de cerșetor ghebos, o rafală de vânt rece dintr-o carte poștală ilustrată din Anzi, flautele

Ramadanului, muzică de pian pe o stradă bătută de vânt, sirene de mașini de poliție mutilate, pe fluturaș publicitar sincronizat cu iureșul din stradă scris SOS.

Doi agenți s-au identificat între ei pe baza practicilor sexuale dând în fapt microfoane străine, freacă secrete atomice în sus și-n jos într-un cod atât de complicat că doar doi fiziceni din toată lumea susțin că-l pricep și fiecare-i contestă categoric această calitate celuilalt. Mai târziu, agentul pe recepție va fi spânzurat, condamnat pentru posesia culpabilă de sistem nervos, și va reda mesajul în spasme orgasmice transmise prin electrozi atașați pe penis.

Respirație sacadată de cardiac bătrân, ondulările unei dansatoare din buric, duduit de barcă cu motor prin apa uleioasă. Ospătarul lasă să cadă un strop de martini pe Omul în Costum Cenușiu de Flanelă, care o taie instant la trenul de 6:12, știind că a fost *ginit*. Trăgători ies pe fereastra de la buda din locanta chinezească pe când trece cu vuiet E1. Șchiopu', văcărit la Waldorf, dă naștere unei *prasile de șobolani*. (Văcărit: în argoul prăduitorilor din New York înseamnă să-i iei gâtul ticălosului oriunde dai de el. Un șobolan e un șobolan e un șobolan e un șobolan[20]. E un informator.) Fecioare fără minte îl sorb din ochi pe colonelul englez care trece călare, fluturându-și lancea-nfiptă-ntr-un *pecari* care zbiară. Poponarul spilcuit ține firma sus la barul din cartier unde-i vin comunicate de la Mama Moartă, trăiește mai departe-n sinapse, și-o va evoca pe excitanta Bonă Caftangie. Băieți luând-o la labă în toaleta școlii se știu unii pe alții de agenți din Galaxia X, se mută-ntr-un hogeac de mâna a doua în care stau zdrențăroși și lugubri bând oțet de vin și mâncând lămâi ca să-l zăpăcească pe saxofonul tenor, un arab cu fițe și ochelari albaștri, suspectat că e Emițător al Inamicului. Rețeaua mondială a trăgătorilor, acordați pe un fir de sloboz rânced... legându-și brațul în camere mobilate... tremurând în răul dimineții... (Bătrâni șpringari trag Fumul Negru în camera din dos a unei spălătorii chinezești. Tristuța moare de la o supradoză de pauză sau de cură la rece — în Arabia — Paris — Mexic — New York — New Orleans —) Viii și morții... pe rău sau pe doză... căzuți sau lăsați sau căzuți din nou... pășesc pe raza mărfii și Legătura mănâncă orez cantonez pe Calea Dolores... muindu-și biscuitul într-un snack-bar Bickford... vânat prin Exchange Place de o haită de caralii mârâind. Bolnavi de malarie din toată lumea se adună-ntr-o protoplasmă tremurândă. Frica pecetluiește mesajul din căcat cu o socoteală cuneiformă. Răsculați chicotind copulează în urletele unui negrotei în flăcări. Bibliotecari singuratici se unesc în sărutul de suflet al halitozei. O strânsoare, frățioare? O jenă-n gât persistentă și supărătoare ca vântul fierbinte de după-amiază? Bun venit în Loja Internațională a Sifiliticilor — „Epifcop

Metodift Tu-i Morfii Mă-fii" (frază folosită în diagnosticarea defectelor de vorbire specifice parezei) sau prima atingere tăcută a șancrului te face membru plin. Vuietul surd, fremătător al pădurii adânci și al acumulatorilor de orgoni, liniștea bruscă a orașelor când gaborii pe marfă și chiar Navetistul sună la numere-mbâcsite de colesterol după legătură. Semnale luminoase ale orgasmului explodează de la un capăt la altul al lumii. Un fumător de ceai sare-n sus țipând „M-a luat groaza!" și fuge prin noaptea mexicană, depresând cerebelele lumii. Călăul se cacă pe el de groază la vederea condamnatului. Torționarul scheaună la urechile victimei sale implacabile. Cuțitarii se-mbrățișează-n adrenalină. Cancerul e la ușă cu o Telegramă Muzicală...

În original: *A rat is a rat is a rat is a rat*, aluzie la un vers celebru dintr-un poem de Gertrude Stein, *A rose is a rose is a rose is a rose*.

Hauser și O'Brien

Când au intrat peste mine-n dimineața aia la opt, am știut că era ultima mea șansă, singura mea șansă. Dar ei nu știau. De unde-ar fi putut? O săltare de rutină și-atât. Dar nu tocmai rutină.

Hauser își lua micul dejun când a sunat Locotenentul: „Vreau să treceți să-l luați pe un tip pe nume Lee, William Lee, când vă duceți spre centru. E la Hotelul Lamprey. Strada 103, colț cu Broadway". „Da, știu unde e. Mi-l amintesc și pe tip." „Perfect. Camera 606. Luați-l și gata. Nu pierdeți vremea cu scormonitul. Da' săltați toate cărțile, scrisorile, manuscrisele. *Orice* e tipărit, bătut la mașină sau scris de mână. S-a-nțeles?" „'Țeles. Da' care-i faza... Cărți..." „Faceți cum vă zic." Locotenentul închide.

Hauser și O'Brien. De douăzeci de ani în Brigada Narcotice. Veterani ca mine. Eu, pe marfă de 16 ani. Nu erau nașpa pentru niște oameni ai legii. Cel puțin O'Brien. O'Brien era cu vorba dulce, iar Hauser era durul. O echipă de vodevil. Hauser avea un fel de-a te lovi înainte să zică ceva, numai ca să spargă gheața. Pe urmă O'Brien te servește cu un Old Gold — să fumezi Old Gold e pe undeva exact în genul gaborilor — și-ncepe să scoată o vrăjeală de gabor în exercițiul funcțiunii. Nu era un tip nașpa, și n-am vrut s-o fac. Dar era singura mea șansă.

Tocmai mă legam pentru doza de dimineață când au intrat cu un șperaclu. Era unul special, care se poate folosi chiar și când ușa e închisă pe dinăuntru cu cheia-n broască. În fața mea pe masă era un pachet cu marfă, ac, seringă — m-am învățat să folosesc o seringă obișnuită în Mexic și n-am revenit niciodată la pipetă — alcool, vată și un pahar cu apă.

— Ehehei... zice O'Brien. A trecut ceva de când nu ne-am văzut, ei?

— Ia-ți haina, Lee, zice Hauser.

Ținea arma la vedere, în mână. O ținea așa de fiecare dată când sălta pe cineva, pentru efectul psihologic sau ca să prevină o goană la closet sau la fereastră.

— Po' să trag ceva înainte, băieți? am întrebat... E destul aici de probă...

Mă-ntrebam cum aș putea să ajung la valiză dacă spuneau nu. Valiza nu era închisă, dar Hauser ținea arma-n mână.

— Vrea o doză, zise Hauser.

— Haide, știi că nu putem face asta, Bill, zise O'Brien cu vocea lui dulceagă de vrăjeală, lungind numele cu un aer insinuant, unsuros de familiaritate, ceva brutal

și obscen în ton.

Vrea să zică, firește, „Ce poți face tu pentru *noi*, Bill?“. Se uită la mine și zâmbi. Zâmbetul îi rămase pe buze prea mult, hidos și dezgolit, zâmbetul unui bătrân pervers fardat, în care se adunase toată negativitatea și turpitudinea funcției ambigue a lui O'Brien.

— Aș putea să vi-l livrez pe Marty Steel, am spus.

Știam că erau disperați să pună gheara pe Marty. Vindea de cinci ani, și n-au putut să-l prindă o dată. Marty era veteran și avea foarte mare grijă pe cine servea. Trebuia să cunoască omul și să-l cunoască bine înainte să-i ia banii. Nimeni nu putea spune că a stat vreodată la răcoare din cauza mea. Numele meu e fără pată, și cu toate astea Marty nu m-ar fi servit pentru că nu mă cunoștea de destulă vreme. Așa de circumspect era.

— Marty! zise O'Brien. Po' să cumperi de la el?

— Sigur că da.

Erau suspicioși. Un om nu poate să fie gabor toată viața fără să dezvolte o serie de intuiții aparte.

— OK, zise Hauser într-un târziu. Dar vezi să nu ne trombonești.

— Nu vă trombonesc. Vă rămân dator pentru asta, pe cuvânt.

Mi-am legat brațul pentru injecție, cu mâinile tremurând de nerăbdare — dependentul arhetipal.

— Un biet trăgător bătrân, băieți, bătrâna epavă tremurândă, inofensivă a unui drogat.

Asta le-am băgat. Cum speram, Hauser și-a-ntors privirea când am început să caut vena. E o priveliște dezagreabilă peste măsură.

O'Brien stătea pe un braț de fotoliu fumând Old Gold, uitându-se pe geam cu privirea aia visătoare, gen ce-o să fac când o să ies la pensie.

Am nimerit vena imediat. O coloană de sânge a țâșnit în seringă, pentru o secundă conturată și consistentă ca o coardă roșie. Am apăsat pistonul cu degetul mare și am simțit cum marfa mi se-mprăștie prin vene, gata să hrănească un milion de celule flămânde de marfă, să dea forță și iuțeală fiecărui nerv și mușchi. Nu se uitau la mine. Am umplut seringa cu alcool.

Hauser jongla cu Coltul său cu țeavă scurtă, special pentru forțele de ordine, și se uita prin cameră. Simțea pericolul ca un animal. Cu mâna stângă trase ușa de la debara și privi înăuntru. Mi se strânse stomacul. „Dacă se uită în valiză acum, sunt mâncat“, mi-am zis.

Hauser se întoarse spre mine brusc.

— Gata? mârâi el. Ai grijă să nu ne dai țeapă cu Marty.

Vorbele îi ieșiseră așa de urât că fu el însuși surprins și șocat.

Am apucat seringa plină cu alcool, răsucind acul ca să mă asigur că e bine strâns.

— Două secunde, am zis.

Am împroșcat un jet subțire de alcool, stropindu-l peste ochi cu o mișcare laterală a seringii. A scos un muget de durere. L-am văzut frecându-se la ochi cu mâna stângă, de parcă ar fi tras de un bandaj invizibil. În timpul ăsta m-am lăsat la podea într-un genunchi și m-am întins după valiză. Am deschis-o și, cu mâna stângă, am apucat patul pistolului — sunt dreptaci, dar trag cu stânga. Am simțit șocul focului lui Hauser înainte să-l aud. Plumbul a lovit peretele din spatele meu. Trăgând de la podea, i-am înfipt două gloanțe unul după altul în burtă, în locul în care vesta îi ieșise din pantaloni, lăsând la vedere trei centimetri de cămașă albă. A scos un grohăit pe care l-am simțit cu tot corpul și s-a prăbușit în față. Înțepenită de groază, mâna lui O'Brien trăgea de pistolul din tocul de la umăr. Mi-am pus cealaltă mână-n jurul încheieturii celei cu pistolul ca să nu tremure de la efort — arma mea avea cocoșul pilit și rotunjit, astfel să nu poată fi folosită decât cu dublă acțiune — și l-am împușcat în mijlocul frunții sale înroșite, la vreo două degete sub freza argintie. Avea deja păr cărunt când îl văzusem ultima oară. Fusese cu vreo 15 ani în urmă. Prima mea arestare. Ochii i s-au stins. A căzut de pe fotoliu, cu fața la pământ. Mâinile-mi umblau deja după lucrurile de care aveam nevoie, aruncându-mi caietele într-o servietă cu ustensilele, marfa și o cutie de cartușe. Mi-am băgat pistolul la curea și am ieșit pe coridor, punându-mi haina.

I-am auzit pe recepționer și pe băiatul de serviciu tropăind pe scări. Am luat liftul, am traversat holul gol și-am ieșit în stradă.

Era o zi frumoasă de vară târzie. Știam că nu prea am multe șanse, dar orice șansă e mai bună decât niciuna, mai bine decât să fii supus experimentelor cu ST(6)[21] sau care-or fi inițialele.

Trebuia să-mi fac repede o provizie de marfă. Pe lângă aeroporturi, gări și stații de autobuz, urmau să acopere curând și zonele cu marfă și legături. Am luat un taxi până-n Washington Square, am coborât și am pornit pe jos pe Strada 4, până l-am ochit pe Nick la un colț. Îl găsești întotdeauna pe dealer. Nevoia ți-l invocă precum pe-o fantomă. „Ascultă, Nick", am zis, „plec din oraș. Vreau să iau niște H. Po' să-mi găsești chiar acum?"

Am mers pe Strada 4. Vocea lui Nick părea să-mi alunece în conștiință de nicăieri. O voce destrupată, de nălucă.

— Da, cred că pot. Tre' să dau o fugă-n cartier.
— Putem să luăm o mașină.
— OK, dar nu po' să te iau cu mine la tip, înțelegi.
— Înțeleg. Hai.

Eram în taxi, îndreptându-ne spre nord. Nick vorbea cu vocea lui plată, fără viață.

— E ceva ciudat cu marfa care ne vine de la o vreme. Nu c-ar fi slabă... Nu știu... E altfel. Poate că pun ceva prafuri sintetice în ea... Metadol sau ceva...
— Ce!!!? Pe bune?
— Hă?... Da' asta unde mergem e OK. De fapt, e cea mai bună care se poate lua la ora actuală pe care-o știu... Oprește-aici.
— Repede, te rog, i-am spus.
— Ar trebui să fie-o treabă de zece minute, doar dacă nu cumva e pe zero și tre' să dea o fugă... Stai mai bine acolo și ia-ți o cafea... E-o zonă naspa.

M-am așezat la bar, am comandat o cafea și am arătat spre o bucată de plăcintă de sub un capac de plastic. Am înecat în cafea gustul de rânced și plastic al plăcintei, rugându-mă doar de data asta, rogu-te, Doamne, fă să poată acum, și să nu se-ntoarcă să-mi spună că tipul e pe zero completamente și tre' să dea o fugă-n East Orange sau Greenpoint.

Și iată-l înapoi, în spatele meu. M-am uitat la el, temându-mă să întreb. Curios, mi-am zis, stau aici cu poate o șansă-n o sută să rămân în viață-n următoarele 24 de ore — mă hotărâsem să nu mă predau ca să petrec dup-aia următoarele trei-patru luni în camera de așteptare a morții. Și iată-mă preocupat de o doză de marfă. Dar nu mai aveam decât vreo cinci, și fără marfă aș fi fost imobilizat... Nick dădu din cap.

— Nu mi-o da aici, am zis. Să luăm un taxi.

Am urcat într-un taxi și am luat-o spre centru. Am întins mâna și am apucat pachetul, apoi i-am strecurat lui Nick în palmă o hârtie de cincizeci de dolari. S-a uitat la ea și și-a arătat gingiile într-un zâmbet știrb: „Mersi mult... Asta o să mă scoată la liman..."

M-am afundat în banchetă, lăsându-mi mintea să lucreze în voie. Forțează-ți mintea prea tare, și-o să se bulească precum un tablou de comandă suprasolicitat, sau o să ți se-ntoarcă-mpotrivă cu sabotaje. Și n-aveam nicio marjă de siguranță, nu-mi puteam permite vreo eroare. Americanilor le e o groază aparte de ideea că ar putea să piardă controlul, să lase lucrurile să se-ntâmple de la sine, fără o

intervenție din afară. Și-ar dori să poată plonja în propriile stomacuri și să digere mâncarea, să dea rahatul afară cu lopata.

Mintea îți va răspunde la majoritatea întrebărilor dacă înveți să te relaxezi și să aștepți răspunsul. Ca la mașinile alea de gândit: introduci întrebarea, te așezi și aștepți…

Căutam un nume. Mintea mea tria nume, eliminând imediat A.G. — Amicu' Gărzii, N.N. — Nașpa din Născare, B.B.D.D. — Băiat Bun Dar Donițar; punând de-o parte pentru reevaluare, cântărind, cernând, tatonând după nume, după răspuns.

— Câteodată, știi, mă lasă s-aștept trei ore. Alteori sunt servit pe loc, fără probleme.

Nick avea un râs moale, malițios, pe care-l folosea pe post de punctuație. Un fel de scuză pentru simplul fapt că vorbea în lumea telepatică a dependenților, în care doar factorul cantitativ — Câți dolari? Câtă marfă? — necesită o expresie verbală. Știa ca și mine totul despre așteptare. La toate nivelurile, comerțul cu droguri operează fără orar. Nimeni nu furnizează la timp altfel decât din întâmplare. Dependentul funcționează după orarul mărfii. Trupul îi este ceasul, și marfa îi circulă prin el ca printr-o clepsidră. Timpul are un înțeles pentru el numai raportat la nevoia sa. Apoi are loc intruziunea lui abruptă în timpul altora și, ca toți Outsiderii, ca toți Petenții, trebuie să aștepte, dacă nu cumva se-ntâmplă să se agațe în timpul din afara mărfii.

— Ce-aș putea să-i zic? Știe c-o s-aștept, râse Nick.

Am petrecut noaptea la Băile Ever Hard[22] (homosexualitatea e peste tot cea mai bună acoperire pe care o poate folosi un agent), unde un supraveghetor italian câinos creează o atmosferă mai mult decât deprimantă, măturând camerele cu un binoclu pentru vedere pe timp de noapte, în infraroșu.

(„Bine, gata în colțul din nord-est! Vă văd!" dând drumul la reflectoare, băgându-și capul prin trape în podelele și pereții cabinelor private, din care nu rareori pederaștii au fost ridicați și duși în cămașă de forță…)

Stau întins în camera mea descoperită, uitându-mă la tavanul construcției… am ascultat grohăiturile, țipetele și mârâielile în penumbra de coșmar a poftei întretăiate, haotice…

— Tai-o, 'tu-ți…!

— Pune-ți două perechi de ochelari și poate-o să vezi pe unde calci!

Am ieșit în dimineața limpezită să cumpăr un ziar… Nu scrie nimic… Am sunat dintr-o cabină de la farmacie… și am cerut la Narcotice:

— Locotenent Gonzales… cine e la telefon?
— Vreau să vorbesc cu O'Brien.
O clipă, paraziți, fire în vibrație, legături întrerupte…
— Nu-i nimeni cu numele ăsta aici în Departament. Cine sunteți?
— Bine, dați-mi-l pe Hauser.
— Ascultați, domnule, n-avem nici un O'Brien și nici un Hauser în biroul ăsta. Concret, ce doriți?
— Ascultați, e ceva important… Am informații despre o livrare mare de H pe cale să sosească… Vreau să vorbesc cu Hauser sau cu O'Brien… Nu discut cu nimeni altcineva…
— Nu-nchideți… Vă fac legătura cu Alcibiade.
Am început să mă-ntreb dacă mai rămăsese vreun nume anglo-saxon în Departament…
— Vreau să vorbesc cu Hauser sau O'Brien.
— De câte ori să vă spun că nu există nici un Hauser sau O'Brien în departamentul ăsta… Dar cine-i la telefon?
Am închis și am plecat din zonă cu un taxi… În mașină mi-am dat seama ce se întâmplase… Am fost scos prin ocluzie din spațiu-timp, așa cum suferă o ocluzie la cur o anghilă când se-oprește din mâncat pe drumul spre Sargase… Închis pe-afară… N-o să mai am niciodată o Cheie, un Punct de Intersecție… Garda nu mai avea treabă cu mine… exilat împreună cu Hauser și O'Brien într-un trecut ferecat, îndepărtat al mărfii, în care heroina costă întotdeauna douăș'opt de dolari uncia și poți face rost de zgură de opiu la Spălătoria chinezească din Sioux Falls… De partea cealaltă a oglinzii lumii, mergând spre trecut împreună cu Hauser și O'Brien… scurmând la un nu-încă al Birocrațiilor Telepatice, Monopolurilor Timpului, Drogurilor pentru Control, Dependenților de Fluid Greu:
— M-am gândit la asta acum trei mii de ani.
— Planul tău era irealizabil atunci și e inutil acum… Ca și planurile mașinii zburătoare a lui Da Vinci…

Drog halucinogen sintetic, înrudit cu mescalina (numit astfel printr-o aluzie la „scientifically treated“, de la „scrientifically treated petroleum“ — petrol tratat științific).

În traducere: „Mereu Tare“.

Prefață atrofiată*Tu n-ai face așa?*

La ce bun toată această risipă de hârtie să duci Oamenii dintr-o parte-n alta? Poate spre a-l cruța pe Cititor de corvoada bruștelor schimbări de loc și pentru a-l menține Iubit și Amabil? Și-astfel se cumpără un bilet, se cheamă un taxi, se urcă-n avion. Ni se îngăduie o privire către orificiul fierbinte, de culoarea piersicii, când Ea (însoțitoarea de zbor, desigur) se apleacă deasupra noastră ca să ne murmure despre gumă de mestecat, dramamină și chiar nembutal.

— Zi-mi de paregoric, Dulceață, și-o să te-aud.

Nu sunt American Express-ul... Dacă unul dintre oamenii mei e văzut la New York dând ture în haine de orășean, iar în propoziția următoare-n Timbuktu, îmbârligând un june cu ochi de gazelă, putem presupune că tipul (persoana nerezidentă la Timbuktu) s-a transportat acolo prin metodele de comunicare uzuale...

Lee Agentul (un dublu-patru-opt-șaișpe) urmează cura pentru dependență de marfă... excursie-n spațiu timp fatidic familiară ca locurile de aprovizionare cu marfă pentru dependent... cure trecute și viitoare plimbă imagini prin substanța lui spectrală vibrând prin vânturi mute de Timp accelerat... Fă o poză... o doză... oricare...

Imagini oficiale cu falange mușcate, date de-a dura pe podeaua dintr-o celulă de la secție...

— Ai chef de-o doză de *Heroină*, Bill? Hă hă hă.

Semiimpresii nesigure, care se dizolvă-n lumină... buzunare cu ectoplasmă putredă, măturată de un trăgător bătrân tușind și scuipând în răul dimineții...

Vechi fotografii mov-maronii care se-ncrețesc și se sfărâmă precum noroiul la soare: Panama City... Bill Gains făcându-și schema pentru paregoric cu un farmacist chinez.

— Pentru câinii ăștia ai mei de curse... ogari cu pedigri... Toți bolnavi de dizenterie... clima tropicală... căcarea... *comprende* căcare?... *Ogarii Mei Se Sting*...

Urlă... O flacără albastră i se aprinse în ochi... Flacăra se stinse... miros de metal încins...

— Administrare cu pipeta... tu n-ai face la fel?... Crampe menstruale... soția mea... Tampoane... Mamă bătrână... Hemoroizi... rană deschisă... sângerând...

Se prăbuși peste tejghea... Farmacistul își scoase din gură o scobitoare, îi examină vârful și dădu din cap...

Gains și Lee au făcut Republica Panama, de la David la Darien, pe paregoric… S-au desprins unul de celălalt cu un plescăit… Consumatorii tind să se contopească… Gains înapoi în Mexico City… Rictus disperat de schelet, în lipsă cronică de marfă lustruit cu barbiturice și codeină… găuri de țigară în halatul de baie… pete de cafea pe podea… sobă afumată pe kerosen… flacără portocaliu-ruginie…

Ambasada nu putea oferi alte amănunte în afară de locul înhumării în Cimitirul American…

Și Lee înapoi la sex, durere, și răcoare și Yage, Vița amară a Sufletului de pe Amazon…

Mi-amintesc când eram după o supradoză de Majoun (asta-nseamnă canabis uscat și transformat într-o pulbere verde, fină, de consistența zahărului pudră și amestecat cu ceva dulce, de obicei cu gust nisipos de budincă de prune, dar dulcele poate fi de oricare…). Tocmai mă-ntorsesem de la Super Lulu sau Juju sau Camera Micuțului (iz de copilărie atrofiată și învățare cu toaleta); mă uit prin sufrageria vilei de lângă Tanger și brusc nu știu unde mă aflu. Poate că am deschis, greșit, altă ușă și în orice clipă Posesorul de Drept, Proprietarul care A Ajuns Primul, va năvăli strigând: „*Ce cauți aici? Cine ești?*“

Și eu nu știu ce caut acolo, nici cine sunt. Mă decid să-mi păstrez cumpătul și poate că voi reuși să mă regăsesc înainte s-apară Proprietarul… Așa că-n loc să țipi „Unde mă aflu?“, calmează-te, arunc-o privire-mprejur și-ți vei da seama cu aproximație… N-ai fost acolo de la *Început*. N-o să fii acolo la *Sfârșit*… Cunoașterea ta despre ce se petrece nu poate fi decât relativă și superficială… Ce știu eu despre fața asta îngălbenită și devastată de trăgător tânăr, care subzistă pe opiu brut? Am încercat să-i spun: „Într-o dimineață, o să te trezești cu ficatul în poală“ și cum să prelucreze opiul brut în așa fel încât să nu fie otravă pură. Dar ochii-i sticlesc și nu vrea să știe. Cei mai mulți trăgători sunt așa, nu vor să știe… și nu poți să le spui nimic… Un fumător nu vrea să știe de nimic în afară de fumat… Și un consumator de heroină la fel… Acul, numai acul, orice altceva e vax…

Îmi închipui că mai stă și-acum acolo în vila sa spaniolă stil 1920 de lângă Tanger, halind opiul brut plin de rahat, pietre și paie… tot-tot, de teamă c-ar putea pierde ceva…

Există un singur lucru despre care poate un scriitor să scrie: *ce se află în fața simțurilor sale în momentul în care scrie*… Sunt un instrument de înregistrare… Nu pretind să impun vreo „poveste“, o „intrigă“, un „scenariu“… În măsura-n care-mi

reușește înregistrarea *directă* a anumitor zone de proces psihic, pot avea o funcție limitată... Nu mă ocup cu divertismentul...

„Posedare" i se zice... O entitate sare câteodată în trup — contururile oscilează într-o gelatină galben-oranj — și mâinile o spintecă pe curva-n trecere sau îl sugrumă pe copilul din vecini, în speranța diminuării unei crize cronice de spațiu de locuit. Ca și cum eram în genere prezent, dar expus s-o iau pe arătură din când în când... *Greșit! Nu sunt niciodată aici*... Niciodată adică *pe deplin* în posesie, dar cumva în situația să preîntâmpin acțiunile necugetate... Patrularea e, de fapt, ocupația mea principală... Oricât de strictă e Securitatea, sunt întotdeauna undeva *Afară*, dând ordine, și *Înăuntrul* acestei cămăși de forță din gelatină, care se mulează și se-ntinde, dar își revine mereu înainte de orice mișcare, gând, impuls, marcate cu pecetea unei examinări străine...

Scriitorii vorbesc despre mirosul dulceag-grețos al morții, pe când orice trăgător îți poate spune că moartea nu are miros... în același timp, un miros care-ți înfundă respirația și-ți oprește sângele... non-miros incolor de moarte... nimeni n-o poate respira și mirosi prin volute roz și filtre de sânge negru ale cărnii... mirosul morții este inconfundabil un miros și absența totală a oricărui miros... absența mirosului te izbește-n nări mai întâi pentru că orice formă de viață organică are miros... încetarea mirosului este resimțită precum întunericul pentru ochi, tăcerea pentru urechi, lipsa gravitației pentru simțul echilibrului și al poziției...

Îi simți întotdeauna mirosul și îl emani împrejur, făcându-i și pe alții să-l simtă, în timpul privării de drog... Un dependent în cură de dezintoxicare poate face de nelocuit un apartament întreg cu mirosul său de moarte..., dar o aerisire cum trebuie va-mpuți spațiul la loc, așa încât un trup să poată să respire... Îi mai simți mirosul când dependența devine consum industrial, întețită brusc în proporție geometrică precum un foc în pădure...

Cura e-ntotdeauna: *Dă-ți drumul! Sari!*

Un prieten al meu s-a trezit dezbrăcat într-o cameră de hotel în Marakesh la etajul doi... (A fost prelucrat de o mamă texană, care-l îmbrăca în haine de fată când era copil... Rudimentar, dar eficace împotriva protoplasmei infantile...) Ceilalți ocupanți ai camerei sunt arabi, trei arabi... cu cuțite-n mâini... privindu-l... luciri de metal și puncte luminoase în ochii-ntunecați... frânturi de crimă căzând încet precum bucățile de opal prin glicerină... Reacții de animal mai încete îi lasă o secundă-ntreagă ca să hotărască: Drept pe fereastră și jos în strada aglomerată, precum o stea căzătoare cu siajul de cioburi sticlind în soare... s-a ales c-o fractură de gleznă și-un umăr fisurat... învelit într-o perdea roz diafană, cu

bățul de tras perdeaua-n chip de baston, șchiopătează până la Comisariatul de Poliție...

Mai devreme sau mai târziu, Justițiarul, Țăranu', Lee Agentul, A.J., Clem și Jody, gemenii Egotini, Hassan O'Leary Șogunul Placentelor, Marinarul, Tipul de la Deparazitare, Andrew Keif, Terminal „Umflatu'", doctorul Benway, Schaffer „Degete" sunt sortiți să spună același lucru cu aceleași cuvinte spre a ocupa, în punctul de intersecție, aceeași poziție în spațiu-timp. Folosind un aparat vocal comun, la care se adaugă, completându-l, toate aplicațiile metabolice care-nseamnă să fii aceeași persoană — un mod cât se poate de imprecis de a exprima *Recunoașterea*: trăgătorul dezgolit în lumina soarelui...

Scriitorul se vede pe sine citind în oglindă ca-ntotdeauna... Trebuie să verifice iar și iar ca să se asigure că Delictul de Acțiune Separată nu a avut loc, nu este cu putință, nu poate să se producă...

Oricine s-a uitat vreodată într-o oglindă știe ce este acest delict și ce-nseamnă el ca pierdere a controlului când reflexia nu mai ascultă... Prea târziu ca să suni la *P o l i ț i e*...

În ce mă privește, doresc să pun capăt serviciilor mele din acest moment, întrucât nu pot continua să vând materiile prime ale morții... Al dumneavoastră, domnule, este un caz fără speranță, și încă unul împuțit...

— Apărarea e fără sens în stadiul actual al cunoașterii de care dispunem, spuse Apărarea, ridicându-și privirea dintr-un microscop electronic...

Mută-ți taraba la Walgreen's...

Fură tot ce-ți cade-n mână.

Nu suntem răspunzători.

Nu știu cum s-o redau pentru cititorul alb.

Poți să scrii, să țipi sau să fredonezi despre asta... să pictezi... să dai o reprezentație... s-o râcâi în tablă... *Câtă vreme nu te duci s-o faci*...

Senatorii sar în picioare și cer zbierat Pedeapsa cu Moartea, cu o autoritate inflexibilă și o obstinație de virus... Moarte pentru trăgătorii de marfă, moarte pentru fetele vesele (altfel spus, trăgătorii la buci), moarte pentru psihopatul care aduce-ofensă cărnii greoaie și oprimate cu inocența frântă, animalică a mișcărilor mlădioase...

Conul de vânt negru al morții se unduiește peste ținut, palpând, adulmecând după delictul de viață separată, împingătoare ale cărnii-nghețate de groază, tremurând sub o curbă amplă a probabilității...

Cvartale de populație dispar într-un joc de dame al genocidului... Pot juca oricâți...

Strigăt aprobator în Presa Liberală, în Presa Nu Tocmai Liberală și-n Presa Reacționară: „Mai presus de toate, mitul experienței în alte sfere trebuie eradicat..." Și vorbesc sumbru despre anumite realități crude... vaci cu aftoză... profilaxie...

Grupurile de putere din toată lumea taie frenetic liniile de contact...

Planeta o pornește-n derivă, spre o soartă haotică de insectă...

Termodinamica a învins târâș-grăpiș... Orgonii s-au oprit la potou... Cristos a sângerat... Timpul s-a epuizat...

Poți tăia în *Prânzul dezgolit* la orice punct de intersecție... Am scris multe prefețe. Ele se atrofiază și se amputează spontan, așa cum se amputează degetul de la picior de la o boală din Africa de Vest, limitată la rasa neagră, și blonda-n trecere-și arată glezna arămie, în timp ce un deget cu manichiură saltă pe terasa clubului, recuperat și adus la picioarele ei de Ogarul său Afgan.

Prânzul dezgolit e o schemă, un manual de bricolaj... Nesaț de insectă neagră rătăcind într-un peisaj vast, de pe altă planetă... Concepte abstracte, nude precum algebra, reduse la un rahat negru sau o pereche de coaie îmbătrânite...

Un manual despre cum să extinzi nivelurile experienței deschizând o ușă la capătul unui coridor prelung... Uși care se deschid doar în *Liniște*... *Prânzul dezgolit* solicită Liniște din partea Cititorului. Altfel, acesta nu face decât să-și ia propriul puls...

Robert Christie cunoștea Mesageria Vocală... Omoară pizdele bătrâne... păstrează-le părul pubian în medalion... Tu n-ai face la fel?

Robert Christie, strangulator de femei în serie — sună ca o ghirlandă de margarete — spânzurat în 1953.

Jack Spintecătorul, Adevărat Lăncier de la 1890, niciodată prins cu pantalonii-n vine... a trimis o scrisoare Presei.

„Data viitoare o să pun în plic o ureche, la caterincă... Tu n-ai face la fel?"

— O, ai grijă! Iar s-au dus! — a zis pederastul bătrân când firul i s-a frânt și bilele i s-au împrăștiat pe podea... Oprește-le, rogu-te, James, căcănar bătrân de doi bani! Nu sta așa să te uiți cum bilele stăpânului se rostogolesc în coșul de cărbuni!

Decoratori de vitrine urlă prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele-ntors.

Dilaudid, ai milă de mine și slobozește-mă (Dilaudid este morfină concentrată, deshidratată).

Șeriful în vestă neagră bate la mașină un certificat de deces: „Tre' s-o facem în regulă și fără narcotic..."

Încălcare a Legii 334 privind Sănătatea Publică... Procurarea unui orgasm prin uz de fraudă...

Johnny în patru labe și Mary luându-i-o-n gură și plimbându-și degetele pe dosul coapselor și, ușor, pe tușele terenului de joc...

Peste fotoliul rupt și pe fereastra sculăriei, suflu înălbitor al vântului rece de primăvară peste o faleză de calcar spre râu... crâmpeie de fum lunar atârnând în cerul de porțelan... pe un fir lung de sloboz peste podeaua prăfuită...

Motel... Motel... Motel... arabescuri frânte de neon... vaiete de singurătate peste continent, precum sirene de ceață deasupra apelor calme, uleioase ale râurilor la reflux...

Lămâia stoarsă, uscată a coaielor de ciumă bovină dă limbi în găoz, taie c-un cuțit o-mbucătură pentru conducta de apă — bâl bâl —, semn în locul a ceea ce am fost...

— Apele-s servite, domnule.

Frunze moarte umplu fântâna și menta crește-n sălbăticie printre mușcate, peste pajiște...

Playboy-ul îmbătrânit își trage pe el impermeabilul cu autograf de la 1920, își îndeasă soția urlând pe ghena de gunoi... Păr, rahat și sânge împroașcă peretele în 1963... „Da, domnule, băieți, în '63 am căcat-o pe bune", zise profetul bătrân și pisălog de-ți toacă creierii-n toate direcțiile din spațiu-timp...

— Se-ntâmplă să-mi aduc aminte, fin'că era exact cu doi ani înainte ca o cultură de febră aftoasă umană dezvoltată-ntr-un lavaborator din Bolivia să scape prin 'termediul unei haine de șinșila dată șpagă-ntr-un caz de evaziune în Kansas City... Și Liz a invocat o Imaculată Concepție și a dat naștere la o maimuță-păianjen de 200 de grame prin buric... Se zice că doftoru' era băgat în șmenu' ăsta, ducea maimuța-n spate tot timpu'.

Eu, William Seward, căpitan al acestui metrou luat pe ulei și prăjit în focuri, voi domestici monstrul din Loch Ness cu rotenonă[23] și voi călări balena albă. Îl voi reduce pe Satan la starea de Ascultare Automată, și-i voi sublima pe adepții și agenții subsidiari. Voi izgoni candirul din piscinele voastre. Voi emite o bulă cu privire la Imaculatul Control al Nașterilor...

— Cu cât mai adeseori se-ntâmplă un lucru, cu atât e mai minunat și mai nemaipomenit, zise tânărul nordic prețios, în timp ce-și studia tema masonică pe trapez.

— Jidanii nu cred în Cristos, Clem... Tot ce-și doresc e să i-o tragă unei fete creștine...

Îngeri adolescenți cântă pe acoperișurile căcăstoarelor lumii.

„Vino și freac-o..." 1929.

„Șchiopu vinde zahăr pudră..." Johnny-Atârnă, 1952.

(Un tenor stafidit, strâns cu un corset, cântă Danny Deever în travesti...)

Catârii nu fac mizerie-n acest ținut la locul lui și pe calul, mort, breaz dosit în groapa cu cenușă... Încălcare a Legii cu privire la Sănătatea Publică nr. 334.

Și unde sunt grupul statuar și procentajele? Cine poa' să spună? Nu am Cuvântul... Acasă-n trusa mea de baie... Regele a pornit-o cu un aruncător de flăcări și asasinul regelui, torturat în efigia a o mie de boschetari, se strecoară prin maghernițe și se cacă pe podeaua de calcar a sălii de bal.

Tânărul Dillinger a ieșit din casă și nu s-a uitat niciun moment înapoi...

— Nu te uita-napoi niciodată, băiete... Te transformi într-un bulgăre de sare din care linge vaca.

Un glonț de polițist pe alee... Aripile frânte ale lui Icar, urlete de băiat arzând inhalat de trăgătorul bătrân... Ochi goi ca o câmpie-ntinsă... (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat).

Crabul, Decan de Vârstă al Prăduitorilor de Drojdieri, își pune costumul de crustaceu înainte să dea târcoale după combinații la cimitir... cu clești de oțel smulge dinții de aur și coroanele oricărui bețiv adormit cu gura deschisă... Dacă drojdierul se trezește, Crabul se cabrează plesnind din clești, gata de o luptă-ndoielnică pe câmpiile din Queens.

Puștiu Șpringar, futut cu o condamnare de lungă durată, scos din cimitir pentru neplată, sosește bolborosind în barul de bulangii cu o recipisă-ngălbenită de la muntele de pietate, ca să ridice ouăle negre din Cort City, unde agenți comerciali castrați cântă cântecul IBM.

Alde crabul zburdă prin pădurea lui... toată noaptea la trântă cu pula sculată a îngerului, părăsit de vitejie ca orice homo, întors prin spate-n peștera de calcar ruginită.

Nevoie Neagră ejaculează peste mlaștinile de sare, unde nu crește nimic, nici măcar o mătrăgună...

Legea mediilor... Câteva găini... Singurul mijloc de trai...

— Salut, Cash.

— Ești sigur că-i aici?

— Firește că-s sigur... Vin cu tine.

Un tren de noapte spre Chicago… Dau peste-o fată-n hol, văd că e prăjită și-o-ntreb de unde se poate lua?

— Vino, frumosule.

Gagica nu tocmai tânără, vreau să zic, dar bine făcută…

— Ce zici de-o doză-ntâi?

— Nț, n-ai mai fi-n stare.

De trei ori… când m-am trezit mi-era rău și tremuram în adierea caldă de primăvară dinspre fereastră, apa arzându-mi ochii ca acidul…

Se dă jos din pat goală… tainița-n lampa cu gaz… o prepară…

— Întoarce-te… O să ți-o fac în cur.

Înfige acul adânc, îl scoate și masează fesa…

Linge un strop de sânge de pe deget.

El se rostogolește, în erecție, dizolvându-se-n zeama cenușie a mărfii.

Într-o vale a cocainei și inocenței, juni cu ochii triști chiuie după un Danny Boy pierdut…

Am tras pe nas toată noaptea și-am făcut-o de patru ori… cu degetele pe tablă… frecate, mâncate până la albul osului. S-a-ntors acasă heroina, s-a-ntors din largul mării și combinatorul din Brațele Legii acasă…

Ambulantul se agită nervos: „Vrei s-arunci-un ochi încoa, puștiule? Tre' să mă ocup de-o treabă c-o maimuță".

Cuvântul este împărțit în unități care sunt toate dintr-o bucată și trebuie luate ca atare, dar bucățile pot fi puse în orice ordine, înlănțuite înainte și înapoi, înăuntru și în afară la prova și la pupa precum o combinație sexuală captivantă. Această carte varsă din pagină-n toate direcțiile caleidoscop de panorame, potpuriu de melodii și zgomote de stradă, pârțuri, chiote de răscoală și zdrăngănitul obloanelor de fier ale magazinelor, urlete de durere și deplorare, și urlete de siluire și deflorare, pisici copulând și cârâitul furios al boului de baltă strămutat, bolboroseli profetice de *brujo* în transă pe nucșoară, pocnet de gâturi frânte și mandragore urlând, suspine de orgasm, heroină tăcută, asemenea zorilor în celulele-nsetate, Radio Cairo țipând ca la o licitație dementă de tutun, și flautele Ramadanului adiind peste trăgătorul bolnav precum un suav prăduitor de drojdieri în zorii cenușii din metrou palpând cu degete delicate după foaia cea verde…

Aceasta este o Revelație și o Profeție a ceea ce pot prinde fără FM pe aparatul meu cu galenă tip 1920 prin antena de sloboz… Iubite cititor, îl vedem pe

Dumnezeu prin găoazele noastre în lumina de bliț a orgasmului... Prin aceste orificii, transmută-ți trupul... Calea-N AFARĂ e calea spre-NĂUNTRU...

Acum eu, William Seward, voi da drumul hoardei mele de vorbe... Inima mea de viking hoinărește peste marele râu maroniu, pe care motoare huruie în crepusculul din junglă și copaci întregi plutesc la vale cu șerpi printre crengi și lemuri care se uită la țărm cu ochi triști, peste câmpia din Missouri (Băiatul găsește un vârf roz de săgeată) șuier de trenuri depărtându-se-n zare, se-ntoarce la mine flămând ca un copil al străzii, n-a știut să pună la bătaie curul pe care i l-a dat Dumnezeu... Iubite Cititor, Cuvântul se va arunca asupră-ți cu gheare oțelite de om-leopard, va tăia degete de la mâini și picioare precum un crab oportunist de uscat, te va spânzura și-ți va prinde slobozul ca un câine lesne scrutabil, se va-ncolăci-mprejurul coapselor tale precum un crotal și-ți va injecta o doză de ectoplasmă râncedă... Și de ce un câine *este scrutabil?*

Deunăzi mă-ntorceam de la-ndelunga rută a prânzului de la gură la cur, cale fără-ntoarcere-n toate zilele-n anii dați nouă, când l-am văzut pe-un puști arab cu un câine din ăla mic alb cu negru, care știa să meargă pe picioarele din spate... Și-un câine mare gălbejit se duce la puști în căutare de afecțiune, puștiu-l gonește, și câinele gălbejit latră și sare la micul șonticar, arătându-și colții și mârâind de parc-ar avea darul omenesc al limbilor: „Se-ntâmpl-o crimă-mpotriva naturii aici“.

Așa că l-am botezat pe câinele cel gălbejit Scrutabil... Și dați-mi voie să spun în treacăt, căci mereu am trecut drept un Verde franc, că Orientul Inscrutabil are nevoie de sare la greu ca să-i intre pe gâtlej... Trimisul vostru-și trage douăj' de miligrame de M pe zi și stă opt ore inscrutabil ca un rahat.

— La ce te *gândești*? întreabă turistul american stingher...

La care răspund:

— Morfina mi-a cauzat o depresie a hipotalamusului, sediu al libidoului și emoțiilor, și întrucât creierul anterior acționează doar la mâna a doua prin excitarea creierului posterior, fiind genul de cetățean pe bază de delegație care nu-și găsește plăcerea decât împins de la spate, trebuie să raportez absența virtuală a oricărui eveniment cerebral. Sunt conștient de prezența dumitale, dar întrucât aceasta nu are pentru mine nicio conotație afectivă, afectul meu fiind deconectat de sursa de marfă pentru neplată, sunt dezinteresat de ce făptuiești... Pleacă sau vino, cacă-te sau trage-ți-o-n cur cu pistonul sau cu pitonul — care-i cel mai potrivit la o curulină —, dar la Cel Mort și la Cel Luat pe Marfă nu le pasă...

Ei sunt *Inscrutabili.*

— Pe unde-ajung pe-aici la toaletă? am întrebat-o pe plasatoarea blondă.

— Pe-aici imediat, domnule... Mai e loc pentru încă unu-năuntru.
— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? zise trăgătorul bătrân în pardesiu negru.

Șeriful texan și-a ucis veterinarul complice, Browbeck Nesiguru', implicat în combinații cu heroină pentru cai... Un cal doborât de febră aftoasă are nevoie de heroină din greu ca să i se aline durerea și cu niscai heroină din asta poa' s-o taie peste preria solitară și să necheze-n Washington Square... Trăgătorii dau năvală chiuind: „Diii, Silver!".

— Dar unde-i *grupul statuar?*

Această monstră de fior originar scrâșni în salonul-bar cu decorații din bambus, Calle Juarez, Mexico, DF... Rătăcit pe-acolo și picat de fraier pentru viol... o pizdă-ți trage pantalonii-n vine și ești săltat pentru viol, după statutar îți zice, frăție...

Apel din Chicago... intrați, vă rog... Apel din Chicago... intrați, vă rog... La ce crezi că mi-am tras cauciucul, pe post de galoși de traversat Amazonul la Puyo? Un loc tare umed, cititorule...

— Dă-l jos! Dă-l jos!

Bătrânul poponaut se-ntâlnește cu el însuși venind din partea cealaltă-ntr-o caricatură a adolescenței sale-n săli de striptease, se-mpiedică de fantoma sa de la panaramele de pe timpuri... printre maghernițe până la muzeul de pe Market Street tot felul de masturbări și autoabuzări... special pentru băieței...

Erau copți și gata de cules uitați, colo șa-n văioagă... pierduți în fărâme de-ncântare și suluri aprinse...

Citește metastaza cu degete oarbe.

Mesajele fosile ale artritei...

„Să vinzi creează dependență mai ceva decât consumul." — Lola La Chata, Mexico, DF.

Groază suptă din cicatricele lăsate de ace, urlet subacvatic articulând avertismente ale nervilor amorțiți despre nevoia iminentă, mușcătură pulsând infectată cu rabie...

— Dacă Dumnezeu a făcut ceva mai bun, l-a păstrat pentru sine, obișnuia să spună Marinarul, cu transmisia-ncetinită de douăzeci de pastile.

(Frânturi de crimă coboară-ncet ca așchiile de opal prin glicerină.)

Privindu-te și fredonând fără-ncetare *Johny's So Long At The Fair.*

Traficând câte puțin, ca să ne-ntreținem consumul...

— Și *folosiți* alcoolu' ăla, zic, trântind o lampă cu spirt pe masă.

— Nu puteți s-aveți dracului — răbdare — trăgători flămânzi îmi înnegresc tot timpul lingura cu chibrituri... Asta-i tot ce-am nevoie ca să pic la greu să-mi găbjească garda o lingură-nnegrită-n sălaș...

— Credeam că te-ai lăsat... M-aș simți prost să știu că-ți stric cura...

— 'ți trebe coaie, nu glumă, să te lași, moșule.

Căutând vene-n carnea topită. Clepsidra mărfii-și varsă ultimele granule negre-n rinichi...

— Zonă sever infectată, mormăi el, mutând garoul mai sus.

— Moartea era Idolul culturii lor, zise bătrâna mea, ridicându-și privirea din Codicele Maya... Au primit focul, vorbirea și semințele de porumb de la moarte... moartea se transformă-ntr-o sământă de păpușoi.

Zilele Ouabului vin peste noi
adierile decojite ale urii și nenorocirii
au stins flacăra.

— Ia-ți dracu' de-aici pozele astea porcoase, i-am zis femeii.

Un veteran trăgător pe nară s-a lăsat grămadă pe un spătar, luat pe ulei și dopat... sânge dezonorat.

— Ce ești tu, din artiștii ăia ai pastilelor?

Mirosuri gălbui de trăscău și ocluzie hepatică i-au emanat din haine când a făcut gestul ăla de trăgător, aruncându-și mâna-n față cu palma-ntoarsă după marfă...

Miros de bucătării mexicane, de pardesie umede
și de testicule atrofiate...

Mă privea prin carnea incertă, ectoplasmatică a curei... zece kile materializate-ntr-o lună când încerci să te lași... un chit moale și roz care se evaporă la prima atingere tăcută a drogului... Am văzut cu ochii mei... trei kile duse-n zece minute... în picioare cu seringa-ntr-o mână... ținându-și pantalonii cu cealaltă.

Duhoare înțepătoare de metal corodat.

Urcând pe o grămadă de gunoi până la cer... focuri de benzină ici colo... fumul atârnă negru și solid ca un excrement în aerul nemișcat... mânjind pelicula albă a arșiței de la amiază... D.L. pășește alături de mine... o reflexie a gingiilor mele știrbe și a craniului meu pleșuv... carnea-ntinsă peste oasele putregăite, fosforescente, mistuită de focuri reci, încete... Duce cu el o canistră cu benzină, deschisă, și mirosul benzinei îl învăluie... Ajungând în vârful unui dâmb de fiare ruginite, ne-ntâlnim cu un grup de băștinași... chipuri plate, bidimensionale, de pești sanitari...

— Aruncă benzina peste ei și dă-i foc...

IUTE...

STRĂFULGERARE ALBĂ... țipete diforme de insectă...

M-am trezit cu gustul de metal în gură înapoi din morți
târând după mine mirosul incolor al morții
placentă a unei maimuțe cenușii ofilite
junghiuri fantomatice de după amputare...

— Băieții din stradă aștept-o combinație, a spus Eduardo și a murit de supradoză la Madrid... Focoase cu întârziere ard prin volutele roz ale cărnii tumefiate... declanșează blițurile de magneziu ale orgasmului... fotografii clare ale mișcării suspendate... flanc bronzat și neted, răsucit ca să aprindă o țigară...

Stătea-n picioare cu pălăria de paie 1920 pe care i-o dăduse cineva... cuvinte slabe de cerșetor, căzând ca niște păsări moarte pe strada-ntunecată...

— Nu... ajunge... *no mas*...

O mare agitată de ciocane pneumatice în crepusculul mov-maroniu mânjit de miros de metal coclit al gazului de canalizare... chipuri de muncitori tineri ieșind cu un tremur din cadru în haloul galben al lămpilor cu carbid... conducte sparte, la vedere...

— Reconstruiesc orașul...

Lee dădu din cap absent... „Da... Mereu..."

Oricum ai lua-o, e-un pas greșit în Aripa de Est...

Dacă știam, îți spuneam cu plăcere...

— Nu-i bine... *no bueno*... pe combinație și eu...

— Nu este... ințealcă vineli.

Tanger, 1959

Insecticid foarte puternic, extras din rădăcină de *Derris.*

ANEXĂ

SCRISOARE A UNUI MARE DEPENDENT
DE DROGURI PERICULOASE[24]

3 august 1956
Venice

Stimate domnule doctor,

Vă mulțumesc pentru scrisoare. Trimit alăturat articolul despre efectele diverselor droguri pe care le-am folosit. Nu știu dacă este potrivit pentru publicația dumneavoastră. Nu am nicio obiecție în legătură cu folosirea numelui meu.

Nicio problemă cu băutura. Nicio dorință de a folosi vreun drog. Stare generală de sănătate excelentă. Vă rog să-i transmiteți respectele mele domnului —. Folosesc sistemul lui de exerciții zilnic, cu rezultate excelente.

Mă gândeam să scriu o carte despre substanțele narcotice, dacă aș putea găsi un colaborator potrivit care să se ocupe de partea tehnică.

Al dumneavoastră,
William Burroughs

Text publicat în *The British Journal of Addiction*, vol. 53, nr. 2.

Folosirea opiului și a derivatelor din opiu duce la o stare care se circumscrie și corespunde „dependenței“ — (termenul este folosit imprecis pentru a descrie orice obișnuință sau dorință. Vorbim despre dependență de dulciuri, cafea, tutun, vreme caldă, televizor, povestiri polițiste, cuvinte încrucișate). Printr-o asemenea aplicare eronată, termenul își pierde orice sens precis și util. Folosirea morfinei duce la dependența metabolică de morfină. Morfina devine o nevoie biologică precum apa, și consumatorul poate muri dacă este privat brusc de ea. Diabeticul moare fără insulină, dar nu este dependent de ea. Nevoia sa de insulină nu a fost provocată de uzul de insulină. El are nevoie de insulină pentru a-și menține un metabolism normal. Dependentul are nevoie de morfină pentru a menține un metabolism al morfinei și ca să evite astfel revenirea, însoțită de suferințe cumplite, la un metabolism normal.

Am folosit un număr de substanțe „narcotice“ de-a lungul unei perioade de douăzeci de ani. Unele dintre aceste substanțe produc dependență în sensul de mai sus. Cele mai multe nu:

Opiaceele — De-a lungul unei perioade de doisprezece ani am folosit opiu, fumat și pe cale orală (injectarea în piele provoacă abcese. Injectarea în venă e neplăcută și posibil periculoasă), heroină injectată în piele, venă, mușchi, prizată (când niciun ac nu era disponibil), morfină, dilaudid, pantopon, eukodol, paracodeină, dionină, codeină, demerol, metadonă. Toate acestea dau dependență în diverse grade. Nu contează prea mult cum e administrat drogul, fumat, prizat, injectat, luat pe gură, introdus ca supozitor rectal, rezultatul final e același: dependența. Și o obișnuință rezultată din fumat este la fel de greu de învins ca una rezultată din injectarea intravenoasă. Opinia că obișnuința cu injectarea este nocivă în mod special derivă dintr-o frică irațională de ace — („Injecțiile otrăvesc sângele“ — ca și cum sângele ar fi mai puțin otrăvit de substanțele absorbite din stomac, plămâni sau mucoasa nazală). E probabil că demerolul cauzează dependență într-o măsură mai mică decât morfina. De asemenea, e mai puțin satisfăcător pentru dependent și mai puțin eficient ca analgezic. E mai ușor să scapi de o dependență de demerol decât de una de morfină, însă demerolul este cu siguranță mai dăunător pentru sănătate și în particular pentru sistemul nervos. Am folosit o dată demerol timp de trei luni și am dezvoltat o serie de simptome supărătoare: tremur al mâinilor (la morfină aveam întotdeauna mâinile sigure), pierderea progresivă a coordonării, contracții musculare, obsesii paranoide, teamă de nebunie. În cele din urmă am căpătat o toleranță binevenită față de demerol —

fără-ndoială, o măsură de autoconservare — și am trecut la metadonă. Toate simptomele au dispărut imediat. Pot să adaug că demerolul este cam la fel de constipant ca morfina, că are un efect chiar mai depresiv asupra apetitului și funcțiilor sexuale — nu contractă însă pupilele. Mi-am făcut mii de injecții de-a lungul a ani de zile cu ace nesterilizate, ba chiar murdare, și n-am suferit niciodată de vreo infecție înainte să folosesc demerol. Apoi m-am trezit cu o serie de abcese, dintre care unul a trebuit incizat și drenat. Pe scurt, demerolul mi se pare un drog mai periculos decât morfina. Metadona este complet satisfăcătoare pentru dependent, un excelent analgezic, producând dependență cel puțin în aceeași măsură.

Am luat morfină din cauza unei dureri acute. Orice opiaceu care îndepărtează în mod eficace durerea îndepărtează în aceeași măsură simptomele de privare. Concluzia e evidentă: orice opiaceu care îndepărtează durerea produce dependență, și cu cât e mai eficace împotriva durerii, cu atât produce mai multă dependență. Molecula care dă dependență și molecula care combate durerea din compoziția morfinei sunt probabil identice, și procesul prin care morfina îndepărtează durerea este același cu acela care duce la toleranță și dependență. Morfina care să nu dea dependență pare să fie o Piatră Filozofală a acestor vremuri. Pe de altă parte, unele variante ale apomorfinei se pot dovedi extrem de eficace în tratarea sindromului privării. Dar nu trebuie să așteptăm de la această substanță să fie, totodată, și un analgezic.

Fenomenele legate de dependența de morfină sunt bine-cunoscute și nu e necesar să mai fie descrise aici. Câtorva elemente, după părerea mea, li s-a acordat insuficientă atenție: incompatibilitatea metabolică dintre morfină și alcool a fost observată, dar nimeni, din câte știu, nu a oferit vreo explicație. Dacă un dependent de morfină consumă alcool, nu simte nicio senzație euforică sau agreabilă. E o stare de disconfort care crește încetul cu-ncetul, dublată de nevoia unei noi injecții. Alcoolul pare să fie scurtcircuitat, poate de către ficat. Am încercat o dată să beau când eram incomplet vindecat după un atac de icter (în perioada aceea nu foloseam morfină). Senzația metabolică a fost aceeași. Într-una dintre situații ficatul era parțial scos din funcție de icter, în celălalt preocupat, literalmente, de un metabolism al morfinei. Dacă un alcoolic devine dependent de morfină, morfina ia, invariabil și integral, locul alcoolului. Am cunoscut mai mulți alcoolici care au început să folosească morfină. Erau capabili să tolereze, imediat, doze mari de morfină (5 miligrame la o injecție) fără efecte adverse, și în câteva zile s-au oprit din băut. Un proces invers nu se întâlnește niciodată.

Dependentul de morfină nu poate tolera alcoolul când folosește morfină sau suferă din cauza privării de morfină. Capacitatea de a tolera alcoolul este un semn cert de dezintoxicare. Desigur, un dependent dezintoxicat poate începe să bea și să devină alcoolic.

În timpul curei și al privării, dependentul are o conștiință acută a ceea ce îl înconjoară. Senzațiile oferite de simțuri sunt accentuate până la halucinație. Obiecte familiare par cuprinse de freamăt, animate de o viață contorsionată strecurată în ele. Dependentul este supus unor rafale de senzații din exterior și din viscere. Poate trăi licăriri de frumusețe și nostalgie, dar efectul general este de suferință extremă. (Poate că senzațiile lui sunt dureroase din cauza intensității lor. O senzație plăcută poate deveni insuportabilă după ce atinge o anumită intensitate.)

Am observat două reacții particulare la începutul privării: (1) totul arată amenințător; (2) o ușoară paranoia. Doctorii și asistentele apar ca niște monștri malefici. În decursul mai multor cure, m-am simțit înconjurat de nebuni periculoși. Am vorbit cu unul dintre pacienții doctorului Dent, care tocmai urmase o dezintoxicare după o dependență de petidină. Mi-a relatat o experiență identică, spunându-mi că timp de 24 de ore, asistentele și doctorii i s-au părut „brutali și respingători". Și totul arată rău. Și am mai vorbit cu alți dependenți care au trăit aceleași reacții. Fundamentul psihologic al reprezentărilor paranoide în timpul curei este evident. Similitudinea particulară a acestor reacții indică o origine comună de natură metabolică. Similitudinea dintre simptomele privării și anumite stări de intoxicare cu droguri e izbitoare. Hașișul, Bannisteria Caapi (harmalină), Peyote (mescalină) produc o stare de sensibilitate acută, însoțită de o perspectivă halucinatorie. Totul arată viu. Ideile paranoide sunt frecvente. În special intoxicația cu Bannisteria Caapi reproduce stările specifice privării. Totul arată amenințător. Ideile paranoide sunt pregnante în special după o supradoză. După ce am luat Bannisteria Caapi, eram convins că Vraciul și ucenicul său plănuiesc să mă omoare. Se pare că stările metabolice ale corpului pot reproduce efectele a diverse droguri.

În SUA, dependenții de heroină sunt supuși unei cure reductive involuntare de către dealerii care își diluează treptat marfa cu lactoză și barbiturice. În consecință, mulți dependenți care vor să se trateze suferă de o dependență ușoară, astfel că pot fi complet dezintoxicați în timp scurt (7-8 zile). Își revin rapid, fără tratament medicamentos. Totuși, orice tranchilizant, antialergic sau substanță sedativă va oferi o anumită ușurare, în special dacă e injectată. Dependentul se simte mai bine

dacă știe că o substanță străină îi circulă prin sânge. Tolserolul, torazina și „tranchilizantele“ înrudite, toate felurile de barbiturice, cloral și paraldehidă, antihistaminice, cortizon, reserpină, chiar șocul (să fie departe lobotomia?) au fost fiecare folosite cu rezultate descrise de obicei ca „încurajatoare“. Experiența mea sugerează ca aceste rezultate să fie acceptate cu unele rezerve. Desigur, tratamentul simptomatic este indicat, și toate aceste substanțe (cu posibila excepție a celui mai des folosit: barbituricele) își au un loc în tratamentul simptomelor privării. Dar niciuna dintre aceste substanțe nu este, în sine, răspunsul pentru dezintoxicare. Simptomele dezintoxicării variază în funcție de metabolismul individual și de tipul fizic. Indivizii cu conformație debilă, sensibili, predispuși la astm suferă abundent de simptome alergice în timpul dezintoxicării: nas înfundat, strănut, usturime, ochi umezi, greutate la respirație. În asemenea cazuri, cortizonul și antihistaminicele pot fi, în mod cert, de folos. Vomatul ar mai putea fi, probabil, controlat cu substanțe care îndepărtează greața, precum torazina.

Am urmat zece „cure“ în decursul cărora au fost folosite toate aceste substanțe. Am încercat reduceri rapide, treptate, somn prelungit, apomorfină, antihistaminice, un sistem francez în care se folosește un produs inutil, cunoscut sub denumirea de „amorfină“ — totul, în afară de șoc. (M-ar interesa să cunosc în continuare rezultatele experimentelor făcute pe alții cu tratamentul de șoc.) Succesul oricărui tratament depinde de gradul și durata dependenței, stadiul renunțării, sau timpul scurs fără drog (substanțe eficiente într-o fază târzie sau ușoară pot fi dezastruoase în faza acută), simptomele individuale, starea de sănătate, vârsta etc. O metodă de tratament poate fi complet ineficientă într-un anumit moment, dar poate să dea rezultate excelente în altul. Sau un tratament care mie nu-mi folosește la nimic poate fi de ajutor altcuiva. Nu mă-ncumet să emit vreo judecată definitivă, îmi relatez doar propriile reacții la diverse substanțe și metode de tratament.

Curele bazate pe reducere treptată. — Aceasta e forma cea mai comună de tratament, și nu s-a descoperit încă nicio metodă care s-o poată înlocui în cazurile de dependență severă. Pacientul are nevoie de o anumită doză de morfină. Dacă există vreo regulă care se aplică la toate cazurile de dependență, aceasta este. Dar trebuie renunțat la morfină cât se poate de repede. Am urmat cure bazate pe o reducere înceată a dozei, iar rezultatul a fost de fiecare dată descurajarea și, în cele din urmă, recăderea. Reducerea imperceptibilă a dozei are toate șansele să fie o reducere fără capăt. Când dependentul dorește să urmeze un tratament, în cele

mai multe cazuri a trecut deja prin simptomele privării de multe ori. Se așteaptă la o încercare dificilă, neplăcută și e pregătit să o suporte. Dar dacă suferința privării se întinde pe două luni, în loc de zece zile, e posibil să n-o suporte. Nu intensitatea, ci durata suferinței înfrânge voința de a rezista. Dacă dependentul ia, cu regularitate, o cantitate, oricât de mică, din orice opiaceu pentru a-și ușura starea de slăbiciune, insomnia, plictiseala, agitația din faza târzie a renunțării, simptomele privării se vor prelungi nedefinit și recăderea totală e aproape sigură.

Somnul prelungit. — Teoria sună bine. Te culci și te scoli vindecat. Dozele industriale de cloralhidrat, barbituricele, torazina nu au produs decât o stare de semiconștiență vecină cu coșmarul. Renunțarea la sedare, după 5 zile, a provocat un șoc sever. S-au suprapus simptomele unei privări acute de morfină. Rezultatul final a fost un sindrom combinat de o oroare fără seamăn. Niciuna dintre curele pe care le-am urmat vreodată nu mi-a produs atâta suferință ca această metodă presupusă fără dureri. Ciclul somnului și al treziei e întotdeauna profund perturbat în timpul renunțării. A-l perturba și mai tare printr-o sedare masivă mi se pare contraindicat, ca să nu spun mai mult. Renunțarea la morfină este îndeajuns de traumatizantă și fără a-i adăuga renunțarea la barbiturice. După două săptămâni în spital (cinci zile de sedare, zece zile de „odihnă"), eram încă atât de slăbit, că am leșinat când am încercat să pășesc pe o pantă foarte ușoară. Consider somnul prelungit metoda cea mai rea cu putință pentru tratarea simptomelor privării.

Antihistaminicele. — Folosirea antihistaminicelor se bazează pe teoria alergică a privării. Privarea bruscă de morfină provoacă rapid o supraproducție de histamine, cu simptomele alergice care rezultă. (În șocul asociat unor leziuni traumatice însoțite de durere acută, cantități mari de histamine sunt eliberate în sânge. În durerea acută, ca și în cazul dependenței, dozele toxice de morfină sunt tolerate cu ușurință. Iepurii, care au un conținut ridicat de histamine în sânge, sunt extrem de rezistenți la morfină.) Experiența mea cu antihistaminicele nu a fost concludentă. Am urmat o dată o cură în care s-au folosit numai antihistaminice, și rezultatele au fost bune. Dar la vremea aceea eram dependent doar într-un grad redus, și nu mai luasem morfină de 72 de ore în momentul în care am început tratamentul. De atunci am folosit adesea antihistaminice pentru simptomele de privare, cu rezultate dezamăgitoare. Par să-mi sporească de fapt depresia și iritabilitatea (nu sufăr de simptome alergice tipice).

Apomorfina. — Apomorfina este, cu certitudine, cea mai bună metodă de tratament pe care am încercat-o. Nu elimină simptomele privării, dar le reduce la

un nivel suportabil. Simptomele acute, precum crampele din burtă și din picioare, stările convulsive sau de manie sunt complet controlate. Tratamentul cu apomorfină implică, în fapt, mai puțin disconfort decât o cură prin reducere treptată. Vindecarea e mai rapidă și mai profundă. Simt că nu am fost niciodată vindecat pe deplin de nevoia de morfină înainte să urmez tratamentul bazat pe apomorfină. E foarte posibil ca nevoia „psihologică“ de morfină care persistă după o cură să nu fie deloc psihologică, ci metabolică. Variantele mai puternice ale formulei apomorfinei s-ar putea vădi mai eficiente calitativ în tratarea tuturor formelor de dependență.

Cortizonul. — Cortizonul pare să ofere o anumită ușurare în special atunci când e injectat intravenos.

Torazina. — Ușurează întru câtva simptomele privării, dar nu foarte mult. Efecte secundare — depresie, tulburări de vedere, indigestie cu beneficii îndoielnice în compensație.

Reserpina. — N-am observat niciodată vreun efect al acestei substanțe, în afară de o ușoară depresie.

Tolserolul. — Efecte neglijabile.

Barbituricele. — E o practică obișnuită să se prescrie barbiturice pentru insomnia din timpul privării. În realitate, folosirea barbituricelor întârzie revenirea somnului normal, prelungește întreaga perioadă a tratamentului pentru renunțare și poate duce la recădere. (Dependentul e tentat să ia o doză mică de codeină sau de paregoric, alături de nembutal. Cantități foarte mici de opiacee, care ar putea fi inofensive pentru o persoană normală, reinstaurează imediat dependența în cazul unui dependent vindecat.) Experiența mea confirmă în mod cert opinia doctorului Dent, potrivit căreia barbituricele sunt contraindicate.

Cloralul și paraldehida. — Preferabile, probabil, barbituricelor în cazul în care folosirea unui sedativ e necesară, dar cei mai mulți dependenți vor vomita paraldehida instantaneu. Am încercat, de asemenea, din proprie inițiativă, următoarele substanțe, atunci când încercam să mă las:

Alcoolul. — Absolut contraindicat în orice stadiu al tratamentului. Folosirea alcoolului exacerbează, invariabil, simptomele privării și duce la recădere. Alcoolul poate fi tolerat doar după ce metabolismul își revine la normal. Aceasta durează de obicei o lună, în cazurile de dependență severă.

Benzedrina. — Poate îndepărta temporar depresia din faza avansată a renunțării, dezastruoasă în timpul fazei acute, contraindicată în orice fază, fiindcă

produce o stare de nervozitate pentru care morfina reprezintă răspunsul fiziologic.

Cocaina. — Cele de mai sus sunt valabile într-o măsură dublă pentru cocaină.

Cannabis indica (marijuana). — În faza avansată sau în cazul unei privări cu simptome ușoare, înlătură depresia și crește apetitul; în cazuri acute, e un dezastru total. (Am fumat o dată marijuana într-o fază timpurie a privării, și rezultatul a fost ceva de coșmar.) Canabisul e un intensificator al senzațiilor. Dacă deja te simți rău, te va face să te simți și mai rău. Contraindicat.

Peyote, *Bannisteria Caapi*. — Nu m-am încumetat să încerc. Gândul unei intoxicații cu *Bannisteria* suprapusă sindromului de privare acută e destul ca să te apuce groaza. Știu pe cineva care a trecut pe peyote după o privare îndelungată, a pretins că i-a dispărut orice dorință de a lua morfină și a murit până la urmă de otrăvire cu peyote.

În cazurile de dependență severă, simptomele fizice clare de privare persistă cel puțin o lună.

N-am întâlnit și n-am auzit niciodată de vreun dependent de morfină psihotic, adică unul care să prezinte simptome psihotice în decursul dependenței de vreun opiaceu. De fapt, dependenții sunt plictisitor de sănătoși mintal. Poate că există o incompatibilitate metabolică între schizofrenie și dependența de opiacee. Pe de altă parte, privarea de morfină provoacă adesea reacții psihotice — de-obicei, o ușoară paranoia. E interesant că substanțele și metodele de tratament care dau rezultate în cazul schizofreniei sunt folosite și în tratamentul dependenței: antihistaminicele, tranchilizantele, apomorfina, șocul.

Sir Charles Sherington definește durerea ca „însoțitorul psihic al unui reflex de protecție imperativ“.

Sistemul nervos vegetativ intră în expansiune și se contractă ca răspuns la ritmuri viscerale și stimuli externi — intrând în expansiune la stimuli resimțiți ca plăcuți — sex, mâncare, contacte sociale agreabile etc. — și contractându-se la durere, anxietate, frică, disconfort, plictiseală. Morfina alterează întregul ciclu al expansiunii și contracției, eliberării și tensiunii. Funcția sexuală e dezactivată, peristalsisul inhibat, pupilele încetează să reacționeze la lumină și întuneric. Organismul nici nu se contractă de la durere, nici nu intră în expansiune la sursele normale de plăcere. Se adaptează ciclului morfinei. Dependentul e imun la plictiseală. Își poate privi pantofii ore-ntregi sau poate sta pur și simplu în pat. Nu are nevoie de un debușeu sexual, de contacte sociale, muncă, distracție, exerciții fizice, de nimic altceva decât de morfină. Morfina poate înlătura durerea,

conferind organismului câteva dintre calitățile unei plante. (Durerea nu ar putea avea nicio funcție pentru plante, care sunt, în cea mai mare parte, statice, incapabile de reflexe de protecție.)

Oamenii de știință caută să descopere o morfină care să nu creeze dependență și care să îndepărteze durerea fără să ofere plăcere; dependenții își doresc — sau cred că-și doresc — euforie fără dependență. Nu văd cum ar putea fi separate funcțiile morfinei; cred că orice analgezic eficace va cauza depresia funcției sexuale. Analgezicul perfect ar induce, probabil, dependența instantanee. (Dacă e cineva interesat să dezvolte o asemenea substanță, dihidroxiheroina ar putea fi o bază de pornire potrivită.)

Dependentul își duce existența într-o stare fără durere, asexuală, atemporală. Tranziția înapoi la ritmurile vieții animale implică sindromul privării. Mă îndoiesc că tranziția poate fi făcută în vreun fel confortabilă. Renunțarea fără suferință este ceva spre care se poate doar tinde.

Cocaina. — Dintre toate drogurile pe care le-am folosit, cocaina produce starea cea mai plăcută. Euforia își are centrul în cap. E posibil ca drogul să activeze conexiunile plăcerii direct în creier. Bănuiesc că un șoc electric aplicat la locul potrivit ar avea același efect. Plăcerea deplină a cocainei se poate obține numai prin injecție intravenoasă. Efectele plăcute nu țin mai mult de cinci-zece minute. Dacă drogul e injectat în piele, eliminarea rapidă viciază efectele. Aceasta se petrece cu atât mai mult în cazul prizării.

E o practică obișnuită pentru consumatorii de cocaină să stea treji toată noaptea, injectându-și cocaină la intervale de un minut, alternând cu doze de heroină, sau cocaină și heroină amestecate în aceeași injecție, formând o un „speedball". (Nu am cunoscut niciodată vreun consumator constant de cocaină care să nu fie și dependent de morfină.)

Dorința de a lua cocaină poate fi intensă. Am petrecut zile-ntregi plimbându-mă de la o farmacie la alta cu o rețetă pentru cocaină. Poți dori cocaina cu intensitate, dar nu ai nicio nevoie metabolică de cocaină. Dacă nu găsești cocaină, mănânci, te culci și gata. Am vorbit cu oameni care au consumat cocaină ani de zile, iar apoi au rămas fără acces la vreo sursă. Niciunul nu a avut simptome de privare. E și greu de conceput cum un stimulator al creierului frontal ar putea produce dependență. Dependența pare să fie monopolul sedativelor.

Folosirea continuă a cocainei duce la nervozitate, depresie, uneori psihoză cu halucinații paranoide. Nervozitatea și depresia rezultate din consumul de cocaină

nu sunt diminuate printr-o cantitate mai mare de cocaină. Sunt îndepărtate eficient de morfină. Folosirea cocainei de către un dependent de morfină conduce întotdeauna la doze mai mari și la injecții mai frecvente cu morfină.

Cannabis Indica (hașiș, marijuana). — Efectele acestei substanțe au fost descrise frecvent și pregnant: perturbare a percepțiilor spațio-temporale, sensibilitate acută la stimuli, fugă de idei, poftă de râs, prostire. Marijuana intensifică sentimentele și senzațiile, iar rezultatele nu sunt întotdeauna plăcute. O situație rea devine și mai rea. Depresia se transformă în disperare, anxietatea în panică. Am pomenit deja de experiența mea oribilă cu marijuana în timpul privării acute de morfină. I-am dat o dată marijuana unui oaspete care suferea de o ușoară anxietate în legătură cu ceva („cu șucăr“, cum zicea). După ce a fumat o jumătate de țigară, a sărit brusc în picioare, urlând: „M-a luat groaza!“ și a țâșnit afară din casă.

O particularitate deosebit de sâcâitoare a intoxicării cu marijuana e perturbarea orientării afective. Nu știi dacă ceva îți place sau nu, dacă o senzație e plăcută sau neplăcută.

Consumul de marijuana variază foarte mult de la individ la individ. Unii o fumează constant, alții ocazional, nu puțini o detestă. Pare să fie cu deosebire neagreată printre dependenții cronici de morfină, mulți dintre aceștia având o concepție foarte puritană în legătură cu fumatul de marijuana.

Efectele negative ale consumului de marijuana asupra sănătății au fost mult exagerate în SUA. Drogul nostru național e alcoolul. Tindem să privim folosirea oricărui alt drog cu o groază aparte. Oricine e dedat acestor vicii străine merită să-și ruineze cu totul mintea și trupul. Oamenii cred ceea ce vor să creadă, indiferent de fapte. Marijuana nu dă obișnuință. Nu am văzut niciodată vreun semn al efectelor dăunătoare pentru sănătate în cazul unei folosiri moderate. Psihoza drogului poate fi rezultatul unei folosiri prelungite și în exces.

Barbituricele. — Barbituricele produc în mod cert dependență, dacă sunt luate în cantități mari de-a lungul oricărei perioade de timp (circa un gram pe zi va da dependență). Sindromul privării e mai periculos decât în cazul privării de morfină, constând în halucinații și convulsii de tip epileptic. Dependenții se rănesc adesea prăbușindu-se pe pardoseli de beton (pardoselile de beton fiind un corolar obișnuit al privării abrupte). Dependenții de morfină iau adesea

barbiturice pentru a completa doze inadecvate de morfină. Unii dintre ei devin și dependenți de barbiturice.

Am luat cândva două capsule de nembutal (o sută de miligrame fiecare) în fiecare noapte, vreme de patru luni, și nu am suferit niciun simptom de privare. Dependența de barbiturice e o problemă de cantitate. Nu este, probabil, o dependență metabolică precum morfina, ci o reacție mecanică la sedarea excesivă a creierului frontal.

Dependentul de barbiturice oferă un spectacol șocant. Nu se poate coordona, se clatină, cade de pe scaunele de bar, adoarme la jumătatea unei propoziții, lasă să-i cadă mâncarea din gură. E confuz, certăreț și stupid. Și aproape întotdeauna ia și alte droguri, pe orice poate pune mâna: alcool, benzedrină, opiacee, marijuana. Consumatorii de barbiturice sunt priviți de sus în societatea dependenților: „Boschetari pe buline. N-au clasă-n ei". Următorul pas în jos e gazul lampant cu lapte, sau prizatul de amoniac din găleată — „Doza femeii de serviciu".

Cred că barbituricele cauzează cea mai rea formă de dependență cu putință, urâtă, degradantă, greu de tratat.

Benzedrina. — Este un stimulant cerebral, ca și cocaina. Dozele mari provoacă un somn prelungit, cu senzații foarte plăcute. Perioada de euforie e urmată de o depresie groaznică. Drogul tinde să sporească anxietatea. Provoacă indigestie și pierderea apetitului.

Nu știu decât un caz în care simptome clare au urmat privării de benzedrină. E vorba de o femeie, o cunoștință de-a mea, care a folosit cantități incredibile de benzedrină timp de șase luni. În această perioadă a dezvoltat o psihoză din cauza drogului și a fost spitalizată zece zile. A continuat să folosească benzedrină, dar a întrerupt-o brusc. A suferit un acces de tip astmatic. Nu mai putea să respire și s-a învinețit. I-am dat o doză de antihistaminice (thepheren) care i-a produs o ameliorare imediată. Simptomele nu au revenit.

Peyote (mescalina). — E, fără îndoială, un stimulent. Dilată pupilele, te ține treaz. Peyote provoacă o greață foarte puternică. Consumatorii au dificultăți să o rețină îndeajuns ca să-și realizeze efectul, care e similar, în unele privințe, cu acela al marijuanei. Apare o sensibilitate crescută la stimuli, în special la culori. Intoxicația cu peyote cauzează o bizară conștiință vegetală, sau o identificare cu

planta. Totul arată ca o plantă de peyote. E ușor de înțeles de ce indienii cred că în cactusul peyote își are sălaș un spirit.

Supradoza de peyote poate duce la paralizie respiratorie și la moarte. Chiar știu un caz. Nu există motive ca peyote să fie considerată cauzatoare de dependență.

Bannisteria Caapi (Harmalină, Banisterină, Telepatină). — *Bannisteria Caapi* e o viță care crește rapid. Principiul activ se găsește, se pare, în lemnul plantei proaspăt tăiate. Coaja de pe dinăuntru e considerată cea mai activă, iar frunzele nu sunt folosite niciodată. E nevoie de o cantitate considerabilă de viță pentru a simți pe deplin efectele drogului. În jur de cinci bucăți de viță lungi de douăzeci de centimetri sunt necesare pentru o persoană. Vița e zdrobită și fiartă două ore sau mai mult, împreună cu frunzele unei plante numite *Palicourea sp. rubiacea*.

Yage sau Ayuahuaska (denumirea indiană cea mai folosită pentru *Bannisteria Caapi*) e un drog halucinogen care provoacă o tulburare profundă a simțurilor. În supradoză, e o otravă care produce convulsii. Antidotul e unul dintre barbiturice sau alt sedativ puternic, anticonvulsiv. Oricine ia Yage prima oară ar trebui să aibă un sedativ la îndemână pentru eventualitatea unei supradoze.

Proprietățile halucinogene ale plantei au făcut să fie folosită de vraci pentru a-și spori puterile. Aceștia o folosesc, de asemenea, ca panaceu în tratamentul diverselor boli. Yage scade temperatura corpului și prin urmare, poate fi utilă în tratarea febrei. Are puternice proprietăți antihelmintice, fiind indicată în tratamentul viermilor stomacali și intestinali. Yage induce o stare de anestezie conștientă și e folosită în ritualuri în care cei inițiați trebuie să îndure încercări dureroase, precum biciuirea cu vrejuri împletite sau expunerea la înțepăturile furnicilor.

Atât cât am putut să descopăr, doar vița proaspăt tăiată e activă. Nu am găsit nicio modalitate de a usca, extrage sau păstra principiul activ. Nicio tinctură nu s-a dovedit activă. Vița uscată e complet inertă. Pentru farmacologia Yage e necesară cercetarea de laborator. Cum extractul crud e un narcotic halucinogen atât de puternic, poate că s-ar obține rezultate chiar mai spectaculoase cu varietăți sintetice. În orice caz, chestiunea merită cercetată.[25]

Nu am observat vreun efect negativ asupra sănătății care să poată fi atribuit consumului de Yage. Vracii care o folosesc încontinuu pe linie de serviciu par să dispună de o sănătate normală. Toleranța se dobândește repede, astfel că extractul poate fi băut fără a suferi de greață sau de alte efecte adverse.

Yage e un narcotic special. Intoxicarea cu Yage este în unele privințe similară intoxicării cu hașiș. În ambele situații, are loc o deplasare de perspectivă, o extensie a conștiinței dincolo de experiența obișnuită. Dar Yage produce o perturbare mai profundă a simțurilor, cu halucinații reale. Străfulgerările albastre prin fața ochilor sunt specifice intoxicării cu Yage.

Există o gamă largă de atitudini față de Yage. Mulți indieni și cei mai mulți consumatori albi par să-l privească pur și simplu ca pe un stupefiant printre atâtea altele, precum băutura. În alte grupuri are o utilizare și semnificație rituale. În rândurile Jivaro, tinerii iau Yage pentru a intra în legătură cu spiritele strămoșilor și pentru a obține informări despre viața lor viitoare. E folosit în cursul inițierilor pentru a-i anestezia pe inițiați înaintea încercărilor dureroase. Toți vracii îl folosesc în practicile lor pentru a prezice viitorul, a localiza obiecte furate sau pierdute, a-l numi pe autorul unei nelegiuri, a diagnostica și a trata bolile.

Alcaloidul din *Bannisteria Caapi* a fost izolat în 1923 de Fisher Cardenas, care l-a numit Telepatină sau Banisterină. Rumf a arătat că telepatina e una și aceeași cu Harmina, alcaloidul din Perganum Harmala.

E limpede că *Bannisteria Caapi* nu dă dependență.

Nucșoara. — Ocnașii și marinarii recurg câteodată la nucșoară. Cam o lingură e înghițită cu apă. Rezultatele seamănă întrucâtva cu acelea produse de marijuana, cu durerea de cap și greața ca efecte secundare. Moartea ar interveni, probabil, înainte de dependență, dacă o asemenea dependență ar fi posibilă. Am luat nucșoară o singură dată.

Există câteva narcotice din familia nucșoarei folosite de indienii din America de Sud. Ele sunt administrate de obicei prin prizarea pulberii albe a plantei. Vraciul ia aceste substanțe nocive și intră-ntr-o serie de stări convulsive. Zvârcolelile și bolboroselile lor sunt considerate a avea o semnificație profetică. Un prieten de-ai mei s-a simțit foarte rău timp de trei zile după ce a încercat un drog din familia nucșoarei în America de Sud.

Datura-scopolamină. — Dependenții de morfină se otrăvesc adesea luând morfină în combinație cu scopolamină.

Am făcut rost odată de câteva fiole care conțineau, fiecare, zece miligrame de morfină și cam o jumătate de miligram de scopolamină. Crezând că o jumătate de miligram e o cantitate neglijabilă, am folosit șase fiole la o injecție. Rezultatul a fost o stare psihotică de câteva ore în timpul cărora am fost în mod oportun ținut

închis de foarte răbdătorul proprietar al locuinței mele. Nu mi-am amintit nimic în ziua care a urmat.

Substanțele din grupul datura sunt folosite de indienii din America de Sud și din Mexic. Se spune că accidentele letale sunt frecvente.

Scopolamina a fost folosită de ruși ca drog al adevărului, cu rezultate îndoielnice. Subiectul poate fi dornic să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească. Adesea, acoperirea și informațiile secrete sunt amestecate inextricabil. Am auzit că mescalina s-a vădit foarte eficace pentru obținerea de informații de la suspecți.

Dependența de morfină e o boală metabolică provocată de folosirea morfinei. După părerea mea, tratamentul psihologic nu e doar inutil, ci și contraindicat. Statistic, cei care devin dependenți de morfină sunt cei care au acces la ea: doctori, asistente, oricine se află în contact cu sursele de pe piața neagră. În Persia, unde opiul e vândut fără vreun control în magazinele de opiu, 70% din populația adultă e dependentă. Ar trebui oare să psihanalizăm mai multe milioane de persani ca să aflăm ce conflicte profunde și anxietăți i-au condus la folosirea opiului? Eu cred că nu. Conform experienței mele, cei mai mulți dependenți nu suferă de nevroză și nu au nevoie de psihoterapie. Tratamentul cu apomorfină și accesul la apomorfină în eventualitatea recăderii ar face cu siguranță să existe un procent mai mare de cure cu rezultat permanent decât orice program de „reabilitare psihologică".

De la publicarea acestui articol, am aflat că alcaloizii din Bannisteria sunt înrudiți îndeaproape cu LSD 6, care a fost folosit în psihoza experimentală. Cred că s-a ajuns deja la LSD 25. (n.a.)